VP MAGAZIN

nr 17

Foileton

virtual-project.eu

VP Magazin

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 17 - Iunie 2015

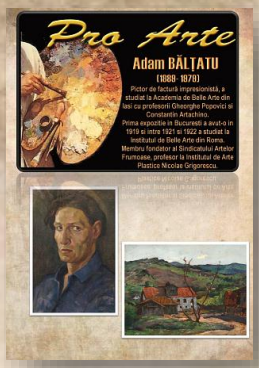

ProArte
Adam BALŢATU
1889-1979
-II-

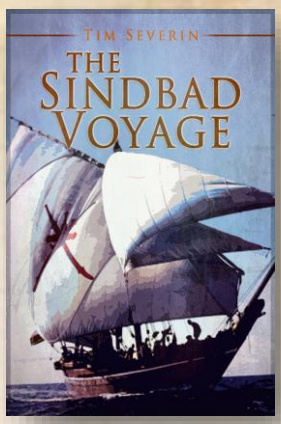

TIM SEVERIN
Expediţia Sindbad
Capitolul 2

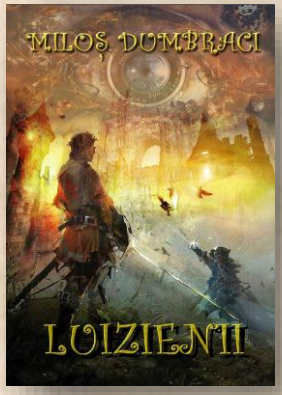

Miloş DUMBRACI
LUIZIENII
Episodul 1

Raymond L. Weil
Primul contact
Episodul I

Pierre Clostermann
Marele Circ
Episodul 14

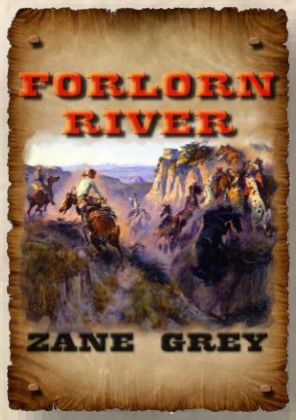

Zane Grey
Forlorn River
Capitolele 13-14

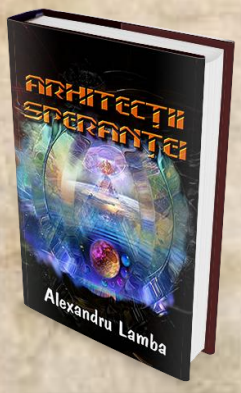

Alexandru Lamba
Arhitecţii speranţei
Episodul VII

Keith Douglass
Atac direct
Episodul VII

BD
Team RAFALE
Fonduri de Razboi
Ep3

VP Magazin

Pro Arte

Adam BĂLȚATU

(1889- 1979)

Pictor de factură impresionistă, a studiat la Academia de Belle Arte din Iasi cu profesorii Gheorghe Popovici si Constantin Artachino.
Prima expozitie in Bucuresti a avut-o in 1919 si intre 1921 si 1922 a studiat la Institutul de Belle Arte din Roma.
Membru fondator al Sindicatului Artelor Frumoase, profesor la Institutul de Arte Plastice Nicolae Grigorescu.

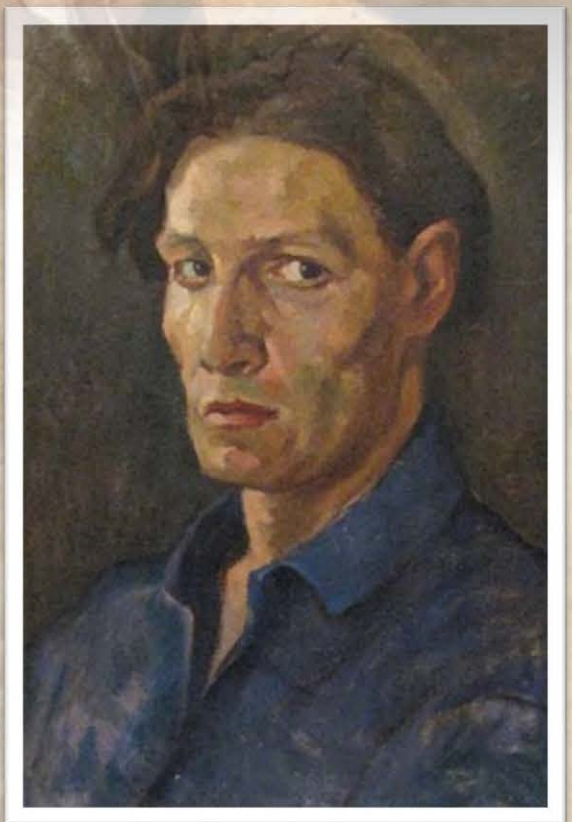

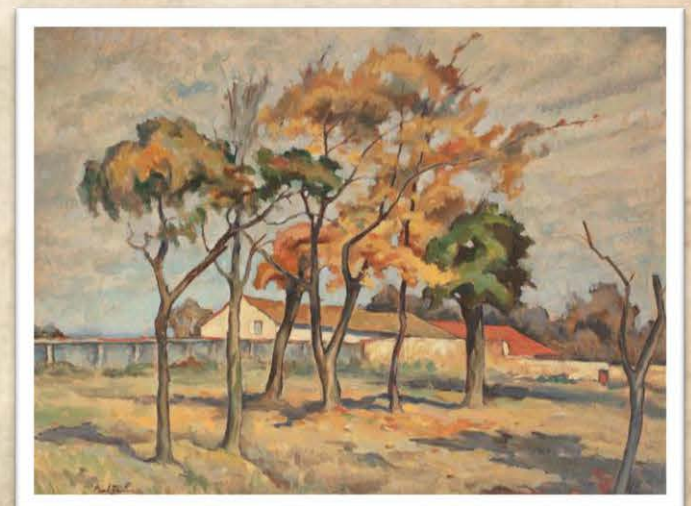

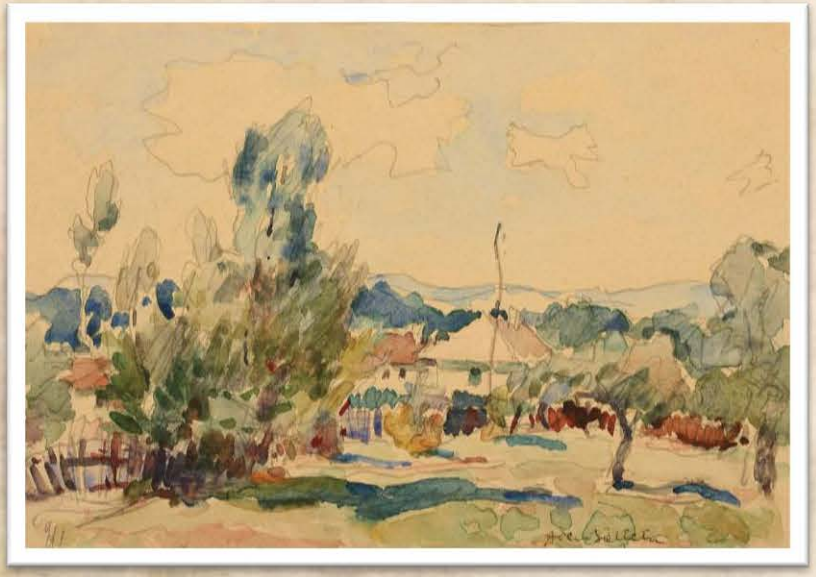

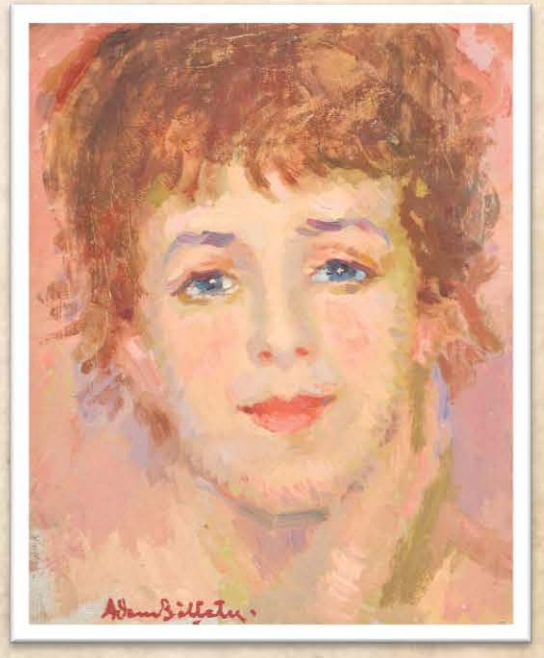

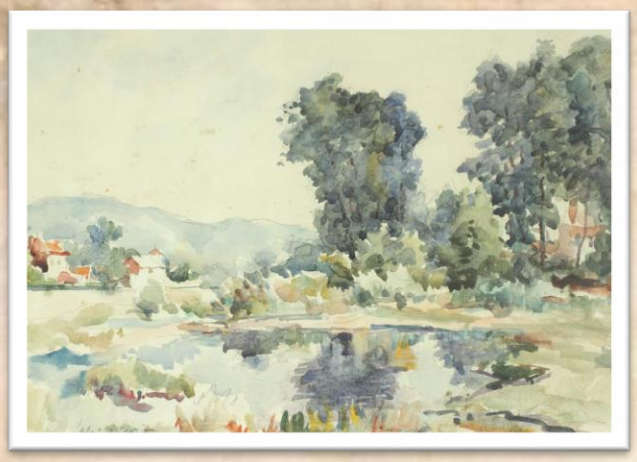

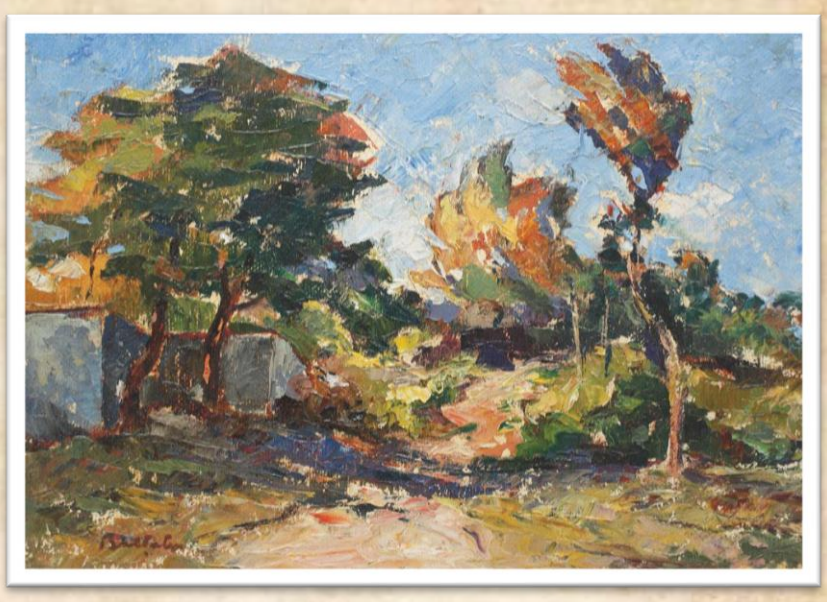

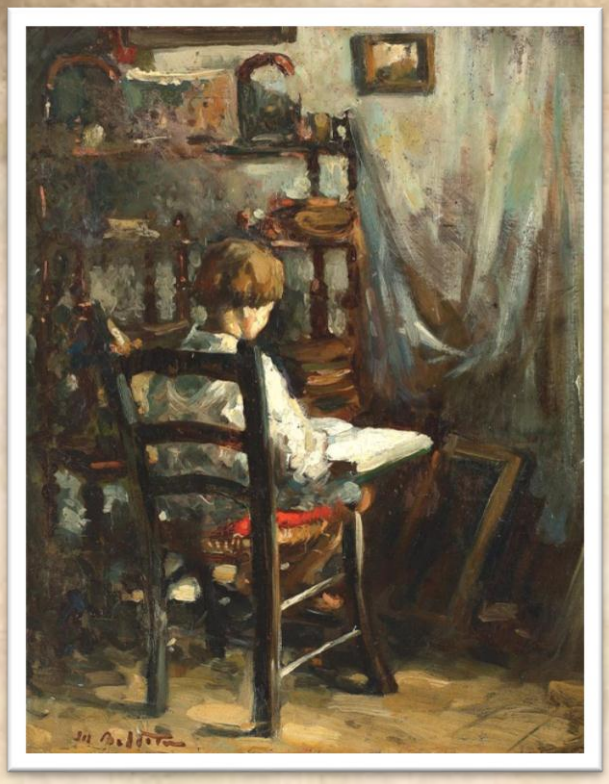

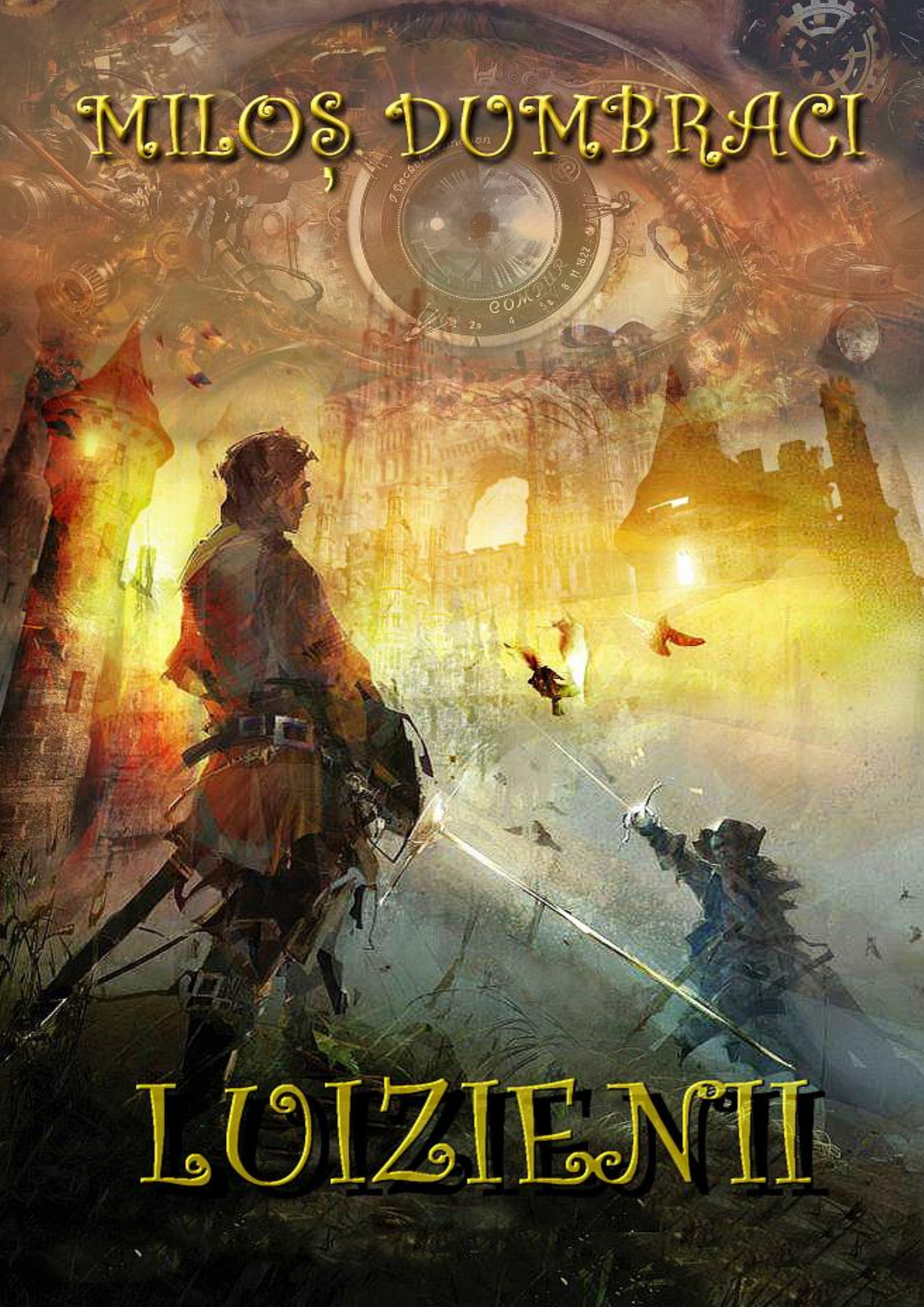
MILOȘ DUMBRACI
LUZIENII

STEAMPUNK

MILOŞ DUMBRACI

LUIZIENII

Episodul 1.

1.

Jacques du Paoulesse îşi poziționă cât mai bine piciorul stâng, înfipt în iarba umedă, balansă grijuliu vibro-sabia în mâna dreaptă şi îşi miji frumoşii ochi albaştri, urmărindu-l cu atenție pe adversarul său, brunetul Laurence de Marville. Martorii la duel fremătară pe după copaci, şuşotind.

Deja regreta izbucnirea de furie din ziua anterioară, când îl provocase pe glumețul ofițer de muschetari doar pentru o poantă cu privire la partidul Auriu, dar aşa era el, iute la mânie, şi Azuriul nu-i oferise scuze. Aşa că acum se găseau față în față, cu armele scoase, fiecare gândindu-se încruntat cum să facă să iasă cu onoarea intactă fără să rişte să provoace cumva mânia stelinilor, din moment ce era lună nouă şi nimeni nu ştia ce vogă va fi selectată drept corectă.

De Mareville era serpent, aşa că în privința lui rezolvarea era uşoară: sub impulsul adrenalinei i se ridicaseră deja solzii şi putea încasa câteva tăieturi lejere fără probleme ca să se declare onorabil satisfăcut. Jaques însă nu avea aşa ceva; darul Regelui-Soare pentru el fusese ultra-iuțeala: era un rapidan, şi într-o luptă reală probabil că ar fi câştigat, căci în viteză depăşea chiar şi reflexele la milisecundă ale reptilatului. Dar ca să se

retragă cu capul sus din duel trebuia să verse sau să lase sânge, şi în ultra-iuțeală risca să sângereze până la moarte.

Ofițerul fandă prin surprindere, însă Jacques îi evită printr-o piruetă grațioasă lama difuză a vibro-sabiei şi se rostogoli în lateral. Laurence râse de parcă se jucau, apoi încercă din nou. De data asta, lamele se izbiră cu un bâzâit, iar mânerele şuierară, eliberând abur sub presiune. Spre încântarea spectatorilor, Jacques se enervă şi țâşni într-un zigzag aproape imposibil de urmărit cu ochiul liber, de-a lungul gazonului, apoi se întoarse într-un oval şi îl atinse pe Mareville într-o latură, peste coaste.

Solzii flexibili absorbiră şocul, doar vestonul din stofă albastră fiind tăiat de-a curmezişul. Laurence undui viperesc şi îşi recâştigă echilibrul, cu o mină întunecată. Apoi, cât se poate de aristocratic, întinse mâna stângă în spate, oferind-o discret pentru tăietura rituală. Jaques fandă şi îl plesni uşor cu lama, lăsând câteva picături de sânge să țâşnească peste butonul aurit.

Nobilii de pe margine aplaudară, încântați. Nu era printre ei nici un rapidan, astfel că nimeni nu sesizase faptul că lovitura de maestru era o făcătură, deşi destui dintre ei, trecuți prin dueluri, o bănuiau. Problema era însă acum ieşirea lui Paoulesse din confruntare. Care însă veni imediat şi surprinzător: de Mareville se împiedică şi se sprijini cu pumnul stâng, stropind iarba cu sânge, apoi se apucă de cot cu cealaltă mână, aparent îndurerat, şi scăpă sabia pe jos.

Gentilom desăvârşit, Jaques îşi opri vibrațiile propriei arme, o puse în teacă şi o ridică pe cea a adversarului, întinzându-i-o. Un nou ropot de aplauze de la privitori, ca răsplată pentru perfectul spirit aristocratic demonstrat, iar cei doi îşi strânseră mâinile, gâfâind.

— Slăvit fie Regele-Soare! le strică momentul artistic strigătul puternic al unui vestitor. Cu toții se înclinară cu mâna dreaptă la piept şi cea stângă spre cer, respectuoşi. Profitând de moment, dueliştii se desprinseră şi renunțară la zâmbetele de complezență, evitându-şi şi privirile.

— De lună nouă, zbieră mesagerul, stelinii inspirați de Regele-Soare au decis că voga corectă este adorarea în lipsă!

Curtenii aplaudară extaziați, apoi se împrăştiară în căutare de alte distracții. Țâfnos, Jacques îi întoarse spatele lui Mareville şi porni spre caretă, fără a-l saluta. Faptul că acesta îi făcuse o favoare îl deranja şi îl înfuria, deşi nu avea idee cum altfel ar fi putut rezolva problema fără a fi rănit în mod real. Dar aşa era el, iute la mânie şi orgolios, un adevărat estic.

Se trânti pe banchetă şi trase de manetă, iar picioarele trăsurii începură să alerge, tot mai repede, către pavilionul familiei sale. Privind absent la copacii tunşi în forme fanteziste ce încadrau drumul marmorat, tânărul oftă şi scoase de la piept un mic plic auriu mototolit, pe care o mână grăbită creionase două triunghiuri întrepătrunse.

***

2.

Cu guşa revărsându-se peste dantelele gulerului înalt, marchizul Claude de Boulle trânti uşile cabinetului şi se năpusti înăuntru râzând:

— Ha, ha, crediați că putieți să fumați taşbac de Sweves fără minie? Îl simt de la o mieee de legheeee distanță, copilaşî!

Se trânti pe canapea lângă lordul Berry, care rămase calm şi imperturbabil, ca un demn britanic ce era. Fiul lui, Valent de Boulle, intră şi el în tăcere, închise uşa în urma exuberantului său tată şi se aşează pe cealaltă banchetă, lângă administratorul Palatului Regal, Mioux, care încremenise cu muştiucul narghilelei în gură.

— Dar, marchize, dumneavoastră v-ați lăsat de fumat de ani de zile! îngăimă acesta, surprins.

— Ei, m-oi fi lăsat ieu de fumat taşbac, dar nu şi de savurat mirosul lui şî mai ales... discuțiile de narghilea! chicoti grăsunul, revărsându-se pe aproape toată canapeaua şi clipind, hilar, dintr-un ochi.

Nici că putea fi mai mare deosebire între tată şi fiu: marchizul era uriaş cât un elefant, etern glumeț şi cu o expresie amuzată pe față, uşor negricios precum toți cei din Sudul Extrem, de lângă aridele Valenii locuite doar de exilați şi fiare, şi folosind cu încântare accentul natal privit aici ca rudimentar. Departe de a fi prost, se învăluia întotdeauna într-un val de glume şi aparentă superficialitate, băgându-se de fapt cu forța în toate discuțiile unde avea interese.

Fiul său, dimpotrivă, era micuț, elegant şi delicat, alb la piele şi cu ochi albaştri. Crescuse direct la palat şi nu fusese vreodată ars de soarele meridional, vorbea cu un accent perfect şi tăcea pe tot atât de mult pe cât pălăvrăgea seniorul. Dar împreună erau cunoscuți ca o echipă periculoasă,

precum un tandem de vânători: ursul glumeț provoca vulpile, iar tânărul lup reținea ce era de reținut şi le muşca de coadă la momentul potrivit.

— Dar nu vă opriți pientru minie, Regele-Soare ajută! Să bârfim cu toții! Despre femei? Despre cai sau frații lor cu aburi, hipemii? Sau despre ultima dantelă la modă, ha?

— Sir... Bull, rosti tărăgănat lordul Berry, cu accentul înțepat specific tuturor nobililor englezi, discutham lucruri plictisitoare, phrecum următoarele livrări de grădinhari şi peisagişthi pentru splhendida Grădină a Soarelui!

— Ei, dar şie, nu facem destui grădinari la Arsenalul Civil?

— Facem, facem, slăvit fie Regele, interveni Mioux, dar în mărinimia sa imperială îi pune la dispoziția orașului, aşa că pentru Palat aducem din cei preparați în Anglia!

— Ei, las', că ştîm noi de ce preferați să cumpărați di la lorzii di plastic: că au motoare mai bunie! Cum zice vorba: omu' din Franța şi motoru' din Anglia face servitoru' bun! Şi plasticii-s mai buni la procesare, că au mâini mai sigure când taie în carnie vie! O-ho-ho-ha-ha!

Cu o privire îngrijorată, Mioux se uită fugar la Berry. Acesta însă, impasibil precum toți androizii ce alcătuiau aristocrația Tronului de Plastic, îi luă muştiucul din mână şi trase adânc în piept o gură de fum dens, pe care apoi i-l pufăi în față grăsanului, care se înecă şi începu să tuşească.

— Stimate domn Mioux, interveni blând tânărul Valent ca să detensioneze atmosfera prin schimbarea vorbei, am înțeles că la următoarea cursă de hipemi o să participați cu un model nou?

— O, da, unul cu nu mai puțin de cinci pneume şi cu unsprezece viteze! A costat trei mii de livre de aur, dar a meritat!

— Splendid! Şi ce o să folosiți, jocheul întreg, pe cel procesat sau un autom?

— Aş vrea să câştig, deci pe...

Administratorul fu însă întrerupt de o izbucnire asurzitoare de tuse seacă din parte marchizului, care părea gata să-şi scuipe plămânii peste elegantul emisar britanic. Fiul său sări grăbit şi, cu o batistă azurie scoasă grabnic din veston, îl şterse la gură, apoi îl bătu pe spate, lăsând bucățica de mătase să alunece între perne.

De Boulle senior se ridică, flutură din mână un gest de lehamite şi, încă tuşind, ieşi urmat de fiul său. În timp ce Mioux închise uşile,

răsuflând uşurat, lord Berry palmă nevăzut batista albastră şi o ascunse în buzunar.

***

3.

Ducesa Rachelle du Chateau-Pes se ridică, sprijinită de marginea unei măsuțe, şi privi deznădăjduită în oglindă. Femeile nobile nu primeau de la Regele-Soare îmbunătățiri drept daruri, precum bărbații lor, dar ea fusese binecuvântată de la natură cu un cadou rar, o frumusețe grațioasă aparte.

Precum un tablou, rama de argint delicat gravată cu modele florale încadra o imagine pe deplin artistică: ducesa blondă, cu părul răvăşit peste gulerul de dantelă, albă ca neaua la față şi tremurând cu ochii verzi înlăcrimați; în spatele ei, ferestrele largi acoperite pe jumătate de draperiile grele de brocart atârnând sfâşiate; covoarele roşii cu modele de fir de aur, presărate de cioburi; iar printre mobile răsturnate, doi servitori mecanici pe rotițe, bâzâind din arcuri în timp ce căutau să aspire resturile.

Era singură în tot conacul, doar ea şi automii, căci personalul uman, de la ultimul ajutor de grădinar până la aristocratele sale domnişoare de companie, fuseseră expediați de duce încă de cu o zi înainte la pavilionul de pe lac, printr-un bilețel urgent expediat prin pneumo-net de la Palatul Regal. Se aflau acolo ca invitați la cel mai nou spectacol de balet organizat de Radeau, şambelanul suveranului, şi comiteau un gest de nedelicatețe prin retragerea subită la domeniu.

Ca să comită o asemenea grosolănie ce va conduce cu siguranță la bârfe, ducele trebuie să fi avut un motiv cu adevărat de viață şi de moarte; căci, deşi Guillaume era un bărbat aspru şi deseori tăios, acrit de ani (mult mai mulți decât ducesa), era conştient că Regele-Soare remarcă fiecare gest, cât de mic, îl interpretează şi niciodată nu-l mai uită.

Numai că de dimineață ducele nu părea aspru când se năpustise în iatacul ei, ci tulburat; se răstise la ea să se îmbrace de îndată, apoi, în timp ce aproape că o târa de mână în spatele său pe coridoare, o certase gălăgios că e uitucă şi îl pune pe drumuri pentru o prostie, spre încântarea valeților pe lângă care treceau. Care erau bineînțeles ochi şi urechi pentru mulți, de la şambelan la Majeres, Şoptitorul Regelui.

Când ajunseseră la conac, soțul Rachellei se năpustise la şemineul din sala de bal, măturase cu o mână aranjamentele florale şi înhățase de după

ele o cutiuță de metal lucios. Nu apucase s-o deschidă, când, direct prin ferestre, se năpustiseră înăuntru câțiva soldați din Garda Stelinilor şi-l înhățaseră.

Guillaume du Chateau-Pes, dintr-o bucată ca întotdeauna, încercase să opună rezistență cu un pumnal scos grabnic din cingătoare; dar ce şanse avea împotriva matahalelor pline de muşchi grefați, acoperite de plăci metalice încastrate direct în carne şi cu puterea înzecită de motoraşele implantate pe spate, sub omoplați? Haidamacii îl târâseră afară ca pe un cățel, îl aruncaseră între ei într-un furgon blindat ornat cu blazonul celor 7 astre ale Stelinilor şi demaraseră în trombă, cu pistoanele urlând de presiune şi stropi de apă țâşnind din țevile înroşite.

Ducesa se adună nițel şi, cutremurată încă, se împletici până la şemineu şi înhăță cu mâinile tremurânde cutia metalică. Roti cheița pe care du Chateau-Pes apucase doar să o introducă în încuietoare şi, temătoare, o deschise cu grijă.

Dar înăuntru nu era nimic.

***

4.

Inchizitorul Marcel Midi se juca îngrijorat cu stiloul, în timp ce monseniorul Nicholas Quignon, episcop de Farrais şi capelan regal al Palatului de Vară, răsfoia încruntat un teanc de hârtii acoperite cu un scris mărunt.

În cămăruța întunecată pătrundea doar o rază de soare printre draperiile groase, reflectându-se în părul creț şi lucios al inchizitorului şi făcându-i ochii negri să pară cărbuni încinşi, înflăcărați. Deşi tăcut, prin poziție şi expresie emana o stare de încordare pasionată, în contrast cu calmul chelului ecleziarh înfăşurat până la gât într-o tocă de un întunecat roşu burgund. Acesta ridică ochii din foi şi râse amar:

— Ce bine-i să fii tânăr, cu sângele fierbinte! Eu tremur tot!

— Păi, monseniore, de ce ne chinuim în cămăruța asta de sub scări? Doar aveți un cabinet splendid la etaj?!

— Pentru că la etaj biroul are pereți spre alte încăperi, în timp ce aici doar cu stânca, şi pentru că la etaj nu am astea! şopti episcopul şi arătă

spre cele câteva autome de mărimea unor şoareci, dar de forma unor cărăbuşi, care se târau pe ziduri cu uşoare clinchete ale arcurilor ce le puneau în mişcare. Acestea aveau fiecare câte două antene lungi, terminate cu un evantai de fire metalice, şi pipăiau cu ele zidăria la fiecare pas.

Ecutierele erau folosite pentru a găsi găurile în pereți, microfoanele ascunse şi răsuflarea iscoadelor, dar legal aparțineau doar Serviciului de Ascultare, „şoptitorilor” regali conduşi de Majeres. Nici măcar Inchiziția, ordinul călugăresc care se asigura că toți adoratorii Suveranului-Zeu respectă întru-totul canoanele acestuia, nu avea dreptul la aşa ceva, cu atât mai puțin un capelan.

— Îngrijorătoare toate aceste misterioase evenimente! Eşti sigur de ele?

— Da, părinte episcop, noi inchizitorii avem prieteni printre şoptitori şi gărzi, dar şi printre nobilii de la Curte, iar ei ne au prieteni pe noi, nici o parte nu îşi permite să o înşele pe cealaltă într-un joc ce sfârşeşte atât de uşor prin moarte, exil sau procesare forțată! Sunt sigur!

— Şi crezi că are vreo legătură cu... lucrarea noastră?

— De marchiz şi britanic nu cred; de Aurii nici atât; dar ducele? Nu ştiu, e posibil!

— Era Ştiutor?

— Nu, nici vorbă, nu era nici măcar de rang Mergător al Căii. Dar în ultima vreme a avut mai multe discuții secrete cu vicontele Aurille de Tudre, un Azuriu care este inițiat.

— Bun, păi atunci să discutăm cu domnul de Tudre, să vedem dacă există vreo legătură, cred că suntem toți conştienți ce vom păți dacă Regele-Soare sau stelinii află că existăm!

— Sfinte părinte, aşa m-am gândit şi eu, dar avem o problemă: vicontele a dispărut fără urmă după arestarea ducelui, şi nimeni nu ştie unde se află sau ce s-a întâmplat cu el!

— Crezi că l-au prins Gărzile?

— Nu, nu cred, am trimis nişte prieteni să-i, hm, spargă conacul ca să fure nişte bijuterii, şi totul era la locul lui, nu părea să fi avut loc vreo confruntare. Doar caseta de bijuterii era deja simțitor golită, de parcă cineva ar fi înhățat în grabă un pumn de giuvaericale.

— Deci se ascunde...

— ... Şi-l vom găsi. Aşa să ne ajute Calea!

5.

Avem o problemă, don Laurence.

De Mareville încremenise drept ca o coloană, o imagine neaşteptată în micuțul şi cochetul pavilion de ceai acoperit de iederă. În copacii din jurul poieniței ciripeau amestecate nevăzute păsărele, iar covorul de florii vişinii unduia sub briza blândă, foşnind romantic.

Dar nu era nimic romantic în înaltul Don Majeres, veneticul valenian atât de apropiat regelui din poziția sa de Mare Şoptitor. Uscățiv, cu o față mai degrabă neplăcută acoperită de un etern zâmbet dulceag şi cu o privire nedefinită în ochii căprui, acesta era aparent atent la corst-montgolfierul ce aluneca lent pe deasupra-i.

Ochiul stâng, procesat, se focalizase chiar, grupând lamelele lenticulare selectate prin clipiri până când se puteau vedea clar piloții ce-l manevrau cu ghearele celor patru mâini conectate direct prin turnicheții încheieturilor la frânghiile de mătase.

Îl dădea însă de gol forța cu care strângea pumnul drept pe mânerul de adamantin în formă de şarpe al bastonului negru. Era preocupat, suficient încât să-şi dea jos nelipsita sa mănuşă Braille pentru a simți răcoarea liniştitoare a diamantului sintetic.

De Mareville disprețuia mănuşile Braille, pe care le considera dezonorante: spionii oficiali le foloseau pentru a-şi transmite mesaje secrete printr-o strângere de mână, când aranjamentul setat de ”vorbitor” se imprima în palma neutră a ”ascultătorului”. Bărbații adevărați însă, precum curajoşii ofițeri de muschetari din care făcea cu mândrie parte, spuneau ce aveau de zis drept în față, fără tertipuri femeieşti.

Ce-i drept că ce avea de spus Majeres despre el prefera să rămână necunoscut pentru totdeauna, şi nici acum nu îşi dorea deloc să afle de ce îl chemase în acest refugiu al îndrăgostiților pentru o discuție ascunsă de ochii lumii.

— Am înțeles, don Laurence, că duelul cu Jacques de Paoulesse a decurs precum stabilisem?

— Seniore, este un fandosit arogant de provincie, a fost foarte uşor să îl ofensez. Şi ați avut dreptate, era rapidan, deci l-am pus în poziția de a nu putea să-mi refuze mărinimia.

— Generos ca întotdeauna, dragul meu, doar de-asta îmi eşti atât de...simpatic.

Mareville înghiți în sec la aluzia ce-i țintea notoria, dar ilegala sa pasiune pentru pariuri neortodoxe.

— Don Laurence, reluă Majeres cu vocea sa amabilă, uşor piţigăiată, problema este că antipaticul răsăritean nu este implicat în ceea ce îl bănuiam. Asta-i partea proastă, deci planul nostru de a-i crea o imagine de duelgiu înainte de a-l ucide într-un, hm, accident nefericit al vibro-sabiei, nu mai este... de actualitate.

Îşi împreună ambele mâini pe baston, fixându-l pe ofițer cu ochii săi rotunzi şi imobili precum ai unei bufnițe. Pumnul drept era învelit într-o mănuşă-forță arămie, cu arcurile încordate în contrast vizibil față de albeața palidă a celeilalte mâini.

— Deci?

Mareville clipi, nedumerit, şi simți cum transpirația îi curgea unsuros pe ceafă, pe sub gulerul scrobit. Pierit, repetă întrebarea demnitarului, de parcă ar fi fost încinsă în foc:

— Deci... domnule Mare Şoptitor?

— Nu mă întrebi care e partea bună, don Laurence?

— Ăăă, bineînțeles, seniore. Care e partea bună?

— Ha, ce mă bucur că m-ai întrebat! Partea bună e că e posibil să fie implicat, cu sau fără voie, în altă delicată chestiune ce mă interesează. Destul de tare, don Laurence.

— În numele Regelui, vă stau la dispoziție, se îmbățoşă militarul.

— Mă dezamăgiți, domnule căpitan. Regele-Soare are preocupări înalte şi nenumărate, să nu-l implicăm în asemenea... trivialități. De fapt să nu implicăm pe nimeni, don Laurence, ce ziceți de această idee minunată?

— Desigur, don Majeres, buzele mele sunt cusute!

— Oh, vai, ce imagine interesantă! Deci, don Laurence, să revenim: vreau să vă împrieteniți cu orgoliosul nostru don Jacques. Aveți o lună la dispoziție, apoi vom mai vorbi ce aveți de făcut. Până atunci, aveți grijă de dumneavoastră! rânji valenianul către muschetarul năduşit, făcându-i un semn moale cu mâna.

Mareville se întoarse, iar iedera prinse viață şi se lăsă spre el: în mâna asasinului perfect deghizat în verde ce atârna cu capul în jos, prins de acoperiş cu ghearele de papagal ale picioarelor modificate, se afla pistolul său cu patru țevi, despre care nici nu remarcase că nu îi mai atârna la brâu, în toc.

Ofițerul îl luă, şi-l îndesă înapoi la locul lui şi se întoarse spre Majeres. Acesta însă deja se îndepărta solemn şi rece ca o naga, despicând valurile de iarbă înrourată precum un rechin apa mării. Pe balustradă sclipea un fişic de monezi de argint, puse peste un bilețel cu nume de hipemi de curse.

Va urma....

MILOŞ DUMBRACI (pseudonim literar) este un tânar autor de Science Fiction & Fantasy, din noua generație de condeieri ai ficțiunii speculative româneşti.

„Născut la Râmnicu Vâlcea în 1979 într-o familie cu descendență sârbă, greacă și munteană, Miloș Dumbraci a crescut în înfrigurații și întunecații ani ’80 navigând fericit prin alte lumi, împrumutate din colecția CPSF strânsă de tatăl său, și el pasionat de SF, și din minunile ascunse în almanahurile Anticipația, printre articolele de umplutură și propagandă.

În anii ’90, inundat de mareea de cărți SF bune și proaste, tipărite la grămadă de infinitatea de edituri efemere, a suferit de supradoză de science-fiction și a început să citească filozofie, teologie și mistică, setea de alte lumi fiindu-i acum ostoită de fizica și chimia studiate la un liceu cu profil real, pepinieră, pentru generația lui, de IT-iști plecați acum cu toții pe meleaguri mai anglo-saxone.

La facultate, pasionat în continuare de lupta dintre cosmos și haos care mișcă Universul de la Big Bang spre dezagregare, Miloș Dumbraci a ales să fie de partea bună a Forței studiind la București la Academia Tehnică Militară, pentru a deveni inginer militar. Și așa a devenit ofițer, iar după 10 ani de militărit prin Capitală a realizat că a călătorit cam mult în viitor și încă e dator.

E dator să dea înapoi măcar o parte din irealitatea din care și-a desfătat mintea împrumutând universuri de la alții, și s-a apucat și el să scrie…”

Miloş DUMBRACI a debutat în Gazeta SF nr.47 cu povestirea *Tristețe,* urmată de povestirile *Suflet de arțar* şi *ZMB.* În revista Nautilus din luna aprilie a publicat povestirea *Jack si moartea ankylozaurului.* În curs de apariție mai are alte povestiri deosebit de interesante.

**Pe blogul personal https://milosdumbraci.wordpress.com/ puteți urmari evoluția acestui promițator talent literar, cu ale cărui lucrari vom reveni în numerele următoare ale VP MAGAZIN.*

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

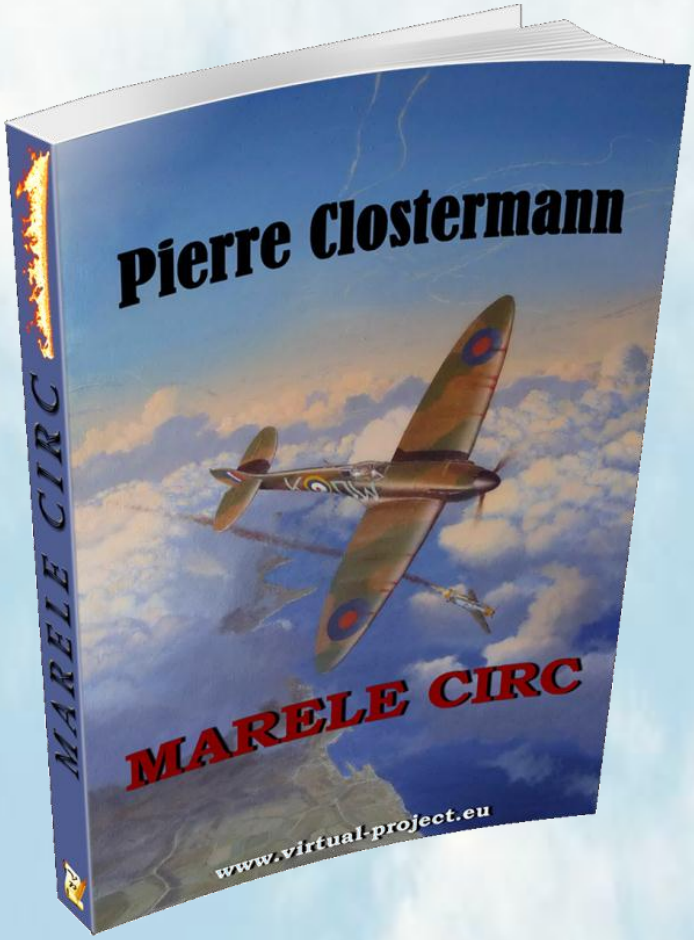

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

• Ultima grea încercare

3 mai 1945

Avem senzaţia foarte limpede că facem cel din urmă efort.

Oare câtă vreme aveau să mai reziste germanii?

Dacă ei vor să se menţină pe linia canalului Kiel, în insulele daneze şi în Norvegia, o mai pot face, desigur, încă cel mult două luni.

Evacuarea Luftwaffe-i se efectuează în destulă ordine. Toate aerodromurile din Danemarca sunt înţesate cu avioane de transport şi de luptă. În toate golfurile, de-a lungul plajelor se află în radă flote întregi de hidroavioane de două feluri: Blöhm – Voss şi Dornier.

Rezerva de benzină de care dispun le mai îngăduie, pentru câtva timp încă, o apărare eficace – cel puţin teoretic.

Manevra de retragere înspre Norvegia se întăreşte din oră în oră. Marele convoi naval de la Kiel, neîntreruptul şuvoi de avioane ce trec prin Skagerrak, îndârjita rezistenţă de la sol – toate acestea sunt indicii clare.

De asemenea, avioanele noastre de bombardament aparţinând Regiunii a 2-a aeriene (Divizia 2) sunt distanţate tot mai mult şi nu pot opera de pe bazele lor cu suficiente încărcături utile. Pentru aceleaşi motive nu ne putem bizui pe niciun ajutor eficace din partea *Marauder*-elor din Armata a 9-a aeriană (S.U.A.)

Aşadar, tot sărmana Divizie 83 aeriană este menită a se jertfi.

Un telefon primit de la Broadhurst, urmat de un altul de la Lapsley ne-o confirmă. Drept consolare, suntem anunţaţi că se va face tot posibilul pentru a aduce în stare bună – îndată după capturare – toate aerodromurile din regiunea Lübeck care vor putea să ne primească aparatele betegite. Câteva „*Belly landing strip*”[1] au şi fost amenajate la Ratzburg, la Schwartzemberg şi chiar pe aerodromul din Lübeck, unde începând de astăzi, de la ora 13:30, vor staţiona în permanenţă ambulanţe. Dacă din întâmplare, vreun alt aerodrom neminat şi situat mai la nord, ar fi putut fi ocupat de trupele noastre, capetele de pistă urmau să fie marcate cu benzi de un roşu electric.

Dat fiind că wing-commander-ul Brooker nu este încă înlocuit, că Mackikham a plecat de curând în permisie, că Jimmy Thiele a căzut şi că „Smoky” Shrader a preluat de foarte curând comanda escadrilei 616 echipată cu reactoare *Meteor*, rămân mai departe conducătorul ad-interim al escadrei.

[1] Pistă pentru aterizări forţate, pe burtă.

Încep prin a încasa o ocară zdravănă, telefonică, de la Broadhurst, care se plânge de proasta organizare în ce priveşte întreţinerea avioanelor la sol. Într-adevăr, fiecare escadrilă poate reuni cel mult trei sau patru avioane în stare să zboare.

Numai la escadrila 3 avem şapte avioane în hangar (lovituri de A.A...) Avionul lui Ken Hugues seamănă cu o solniţă uriaşă, din pricină că bordul de atac, capacul butucului elicei şi radiatorul sunt groaznic ciuruite de schije. Jonny Walker s-a ales cu o gaură de cincizeci de centimetri diametru în planul fix vertical. Mecanicii mei sfârşesc tocmai prin a repara în mare viteză două găuri cât pumnul ivite în fuzelajul avionului meu „Grand Charles".

Personalul eşalonului tehnic nu are nici jumătate din material disponibil, hangarele sunt lăsate vraişte, plouă în ele şi e frig. Ne lipsesc muniţiile şi piesele, căci convoaiele respective nu ne-au putut urma în rapida noastră înaintare.

Toate detaliile acestea de organizare a bazei reprezintă o mare responsabilitate, iar comandantul administrativ al escadrei, Jamieson, care a devenit tare morocănos de la păţania aceea cu jeep-ul, nu mă prea ajută.

Potrivit bunelor principii militare, transmit prin megafon mai departe şi personalului escadrei ocările lui Broadhurst; ba le mai şi gogonez. Efectul este destul de relativ, dar asta mă răcoreşte.

Mă gândesc într-una la promoţia mea şi îmi ies din fire. De n-ar fi la mijloc şi spiritul elegant, sportiv al englezilor, situaţia mea s-ar dovedi de-a dreptul stânjenitoare, căci, la urma urmei, nu sunt decât sublocotenent, comand ofiţerii englezi având grade superioare, o sută douăzeci piloţi şi nouă sute de oameni. Cartierul General din Londra, o ştiu prea bine, face eforturi pentru a mă mulţumi. Celor de la Paris, puţin le pasă. Singura preocupare a tuturor este acolo politica, astfel că grija de a împărţi galoane nu se prea îndreaptă către cei care încă mai luptă.

Asta nu m-a împiedicat să execut astăzi trei misiuni. Mă întorc sleit.

Dimineaţa, escadra a pierdut şase piloţi, printre care „baby" Austin şi F.O. Blee, cei mai buni băieţi ai escadrilei neozeelandeze 486.

Charlie, ofiţerul mecanic-şef al escadrilei, îmi aduce lista avioanelor disponibile. Avem 27 – în realitate 23 – din 95 câte ar trebui să posedăm cu adevărat. Îmi mai făgăduieşte şi altele patru pentru ora 17. Este 15:30.

Îi trimit pe Ken Hugues, pe Jonny Walker, pe cei doi australieni ai mei Torpy şi Bay, dimpreună cu Longley, ca rezervă, spre a executa o rapidă recunoaştere de luptă în regiunea Flensburg.

Ken este un tip prudent şi nu o să se lase doborât fără de rost.

Eu continui să studiez rapoartele de operaţii individuale din dimineaţa respectivă şi elaborez, împreună cu Abund, raportul escadrei menit Cartierului General.

VP MAGAZIN

Nu putem ascunde lipsurile în avioane. Nici moralul piloţilor nu e prea grozav şi nădăjduiesc că nu vom avea de făcut *anti-shipping* (misiuni împotriva navelor).

A.A. joacă un rol din ce în ce mai mare în viaţa piloţilor mei – altfel spus, un rol de prost gust. Îi simt obsesia în toate conversaţiile, la masă, la bar, în timpul instructajului.

Pentru a fi convins de acest lucru, este de-ajuns să observi asprimea cu care cei ce se întorc din misiune sunt întrebaţi – asupra densităţii focului şi a poziţiei antiaerienei – de către cei care urmează să plece. Cuvântul „flak” se află pe toate buzele, clipă de clipă…

Fumez ţigară după ţigară şi beau ceai după ceai. De la agitata-mi aterizare din 24 martie am cam rămas cu durere de dinţi şi de maxilar.

Am o explicaţie destul de aprinsă cu ofiţerul terestru de legătură al Armatei a 2-a Canadiene – hotărât lucru, după întâmplarea de la 20 aprilie, nu-i prea mai am la stomac pe cei în kaki. Pare să nici nu fie la curent cu operaţiile terestre. Sunt nevoit să mă duc eu însumi să scot benzile de la teleimprimator şi să stabilesc poziţia.

În ce priveşte operaţiile terestre, situaţia mi se pare a fi destul de confuză datorită acelor străpungeri în săgeată a elementelor blindate spre Kiel, Elmshorn, la nord de Hamburg efectuate împotriva câtorva focare de rezistenţă puternice axate pe aerodromurile din Neumunster, Bad Segeberg şi a sateliţilor lor.

Luftwaffe se mulţumeşte să acopere operaţiile de retragere a trupelor, precum şi evacuarea statelor majore cu ajutorul *Junkers*-elor *88,* a *Junkers*-elor 52, a *Heinkel*-elor *111* şi mai ales a „Fiesler”-elor „Storch”, care, pentru a se putea strecura, se folosesc de pâcla ce se lasă dis-de-dimineaţă şi în amurg peste regiunea lacurilor Poner.

Norii destul de joşi (plafon la mai puţin de o mie metri), care acoperă de câteva zile baza peninsulei daneze, se dovedesc prea puţin favorabili patrulelor de interceptare. A.A. este atât de densă, încât de îndată ce unul din „taxi”-urile noastre iese la lumină, la altitudinea aceasta mică, este imediat luat în primire de piesele automate care acoperă, cu focul lor încrucişat, marile artere rutiere cuprinse între Eutin şi Kiel, dar mai ales autostrăzile ce leagă Neumunster de Rensburg şi Schleswig de Flensburg.

Toate acestea nu au nicidecum darul să ne îmbărbăteze.

Este 17:20. Ies, pentru a asista la aterizarea avioanelor din escadrilele 56 şi 3 care se întorc din misiune.

Aparatul sărmanului Brocklenhurst a fost grav lovit de antiaeriană, chiar deasupra autostrăzii din Flensburg. Nu a vrut să aterizeze cu roţile escamotate, astfel că a preferat să sară cu paraşuta. Se descurcă foarte bine, dar jeep-ul care aleargă în căutarea lui îl găseşte cu mare greutate. Purtat de vânt, derivase mult în pădurea Orel.

VP MAGAZIN

Patrula lui Ken aduce cu sine minunatul scor de douăzeci şi trei camioane distruse şi şaizeci şi cinci avariate – un adevărat record – precum şi două *Junkers 52,* doborâte de-a lungul coastei de către Longley.

Foarte bine, o să am ce scrie în raport. Pe de altă parte Longley mă sâcâie. Devine din ce în ce mai imprudent şi fiindcă ştie că după ce îşi va încheia ultimul tur de operaţii va fi repatriat în Noua Zeelandă, profită de ultimele sale ore de zbor pentru a căpăta D.F.C.-ul.

Trebuie să-l mai înfrânez puţin. Oricum, are la activul lui şase nemţi, aşa că o să-l propun.

Toate avioanele s-au înapoiat, în afară de cel al lui Brocklenhurst. Din nou, şase sunt alimentate şi armate în doar zece minute.

•

În timp ce mă pregătesc să mă întorc la *dispersal,* nişte avioane *Beaufighter* torpiloare trec în razmot chiar pe deasupra noastră, într-un bubuit de tunet; se întorc din nord.

Sunt cu duiumul, pe puţin puterea a trei escadre. Vin dintr-un atac naval masiv organizat împotriva faimosului convoi de la Kiel.

Unul dintre ele, târând după sine trena lungă de fum negru lăsată de unul dintre motoarele în flăcări, încearcă să aterizeze la noi. Intră în vrie la cinci sute metri deasupra terenului de zbor şi se zdrobeşte într-o groaznică explozie, lângă piscină.

Ambulanţa şi pompierii dau fuga într-acolo…

— Dumnezeule, de ce s-or fi mai grăbind atât? şuieră Peter West. Mare lucru nu cred că a mai rămas din ei.

Într-adevăr, peste zece minute ambulanţa se înapoiază încet, aducând jalnicele rămăşiţe carbonizate ale observatorului şi ale pilotului.

Se mai vorbeşte despre întâmplarea aceasta şi peste o oră, la popotă, în timpul cinei, când „Spy” mă cheamă:

— *Scrambler for you, Sir.*

Ce-or mai fi vrând de la mine la ora asta?

Sar în jeep şi alerg la sala de informaţii.

Scrambler-ul este un aparat de radio-telefonic cu unde ultra-scurte care leagă escadrele de Cartierul general şi care posedă ciudata proprietate de a bruia undele de la emiţător şi de a le debruia în receptor. Orice mesaj interceptat pe drum de către inamic devine astfel o nemaipomenită limbă păsărească; este practic, rapid şi evită cifrarea.

Din nou Broadhurst la aparat.

Conversaţia este scurtă:

— Pierre, de câte avioane dispui?

O privire fugară la tabloul disponibilităţilor.

— De douăzeci şi cinci, Sir!

VP MAGAZIN

— Bine. Notează spre executare imediată: baza aeronavală din Grossembrode stop reper nr. 5422 E. 11:05 stop plus avioane mari transportoare în curs de încărcare la sol şi acostate stop puternică acoperire probabilă a vânătoarei adverse stop lansaţi toate efectivele disponibile asupra obiectivului desemnat stop mitralierea cât mai intensă stop modalităţile de executare la alegerea dumneavoastră stop preveniţi Kenway-ul privind hotărârile luate cu cel puţin zece minute înainte stop voi încerca să vă dau *Typhoon*-uri A.A. stop nu vă bizuiţi prea mult pe ele stop succes stop.

Îi mulţumesc. Pun receptorul în furcă, întărâtat şi furios. Încântătoare treabă... Să ne mai trimită, după o asemenea zi, la opt seara şi mai cu seamă spre un obiectiv ca ăsta!

— Planton! Stare de alarmă nr. 1 imediat!

Plantonul dă fuga, iar peste câteva secunde Fassberg-ul vuieşte de claxoane.

Cercetez harta din perete. Până la Grossembrode sunt aproximativ 140 de kilometri în linie dreaptă, dar staţia meteo ne anunţă că micul golf din Lubeck şi regiunea Hamburg sunt complet înghiţite de neguri. Norii – o formaţie de cumuluşi de furtună cu averse puternice – urcă până la şase mii de metri.

Va trebui să facem un ocol pe la nord.

Fâşâit de pneuri pe asfalt. Jeep-urile încep să sosească cu piloţi îngrămădiţi claie peste grămadă. Cina întreruptă, ziua copleşitor de obositoare nu au defel darul să le insufle bună dispoziţie. Câţiva dintre ei mai mestecă nişte sanvişuri făcute în grabă.

Prezentă toată lumea? Bine. Le expun pe scurt situaţia.

Nu avem destule avioane pentru a zbura în formaţie de escadră eşalonată pe escadrile. Prin urmare vom zbura în două formaţii de trei patrule a patru aparate eşalonate pe dreapta. Voi conduce prima formaţie de *Tempest,* iar Mac Donald de la escadrila 486-a o va conduce pe a doua. Sper să pot ţine, astfel, cele douăzeci şi patru de aparate în mână.

Nu pot da imediat şi detaliile privind executarea: o voi face pe loc, împărţind ordinele necesare primite prin radio. Totul va fi mai degrabă o chestiune de oportunităţi decât un plan dinainte stabilit. De altfel nici nu posed datele necesare, nici timpul suficient pentru a elabora o metodă de atac...

— ... Potriviţi-vă ceasurile. Este ora 20:07. Pornirea motoarelor la 20:15. Voi decola ca număr 1. Voi executa un larg tur de pistă, pentru a permite celor 24 de aparate să treacă în formaţie aşa cum se cuvine, iar la 20:25 direcţia spre obiectiv... Nicio întrebare?... Hai, mai repede!

Îmi iau drept coechipieri, pentru patrula mea de patru, pe F. Lt. Bone, pe F.O. Dug Worley şi pe tânărul sergent Crow, pentru care aceasta va fi cea de a treia misiune de luptă. Nu-i prea grozavă treaba, în ansamblu, dar nu am ce face şi nu aş avea obrazul să cer unor piloţi, care au mai executat trei misiuni

în timpul zilei şi sunt rupţi de oboseală, să mai treacă şi la a patra, neîndoios crâncenă.

20:15.

„Grand Charles", avionul meu, este pregătit. Motorul a şi început să duduie, iar Gray, lungit pe aripă, îmi face obişnuitul semn cu degetul înălţat în sus, precum că totul e în regulă.

Întinsa platformă cimentată de la Fassberg, împrejmuită de marile hangare întunecate, e în fierbere.

În timp ce-mi leg chingile, mai arunc o privire. Motoarele uruie, cartuşele demaroarelor păcăne, mecanicii aleargă în toate părţile ducând cu ei paraşute ori hărţi uitate în ultima clipă. Piloţii se caţără în „taxi"-uri, stângaci în vestele lor de salvare şi între chingile de paraşută.

20:16. Scoateţi calele!...

La 20:25, în timp ce soarele coboară tot mai mult la orizont, în timp ce mase uriaşe de nori se rostogolesc spre est, iau cap compas spre nord şi urc încet.

În seara aceasta formaţia este dezastruoasă. Nu-i prea uşor să alcătuieşti o echipă omogenă din elemente provenind de la trei unităţi diferite.

— *Come on Filmstar, pull your bleeding fingers out*![1]

Patrula albastră, care ar trebui să fie la stânga, se plimbă la 500 metri mai jos, pe dreapta mea. Patrulele galbene 2, 3 şi 4 se târâie la mai mult de un kilometru în spatele nostru.

Nervos şi plin de arţag îi rechem la ordine prin radio, fără prea multe menajamente.

Ocolim Hamburg-ul, spre a evita norul de fum murdar, rol al incendiilor din oraş ce se înalţă cât vezi cu ochii.

În sfârşit formaţia mea se hotărăşte să se regrupeze...

La Neumunster, pe care îl survolăm la trei mii metri, o baterie de 88 mm trage în noi (foarte prost de altfel), aşa că o luăm la dreapta, cu cap la compas de 052°.

Vremea se strică şi sunt silit să execut largi zigzaguri, pentru a evita aglomerările de nori cumulus care urcă în înaltul cerului asemenea unor turle albe.

— *Hullo Kenway. Any gen*?[2]

— *Hullo Filmstar Leader, Kenway answering, nothing at all*![3]

Kenway-ul nu are nimic să-mi comunice, nici măcar contraordinul la care în taină speram.

•

Ne aflăm la abia treizeci kilometri de obiectiv, când deodată un zid impenetrabil de nori ne taie calea.

---

[1] Haide, Filmstar, treziţi-vă!
[2] Alo, Kenway, ce mai e nou?
[3] Nimic!

Intru în picaj, urmat de formaţia mea, spre a încerca o trecere pe dedesubt, dar dăm peste o ploaie deasă şi o vizibilitate nulă. Comand rapid un 180° în urcuş, apoi un al doilea 180°, pentru a reveni la capul compas iniţial.

Ce-i de făcut? Un singur avion sau cel mult o pereche ar putea să încerce să treacă cu sorţi de izbândă; dar pentru o formaţie compactă de douăzeci şi patru de aparate, treaba se dovedeşte nu numai delicată, ci şi plină de riscuri…

În cuvinte ocolite, explic Kenway-ului situaţia:

— *Hullo Kenway, Filmstar here, the weather, stinks*![1]

Răspunsul este categoric, iar tonul imperativ:

— *Filmstar Leader, force on regardless*![2]

Bine! Să mergem totuşi înainte.

— *Cloud formation. Go*![3]

Îmi împart dispozitivul în patrule care se şi rânduieşte în formaţie strânsă. Vom încerca astfel să străpungem norii pe o direcţie dată şi ne vom regăsi – nu prea dispersaţi, sper – de cealaltă parte a norilor.

Ne afundăm în furtună şi ne pierdem unul altuia urma.

Drace, suntem cam zguduiţi! Mă concentrez cu seriozitate asupra instrumentelor de bord, aruncând din timp în timp câte o privire spre coechipierii mei care se ţin laolaltă şi nu bravează…

Din fericire stratul nu este prea gros. Peste câteva minute ţâşnim deasupra strâmtorii Fenmharn, în apropiere de Helligshaven.

Cerul este limpede. În faţa noastră, nicio umbră până în dunga zării.

Carlinga mea, până atunci foarte aburită, se luminează şi mă pregătesc să stabilesc punctul în care ne aflăm…

•

— *Look out Filmstar Leader*![4]

— Atenţie.

Într-o frântură de secundă văzduhul s-a umplut de volbura unor avioane învârtejite… De neuitat spectacol!

Jos, în dreapta, marele aerodrom din Grossembrode, cu bazinul său pentru hidroavioane şi cu pistele colcăind de aparate multimotoare, iar mai departe marea calmă cu câteva nave în acostare…

În spatele nostru, un perete compact de nori din care ţâşnesc în dezordine, la înălţimi diferite, patrulele mele de *Tempest*-uri.

De jur împrejurul nostru, dispozitive masive din câte treizeci ori patruzeci de avioane duşmane. Un grup, la cinci sute metri altitudine. Un altul la o mie metri. Un al treilea la o mie cinci sute, iar alte două la nivelul nostru, adică la

[1] Alo, Kenway! Aici Filmstar. Timpul este infect.
[2] Oricum, Filmstar, nu abandonaţi!
[3] Formaţia în funcţie de nori, înainte!
[4] Atenţie, conducător Filmstar!

VP MAGAZIN

aproape trei mii metri. Deasupra noastră, se mai află probabil unul, poate două…

Şi nu dispun decât de 24 *Tempest*-uri!

Hotărăsc pe loc. Patrulele Filmstar galben şi albastru vor ataca pe vânătorii germani aflaţi deasupra noastră, iar patrulele roz, neagră şi albă, conduse de Mac Donald, se vor angaja în luptă cu *Focke Wulf*-urile de dedesubt… Între timp voi încerca să mă strecor cu patrula mea roşie până la aerodrom şi să-l mitraliez.

— *Hullo Filmstar, Yellow and blue climb and attack fighters above. Pink, black and white engage Huns below. Filmstar red diving for staffe… Go*!…[1]

Urmat îndeaproape de cei trei coechipieri, larghez rezervoarele suplimentare şi pic pe verticală, trecând ca un vârtej cu mai mult de nouă sute kilometri pe oră printr-o formaţie de *Focke Wulf*-uri care se răspândeşte în văzduh precum un stol de rândunele…

Redresez încet, reducând uşor gazele şi urmez o traiectorie care mă aduce în razmot asupra aerodromului, de la sud-vest la nord-est.

Ne întâmpină o A.A. dezlănţuită.

Ajung la marginea bazinului la douăzeci metri înălţime, în timp ce vitezometrul indică peste opt sute km pe oră; deschid imediat focul.

Suprafaţa mătăsoasă a radei este înţesată de hidroavioane *Dornier 24* şi *18* gata pregătite. Trei linii albe de spumă dezvăluie siajul a trei aparate inamice care abia au decolat. Pe leagăne cu roţi, un rând de Blöhm şi Voss-uri se află aliniate pe rampele de lansare.

Îmi concentrez focul asupra unuia dintre B şi V 138. Parâmele cărucioarelor se rup, iar eu trec pe deasupra uriaşei mase fumegânde care se clatină pe planul înclinat, cade în mare şi începe să se scufunde.

Antiaeriana îşi înteţeşte tirul.

Un fulger în dreapta mea – descumpănit un *Tempest* se prăbuşeşte în mare stârnind o jerbă de spumă.

Cerule! Navele ancorate în larg sunt armate, iar una dintre ele este un torpilor de mare tonaj, care îşi dezlănţuie toate gurile de foc.

Instinctiv, îmi trag capul între umeri, şi, tot în razmot, o iau puţin spre stânga, atât de repede încât nu pot trage în *Dornier*-e; după aceea execut o manevră rapidă la dreapta, în spatele unui enorm *Junkers 252*, care tocmai decolase şi care îmi creşte, în chip alarmant, în colimator. Îl blagoslovesc cu o rafală lungă şi continuă până când ciocnirea pare iminentă: părăsesc la timp locul şi, întorcându-mă, îl văd pe JU 252 – cu două motoare în flăcări, cu ampenajul hărtănit de proiectilele mele – cum saltă deasupra mării şi explodează.

[1] Alo, Filmstar, galben și albastru urcă și atacă ornatorii de deasupra. Roz, negru și alb atacă pe nemții de dedesubt. Filmstar roșu pichează pentru atac la sol… Executarea!

Luat de viteză, am şi ajuns departe – chiar deasupra torpilorului care scuipă din toată antiaeriana lui. Trec la zece metri de etrava lui subţire, la rasul apei ce fierbe din miile de gheizere stârnite de A.A. Întrezăresc siluete albe mişcându-se pe punte, şi limbile de foc ale tunurilor sale ţâşnind parcă din întreaga-i suprastructură camuflată.

Proiectilele trasoare ricoşează pe faţa apei şi explodează jur împrejur, pe o rază de cinci sute metri. Şrapnelele cosesc un cârd mare de pescăruşi care cad în toate părţile, înnebuniţi şi însângeraţi.

Uf, în sfârşit, am ieşit din bătaia antiaerienei.

•

Sunt lac de sudoare şi îmi simt gâtlejul atât de contractat, încât nu pot scoate nici măcar o vorbă la radio. Şi pentru că, fără să-mi dau seama, mi-am ţinut probabil respiraţia în timpul atacului, inima îmi bate nebuneşte, de parcă ar avea să o ia din loc.

Iau din nou înălţime, executând un viraj larg spre stânga.

Să stabilim poziţia. Situaţia pare supărătoare. Deasupra aerodromului s-a încins o luptă sângeroasă. Trei avioane coboară în flăcări – prietene ori nu – nu pot desluşi de aici, sunt prea departe. Un altul, făcut pulbere, îşi presară sfărâmăturile incandescente în văzduh, iar un al cincilea cade în vrilă, torcând o eşarfă albă de vapori.

Altele ard, zdrobite la sol.

Radioul nu transmite decât un neînţeles vălmăşag de apeluri, de înjurături, de strigăte turbate ce se împletesc cu vibraţiile tunurilor în acţiune.

Nu departe de torpilor, în inima unei pete de spumă, flăcările mistuie rămăşiţele unui avion, iar din suprafaţa pe care pluteşte benzina se înalţă rotocoale greoaie de fum negru punctat cu fulgere.

•

Ce s-o fi ales din cei trei coechipieri ai mei? În văzduh, nici urmă. La începutul atacului am văzut un *Tempest* percutând la dreapta mea, cel al lui Bone pesemne. Avionul doborât de una dintre navele germane este cel al lui Crow, sunt sigur. În ce-l priveşte pe Worley, este de nevăzut.

Cuget câteva clipe. Să intru oare în lupta cu vânătorii germani, luptă care face ravagii deasupra Hellingshaven-ului, sau să încerc o a doua mitraliere, sporind astfel panica ce trebuie să domnească acum pe baza germană?...

Mă opresc, oarecum în silă, la soluţia a doua. Cobor iarăşi la nivelul mării şi încep să ocolesc în mare viteză insula Fehnmarn.

Deodată, mă trezesc nas în nas cu trei hidroavioane *Dornier DO 24*, pe semne cele trei care decolaseră din Grossembrode cu câteva secunde înaintea atacului nostru, şi ale căror siaje le reperasem.

Aceste *DO 24* sunt hidroavioane mari, cu trei motoare, de aproximativ 19 tone, cu viteză destul de mică, deşi bine înarmate din punct de vedere defensiv.

VP MAGAZIN

Revenit din uluire, execut o răsturnare, largă, care mă menţine în afara focului lor încrucişat, deschid complet gazele şi mă apropii din nou, în zigzag, făcând fotografii. Apoi, calm, ţinându-mă tot în afara bătăii mitralierelor lor, îl ajustez pe primul.

După două salve, unul din motoarele lui ia foc, iar celălalt tuşeşte; încearcă o aterizare forţată, dar fiindcă în partea aceasta a promontoriului marea e furioasă, capotează zdravăn şi cu zgomot.

Mă îndrept imediat spre ceilalţi doi care încearcă să se strecoare la rasul apei. Lungi dâre negre li se preling din motoarele stoarse de vlagă.

Ţi se face chiar milă. Cu cei patru sute kilometri pe care îi am ca viteză limită şi cu cele patru guri de tun, treaba se transformă în tradiţionalul joc de-a lovi ţinta cu bilele.

Îl aleg pe cel din stânga care, mult prea încărcat, se cam târâie după celălalt. Dar de data aceasta animalul execută în ultima clipă un viraj iscusit. Antrenat de viteză mă văd silit să virez, ca un imbecil, chiar pe sub focul mitraliorului din spate care mă nimereşte cu trei proiectile. Slavă cerului, sunt doar puşcoace de 7,7 mm.

Un glisaj mă readuce în poziţie de tragere şi, la mai puţin de o sută metri, proiectilele mele îi sfârtecă fuzelajul. Rezervoarele de sub aripi iau foc. Mitraliorul din coadă nu mai trage.

În doar câteva secunde aparatul este îmbrăţişat de flăcări. Pilotul încearcă să ia înălţime, pentru a îngădui echipajului său să sară, dar este prea jos. Totuşi, trei oameni o fac; o singură paraşută se deschide, dar se închide pe loc, înghiţită de un val.

Marele trimotor nu mai este decât un bulgăre de foc ce se rostogoleşte la câţiva metri deasupra coamei valurilor, înfăşurat în vălul dens al unui fum negru. După câteva secunde explodează.

Îl caut pe al treilea, topit, ca prin minune, în peisaj, pitit undeva în spatele vreuneia dintre insuliţele strâmtorii.

Povestea asta m-a făcut să înconjor complet Fehnmarn-ul, astfel că urc la trei mii metri. Iată şi aerodromul Grossembrode în spatele muntelui…

Îmi înghit saliva, strâng cu un gest mecanic chingile centurii de siguranţă şi din nou mă las în picaj asupra aerodromului, pentru încă o mitraliere.

De data asta îi iau prin surprindere. Antiaeriana este ocupată în altă parte, iar artileriştii trag oarecum la întâmplare spre direcţia în care are loc încăierarea dintre nemţi şi *Tempest*-uri…

Trec ca vântul printre două hangare şi ţâşnesc, cu motorul în plin, chiar deasupra terenului de zbor. Atâtea avioane îngrămădite unele în altele văd acolo, încât nu ştiu pe care să le aleg.

În colimator îmi răsare direct un şir de uriaşe *Arado 232* de transport. Am timpul să observ – înainte ca snopul meu de proiectile să explodeze asupra primelor două – ciudatul fuzelaj cu structuri verticale şi cu două etaje, cele

douăzeci şi patru de roţi ale trenului de aterizare care suportă gigantica maşinărie.

Un proiectil de A.A. explodează la câţiva metri de avionul meu şi îl zguduie puternic. Ieşit din bătaia antiaerienei degajez spirală ascendentă şi mă regăsesc în toiul încăierării, care începe, de altfel, să slăbească.

•

Încerc să-mi regrupez avioanele, dar în dezordinea asta e cam greu.

Primul lucru ce mi se înfăţişează ochilor este un *Tempest* intrat în picaj, rotindu-şi eleroanele, din ce în ce mai repede: apoi amândouă aripile i se desprind. Trec câteva secunde, după care o flacără clară izbucneşte între două garduri vii... nicio paraşută...

Două *Focke Wulf*-uri încearcă să mă îmbarce într-o urmărire apropiată, dar mă descotorosesc repede degajând sub ei.

Tempest-ul *JF-H* – pilotat de Bay australianul – se află la ananghie; motorul îi scoate fum. Totuşi s-a încăierat cu un *Messerschmitt* care se apără cu multă dibăcie, reducându-şi gradat viteza, şi care începe să aibă avantaj serios asupra *Tempest*-ului.

Schimb direcţia spre *109* şi îl angajez prin surprindere, lovindu-l cu cel puţin două proiectile la încastrarea aripii în fuzelaj.

Luat pe nevestite, pilotul lui *Me 109* îşi răstoarnă instinctiv virajul, iar Bay, aflat acum în poziţie de tragere, îl ţinteşte şi el din nou.

Înnebunit, neamţul se răstoarnă iarăşi; trag – el degajează încă o dată – trage Bay... o clipă de şovăială apoi una din aripile însemnate cu marea cruce neagră se îndoaie cuprinsă de flăcări.

Neamţul sare imediat, dar paraşuta i se preschimbă într-o torţă.

În sfârşit, *Tempest*-urile mele încep să se regrupeze, două câte două şi să iasă, prudent, din încăierare. Germanii lasă totul baltă şi încetul cu încetul o iau pe drumul de întoarcere. Ei vin în picaj spre Grossembrode, de unde se înalţă o coloană de fum – probabil cele două *Arado* mistuite de flăcări...

Un *Focke Wulf* târâie-brâu s-a rătăcit printre noi şi îşi leagănă disperat aripile. Urmat de Bay îl şi interceptez. O rafală lungă – apoi dintr-odată culasele mele clămpăne, armând în gol – s-au terminat muniţiile...

Totuşi *Focke Wulf*-ul încetineşte şi începe să fumege; înseamnă că l-am lovit. Bay trage la rândul lui, de foarte aproape, şi îl pulverizează. Avionul explodează ca o rodie coaptă...

De data aceasta paraşuta s-a deschis...

•

Acum, soarele lunecă îndărătul insulelor daneze; patrula mi se realcătuieşte într-un crepuscul luminos.

Îmi număr avioanele: două, patru, opt, zece, unsprezece – şi alte două mai jos, care vin greu, probabil lovite.

VP MAGAZIN

În noaptea ce începe să topească liniile peisajului, ne întoarcem la Fassberg, cu luminile de poziţie aprinse.

Aerul călduţ şi calm al înserării mângâie încetişor aripile dragului meu „Grand Charles”.

•

În timp ce ne apropiem de Fassberg, cu roţile şi flapsurile scoase, mă gândesc la mutra cu care ofiţerul mecanic Mitchell o să ne întâmpine. Din douăzeci şi patru de avioane îi aduc înapoi treisprezece.

• Se lasă cortina

Apoi a venit armistiţiul, ca o cortină care se lasă.

Opt zile de neînţeles – un nedescris vălmăşag de bucurii şi regrete. Manifestări zgomotoase întretăiate de intermitente clipe de calm şi mai ales liniştea aceea neobişnuită, grea, covârşind aerodromul, avioanele acoperite cu prelate, escadrile fără viaţă şi pistele pustii…

Destinderea nervilor încordaţi s-a dovedit îngrozitoare, dureroasă ca o naştere.

Îţi venea să urli.

•

Seara aceea a fost la popotă, ca o veghe funerară neobişnuită. Piloţii se trântiseră pe scaune – niciun cuvânt, niciun cântec.

Către ora 11 seara Bay a deschis radio-ul. B.B.C-ul transmitea un reportaj despre străzile Londrei şi ale Parisului pe care mulţimea zgomotoasă dădea frâu liber bucuriei sale… Ochii tuturor s-au întors spre aparat, dar în ochii aceştia puteai citi un fel de ură.

Totul era atât de limpede şi de nou pentru mine încât, surprins, l-am întrebat pe Ken din priviri. Am auzit în clipa aceea un zgomot şi o cascadă de pahare sparte. Cineva aruncase, cu toată puterea, o sticlă spre vuietul din aparat, spre oamenii aceia care veneau să ne impună, fără ruşine, manifestările lor de uşurare, de eliberare.

Piloţii mei s-au ridicat unul câte unul; în sala tăcută nu au mai rămas decât Ken şi indiferentul barman.

Din aparatul de radio sfărâmat mai răzbătea un ţârâit jalnic.

Din nou mi-am ridicat privirile spre Ken. Nu aveam nevoie de cuvinte, ne înţelegeam. S-a scurs o jumătate de oră, poate o oră. Şi jur că atunci i-am simţit dintr-o dată acolo pe toţi, înconjurându-ne din umbră, în fumul acela de ţigări, asemenea unor băieţandri pedepsiţi pe nedrept şi care se simt trişti.

VP MAGAZIN

— Mackenzie… Jimmy Kelly… Mouse Manson… micuţul Kid… Bone… Sheperd… Brooker… Gordon… precum şi uniforme întunecate, cu trese de aur şters… Mouchotte… Mezillis… Béraud… Pierrot Degail – i-am simţit pe toţi. Pe toţi cei care plecaseră într-o bună dimineaţă cu *Spitfire*-le şi *Tempest*-urile lor şi care nu se mai întorseseră.

— *Well, Pierre, that's the end of it. They won't need us any more…*!

Ne-am dus la culcare şi am închis încet uşa spre a nu-l trezi pe barman care dormea pe taburetul său, dar şi pentru a nu-i stânjeni pe „ceilalţi".

•

Era mult prea adevărat: nu mai aveau nevoie de noi şi ne-au dat repede a înţelege lucrul acesta. Suspendări de permisii, călătorii cu avionul rezervate numai ofiţerilor superiori, jigniri multe, fără de voie poate, dar care dureau. Am primit de la ministrul aerului o notă consemnată de un general F.F.I., prin care eram anunţat că, mulţumită unui mare favor şi în mod excepţional, eram numit locotenent de rezervă.

La 12 mai a avut loc marea paradă aeriană de la Bremerhaven şi atunci a avut loc tragedia. Cumplita învălmăşire a patru avioane din secţia mea, întâmplată la mai puţin de 300 în altitudine. Paraşuta deschizându-mi-se la rasul solului şi cele patru bubuituri iscate de avioanele care se zdrobeau. Mă văd şi astăzi alergând, ca un nebun într-un vis, spre cele patru coloane de fum negru, năucit de neaşteptata catastrofă. Am văzut la picioarele mele trupul lui Roberson, dezarticulat, în cămaşa kaki, afundat în pământ cu paraşuta care nu se deschisese. Şi pe cel al lui Peter, mistuindu-se într-o băltoacă de benzină, iar la douăzeci de metri mai departe, avionul lui Colson, masă informă într-un crater înnegrit; undeva, pe sub toată fierăria, un ghem de carne şi oase carbonizate.

Sus, cele treizeci de avioane ale escadrilei răzleţite pe cer, trecând unul câte unul, descumpănite, legănându-şi aripile, căutând să vadă şi să înţeleagă.

•

Escadra a plecat la Copenhaga. La Kastrup, vreme de câteva zile, ne-am prins în vâltoarea îmbătătoare a eliberării. Dar teama a pus iarăşi stăpânire pe mine – zăludă teamă pentru avionul meu, însoţită de viziunea de la Bremerhaven care-mi juca neîncetat pe dinaintea ochilor… Teama aceea care falsifică şi anihilează reflexele.

A sosit ziua de 1 iulie. Dacă aş fi ştiut citi în semne, n-ar fi trebuit să zbor împotriva propriului meu instinct. „Grand Charles" avea o scurgere de ulei, aceeaşi ca la 12 mai. Îndărătnic, am împrumutat, din respect uman, noul avion al lui Bruce.

Avioanele mele au defilat impecabil chiar pe deasupra mulţimii şi a fanioanelor roşii cu cruce albă care împodobeau oraşul. Tocmai când soarta cea rea, de care mă temeam în chip nelămurit, părea alungată, am făcut această prostească greşeală de judecată. Apoi toate s-au încâlcit: trenul de

aterizare care nu cobora decât pe jumătate, motorul care nu răspundea apelului meu disperat. Cu o viteză de 300 kilometri pe oră, *Tempest*-ul meu a intrat în remorca postului de control şi s-a dezintegrat pe o distanţă de o jumătate de kilometru, semănând sfărâmături de aripă, de motor şi ampenaje.

Ambulanţa m-a cules teafăr, dar îndobitocit şi am înţeles că era ultimul efort, ultimul miracol şi ultimul avertisment al Destinului care se săturase.

•

27 august 1945

Am făcut cerere de demobilizare imediată; mi-a fost primită.

În dimineaţa aceea mi-am luat rămas bun de la Broadhurst şi de la R.A.F. Mackie, neozeelandezul, avea să preia comanda escadrei 122 în locul meu.

Pentru a mă duce la Cartierul general de la Schleswig am vrut să-l iau pe „Grand Charles". La întoarcere am urcat cu el foarte sus, în cerul vărateс şi fără nori, căci doar acolo îi puteam spune adio.

Împreună am ţâşnit pentru ultima oară spre înalturi, de-a dreptul către soare. Am făcut un luping, poate două, câteva tonouri lente, executate cu măiestrie, cu patimă... voiam să iau cu mine, în degete, vibraţia aripilor sale supuse şi suple.

Când am simţit asfaltul pistei mângâindu-i roţile şi când cu un puternic gest al mâinii am aşezat avionul pe pământ, ca o floare ruptă, am plâns, în carlinga strâmtă, aşa cum nicicând nu voi mai plânge în viaţă.

Ca totdeauna am stins cu grijă motorul, i-am întrerupt unul câte unul contactele, i-am stins semnalele, mi-am scos chingile, firele şi tuburile care mă legau de el ca un copil de mama sa. Iar când piloţii şi mecanicii mei, care mă aşteptau, mi-au văzut capul plecat şi umerii zguduiţi de plânset, au înţeles şi s-au îndreptat tăcuţi spre *dispersal.*

•

Mă aflu lângă pilotul care conduce avionul *Mitchell* spre a mă lăsa la Paris.

În timp ce rulează pentru a intra pe pistă, el înaintează de-a lungul avioanelor escadrilei – *Tempest*-urile mele – impecabil aliniate aripă la aripă, ca pentru o trecere în revistă. Lângă ele, piloţii şi mecanicii îşi flutură braţele. Puţin mai la o parte, bătrânul „Grand Charles" – JF-E, cu butucul elicei roşu, cu crucile negre ale victoriilor noastre însemnate sub carlingă, trupeş, voluntar, puternic cu elicea sa mare alcătuită din patru pale, acum neclintită, pe care nu o voi mai pune niciodată în mişcare.

Este o filă care se întoarce, nespus de dureroasă. Purtat în urletul strident al motoarelor sale americane, *Mitchell*-ul accelerează şi decolează. Îmi strivesc obrazul de geam, pentru a mai zări o dată, în spatele profundorului, aerodromul din Lubeck, cruciuliţele strălucitoare înşiruite, pe iarbă, micşorându-se şi mistuindu-se în pâcla serii.

VP MAGAZIN

Stânjenit, pilotul întoarce capul.

S-a sfârşit. Nu-mi voi mai vedea *Tempest*-urile aliniate în spatele dragului meu „Grand Charles”, anume pregătite de plecare, stângace pe labele lor mari, deschizându-se larg, în curentul elicelor, gura radiatoarelor… Alături de ele chipurile încrezătoare ale piloţilor aplecaţi în afara carlingilor, aşteptând semnalul meu…

•

Marele Circ a plecat.

Publicul s-a arătat mulţumit. Programul s-a dovedit destul de încărcat, actorii nu prea proşti, iar leii l-au înghiţit pe îmblânzitor.

În familii se va mai vorbi despre el, câteva zile încă. Şi chiar când totul va fi dat uitării – fanfara, focurile de artificii şi uniformele chipeşe – vor dăinui un timp, în piaţa satului, cercul de rumeguş al pistei şi găurile unde au fost înfipţi ţăruşii.

Ploaia şi uitarea le vor şterge iute urmele.

•

Din, fericire, supravieţuitorii Marelui Circ, camarazii mei, „n-au înţeles”. Nici eu. Aceasta va fi singura noastră răsplată.

•

„Suntem obiecte ale incoerenţei generale… Părticele dintr-o foarte mare construcţie, pentru care îţi trebuie mai mult timp, mai multă linişte şi mai multă distanţă, spre a-i descoperi alcătuirea.”

A. de SAINT-EXUPERY
(„Pilot de război”)

Sfârşit

Arhitecții speranței

Alexandru Lamba

Special pentru VP MAGAZIN

Alexandru Lamba

ARHITECȚII SPERANȚEI

Episodul VII

XII. Deviaţia

1

Din albia secată a Senei, Vincent Alvers privea absent către imensa ruginitură care fusese cândva măreţul turn Eiffel. Decapitat şi sprijinindu-se strâmb, doar pe trei picioare, colosul de metal se arăta ameninţător, împungând spre cer cu barele sale contorsionate şi mâncate de rugină. Pământul crăpat era acoperit de un strat de praf, pe care curenţii violenţi de aer îl purtau în vârtejuri vijelioase, sus, tot mai sus... Nici vegetaţie, nici nori, nici umiditate. Un soare arzător pârjolea pământul, cu razele sale neîmblânzite, căci nu mai exista strat de ozon.

Bătrânul nu simţea nici disconfortul termic, nici vântul uscat ce biciuia cu grăunţii de nisip şi praf care ar fi putut sfredeli carnea de pe os, nici radiaţiile ucigaşe şi nici atmosfera toxică plină de amoniac. Tacticos, lua notiţe într-un caiet personal, cu instrumentul său de scris foarte elegant. Purta sacoul obişnuit şi ochelari. Nici părul, nici hainele nu-i fluturau în vânt, iar respiraţia regulată sfida toxicitatea aerului... căci interfaţa era configurată să replice doar vizual şi auditiv.

Construise singur această lume, pe un server separat de cel al viitorului „oficial”, server la care doar Maeştri Arhitecți aveau acces şi de a cărei existență numai ei ştiau. Îl numise: „Deviația” şi reprezenta un proiect personal încă în stadiu incipient. Alvers se străduia să conceapă un viitor apocaliptic, sterp, lipsit de forme de viață, în care domnea devastarea. Nu avea încă un plan concret pentru destinația acestei munci, dar se gândea că ar putea deveni foarte utilă cândva. Un asemenea scenariu, strecurat cu măiestrie în pâlnia viitorului, legat într-un mod ingenios de cine ştie ce decizie politică catastrofală a guvernului omenirii... Şi părerile s-ar fi putut schimba peste noapte. De-asta era pâlnia viitorului atât de largă, să poate conține scenarii. Deocamdată Agenția se mărginise la unul singur, cel pe care-l numeau generic „Curba Optimului Viitor”, însă se puteau gândi la o lărgire a viziunilor. Deja se auziseră voci în consiliu care militau pentru introducerea conceptului de multi-viitor. În ce mod putea Agenția să introducă pentru publicul larg şi, mai ales, pentru conducerea politică a planetei un viitor alternativ sau mai multe şi ce explicație la limita ştiinței ar fi putut găsi pentru existența simultană a acestora, încă nu îşi pusese nimeni problema. Sau poate vor lăsa un singur viitor cercetabil la un moment dat, ca acum, dar îl vor schimba drastic de la o zi la alta, în funcție de modul în care Guvernul Mondial îşi făcea treaba. Nu abordaseră încă muncitoreşte aceste probleme în consiliu, dar vor chibzui la ele. Toate la timpul lor. Deocamdată viitorul apocaliptic trebuia modelat în întreaga sa hidoşenie. Va fi fost primul pas. Ceilalți vor urma...

— Aha, iată-te, Therion! Te-am căutat de am căpiat!

Vocea era cea a lui Frank Benoit şi venea de foarte aproape. Vincent zâmbi şi-i răspunse peste umăr.

— Da, iată-mă! Cât e ceasul?

— A naibii treabă ai făcut, spuse Frank ignorându-i întrebarea, cu ochii rătăcind prin devastarea dimprejur. Turnul ăla e de mare efect, îmi ridică părul în cap! Să ştii că te pricepi de minune la dezastre! Eşti un talent natural!

— Mulțumesc!

— Când o fi, am să te susțin, chiar dacă ne va costa o avere! Ideea e genială, iar aşa o treabă nu trebuie lăsată nefructificată. Va fi implementat, sau capul meu jos! Pfoai ce turbion!

Vincent acceptă complimentul cu o uşoară plecăciune din cap, apoi spuse:

— Nu cred totuşi că mă căutai doar pentru a mă complimenta, deşi ar fi fost foarte frumos din partea dumitale!

— Mda, din păcate nu... Voiam să-ți spun că ai avut dreptate!

— Normal că am avut! Totdeauna am! Dar în legătură cu ce, în particular?

— În legătură cu Ericsson. Mă tem că l-am pierdut!

2

Sondele nu au ajuns nicăieri. Sondele nu au plecat niciodată. În cojile de sferă-pulsari ale lui Fritz Morell, materialele dense, aduse la punctul colapsului, şi-au dezintegrat atomii în pastă neutronică, materia şi anti-materia întretăindu-şi existențele. Experimentul a mers ca la carte, forțele fundamentale şi energia neagră au galopat pe indicatoare ca scoase din minți. Însă sondele nu au plecat nicăieri, nici un atom neevadând din timpul prezent. Bucăți de metal contorsionat, topit şi recristalizat haotic, au ieşit la lumină în locurile unde sondele fuseseră plasate, în ciuda eforturilor tehnicienilor de a menține condițiile de presiune şi temperatură în limite normale în centrul sferelor peliculare. Zeci de încercări, acelaşi rezultat. Nici o sondă nu dispărea, toate erau făcute pastă.

Apoi s-a întâmplat dezastrul. După cine ştie câte reeditări, materialele suprasolicitate ale unui cuptor au cedat, iar pelicula sferei-pulsar, aflată la temperaturi şi presiuni ridicole a inundat compartimentul interior, evaporând instantaneu sonda şi făcând întregul cuptor să explodeze violent. Fritz Morell a plătit atunci cu viața. Herman Agent a scăpat nevătămat, căci se aflase în altă clădire.

Această tragică întâmplare l-a determinat să-şi reanalizeze teoria şi curând a realizat că ea se baza pe principii greşite. Întreg ansamblul de concepte şi ecuații asupra călătoriei în timp fusese fundamentat pe o premiză falsă... Iar Morell murise pentru asta! Murise degeaba... doar pentru că-l crezuse. Multe zile Agent fusese adâncit în sentimentul vinovăției pentru moartea prietenului său, însă nu spusese nimănui o vorbă. Apoi, când durerea se mai risipise şi judecata îşi recăpătase ascuțimea, în mintea lui Agent se născuse întrebarea: „Cum de un fizician strălucit ca Morell a acceptat postulatele mele?” Iar Morell nu fusese singurul. Curând, Agent se încredințase că toată floarea academiei mondiale îi accepta ca perfect „plauzibile” tezele, în vreme ce, despre experimentul lor nu se cunoştea mai nimic, în afară, bineînțeles, de faptul că una dintre instalații funcționase defectuos, din care cauză un geniu fusese răpit omenirii. Cu mare uimire realizase Agent că Academia Mondială nu-i retrăsese sprijinul în urma acestui incident, dimpotrivă, din toate părțile soseau scrisori de încurajare şi oferte de fonduri pentru continuarea experimentelor – cu măsuri suplimentare de siguranță, bineînțeles. Şi astfel, în mintea sa a încolțit ideea ce stătea la baza Agenției. Adevărul despre eşecul lamentabil al experimentelor sale îl cunoşteau, în afară de defunctul Morell, care-l luase cu el în mormânt, doar el însuşi şi cei câțiva asistenți ai săi... primii Maeştri Arhitecți. Ideea călătoriei în timp căpătase o nouă dimensiune, o nouă menire. Omenirea dorea să creadă în ea cu atâta ardoare încât era dispusă să nu observe erorile.

3

Sus în văzduh, Enola-Gay, surprins în fuga sa disperată, înghețase odată cu Little Boy care atârna ca de un fir nevăzut în picajul iadului, cu unduirile râului Kyobashi-gawa şi cu întreaga fire.

Carl stând lângă o balustradă, gâfâind...

„– N-ai mai avut răbdare...”

Jess plimbându-se prin aer...

„– E frumoasă!”

Femeia în roşu, figuranta, încremenită cu manechinul sintetic la picioare. În spatele ei, Greg bulversat, neînțelegând ce i se întâmplă.

„– Carl, trebuie să-l înțelegi, e doar uman să faci ceea ce voia el să facă.”

Carl privindu-şi computerul portabil.

„– Mă aflam oare eu acum aici dacă nu-l înțelegeam? Riscam eu tot doar ca să-l scot pe el din belea dacă nu-l înțelegeam?”

Greg protestând nevrotic...

„– Nu am nevoie să mă scoți. Lasă-mă aici, să suport consecințele faptelor mele!”

Carl legănând uşor din cap...

„– Tot nu înțelegi, nu-i aşa? Încă mai crezi în călătoria în timp, nu-i aşa?”

Nebăgați în seamă, de la capul podului Inari Ohashi, cei doi Maeştri Arhitecți asistau la această piesă de teatru înregistrată, încercați de sentimente contradictorii: Dezamăgire, teamă, tristețe, poate chiar şi uşurare...

— E opera ta, nu-i aşa? întrebă Vincent după ce, rând pe rând, personajele dispărură din cadru.

— Una dintre, recunoscu Frank într-o doară. N-ai să spui acum că toată povestea e din vina mea, nu-i aşa?

— Ba, să ştii că mi-a trecut prin minte!

— Cum vrei tu să consideri.

— Cum l-ai descoperit?

— Nu l-am descoperit. Prezența spionului şi a ghidei într-un cadru înghețat au declanşat alarma... şi...

Vincent tresări. Închise ochii şi buzele-i simulară o înjurătură.

— Îmi pare rău, spuse Frank şoptit. Nu aveam cum previziona aşa ceva... Chiar dacă am fi început să-l ținem sub colimator, tot nu...

— Ştiu, ştiu... dar tot îmi părea rău de el... Nu mai putem face chiar nimic?

Cu greu Vincent reuşi să-şi rețină gestul de a-şi astupa gura cu amândouă mâinile. Acum el era cel sentimentalist. I-o reproşase de atâtea

ori lui Carl şi acum... Frank ridică neputincios din umeri. Amândoi ştiau că interfețele non-senzoriale erau neiertătoare.

— Unde sunt acuma?

— Au plecat toți cu maşina lui Carl.

— Păi amnezia...

— În asemenea cazuri nu e imediată. Se instalează după primul somn profund. Cred că ar trebui să le facem o vizită în cursul zilei... s-ar putea să-i găsim în încurcătură.

— Mai bine nu! Lasă-i să vină ei la noi! Vor găsi drumul şi singuri.

Şi cei doi Maeştri Arhitecți părăsiră capsula şi se despărțiră, fiecare văzându-şi de treburile lui.

4

Maeştrii Arhitecți... Arhitecții viitorului... singurii oameni care cunoşteau şi se îngrijeau de adevărata menire a Agenției, măreața moştenire pe care nobilul Herman Agent o lăsase omenirii: a-i construi un destin luminos!

Dacă i-a fost dificil sau nu lui Agent să-i ducă de nas pe savanții vremurilor sale, făcându-i să creadă că maşinăriile moştenite de la Morell chiar funcționau şi ecuațiile sale erau probate de realitate, e greu de spus. Important este că a reuşit. Apoi, extinzându-şi permanent cercetările teoretice, cu scopul declarat de a îmbunătăți exactitatea determinării spațio-temporale a destinației, şi-a complicat într-atât de mult teoria, încât ea a devenit neinteligibilă. Păstrând mereu rigoarea demonstrațiilor matematice pe blocuri independente, astfel încât expozițiunile sale tematice să fie mereu incontestabile, a reuşit să mascheze inconsistența ansamblului, folosindu-se totodată pe probele de netăgăduit pe care „practica” şi „experimentul” i le aduceau în sprijin. Cum ar fi putut cineva să conteste ceea ce se întâmpla şi era palpabil, demonstrat de facto? În forma sa finală, reprezentarea grafică a pâlniei viitorului a rămas un mister pe care mai toți matematicienii cu ştate grele s-au chinuit să-l priceapă, nici unul n-a reuşit, însă nici unul nu şi-a recunoscut eşecul, ci cu toții au aplaudat-o şi susținut-o frenetic.

Spre sfârşitul carierei sale, Agent stăpânea, la fel de bine ca cei mai mari iluzionişti, tehnicile magiei de scenă, însă spre deosebire de aceştia, el se autointitula „om de ştiință” şi aducea teorii complexe în sprijinul trucurilor cu obiecte apărând şi dispărând din incintele sferelor peliculare ale regretatului Morell... Cojile de sferă-pulsari au fost curând transformate în capsule, omul a înlocuit sondele şi a vizitat alte ere... Şi istoria l-a reținut ca fiind cel mai mare savant al tuturor timpurilor.

Însă scopul eforturilor lui Agent transcendea simpla recunoaştere personală în mediu academic. Pentru el, „Ştiința trebuie să-l slujească pe

om” a fost motto-ul călăuzitor, căruia i-a adăugat un corolar: „Chiar şi fără voia ei”. Geniul său a depăşit cu mult graniţele matematicii şi tehnicii, dovedindu-se cu atât mai redutabil în meschinul domeniu al artelor sociale şi ale guvernării. Dându-şi seama de puterea pe care el şi grupul său o deţineau prin manipularea iluziei călătoriei în timp, Agent a scris în primul rând al testamentului către discipolii săi: „Voi controlaţi trecutul şi viitorul. Cinstiţi trecutul, plăzmuiţi un viitor bun şi întreaga omenire îl va duce la îndeplinire”

Şi discipolii săi îşi făcură o datorie de onoare din a respecta dorinţa maestrului lor. Agenţia devenise, în doar jumătate de veac de existenţă, cea mai mare putere tehnologică a lumii, unul dintre cele mai mari imperii financiare şi o forţă politică de neclintit. Însă mai presus de toate, rămăsese fidelă jurământului tainic de credinţă faţă de fondatorul şi părintele ei spiritual. Maeştrii Arhitecţi, misterioşii conducători ai acestei corporaţii creau viitorul. Şi aveau grijă ca el să fie bun! Prosperitate, blândeţe, linişte... Un viitor fără conflicte armate, fără dezastre, un viitor al abundenţei, al nelimitării resurselor, din care spiritul hrăpăreţ al omului dispăruse, căci nu-şi mai avea rostul. Un viitor în care raţiunea umană, singură şi neîndoctrinată religios sau patriotic dicta preţuirea şi cinstirea celorlalţi, un viitor al conştiinţei! Iar oamenii, simpli cetăţeni sau lideri politici, văzând frumuseţea ce-i aşteaptă şi luând-o drept garantată, căci le era lor prezentată palpabil, începură încet, încet, să şi-o dorească. Nu mai era o dorinţă disperată, aproape deznădăjduită, pe care specia umană o nutrise în întreaga sa istorie zbuciumată, ci una care, sprijinindu-se pe certitudinea împlinirii, devenise constructivă. În cei aproape patruzeci de ani de când Agenţia prezenta viitorul pe scară largă, omenirea devenise mult mai conciliantă. Conflictele majore dispăruseră, noţiunile de stat sau popor, naţionalismul, fanatismul religios, toate se estompaseră. Oamenii nu mai erau dispuşi să pună mâna pe arme, ci mai degrabă să se aşeze pe fotolii confortabile la masa tratativelor. Şi pierderile uriaşe pe care conflictele militare le-ar fi atras după sine puteau fi investite în dezvoltare, în cultură, în îmbunătăţirea nivelului de trai. Iar nivelul de trai mai bun face ca încrâncenarea să dispară, iar omul să fie mai tolerant, mai citov. La douăzeci şi cinci de ani de la începutul activităţii Agenţiei, organizaţiile teritoriale statale se desfiinţaseră, guvernele locale transformându-se treptat în prefecturi subordonate guvernului mondial, după modelul guvernământului din viitor.

În vreme ce limita celor două sute cincizeci de ani spre trecut fusese impusă doar pentru a nu stârni curiozitatea oamenilor de a-şi căuta propriile rude neînsemnate prin trecut, un număr atât de mare de generaţii asigurând un strat destul de semnificativ de uitare, limita celor minim cinci sute de ani spre viitor fusese stabilită doar pentru a da omenirii un interval de timp neclar, un timp asupra căruia să nu poată privi, pe care să nu-l poată spiona şi astfel, pentru care să se vadă nevoită să lupte! Da, va exista

odată bunăstare, da, va exista odată linişte... va exista sigur peste cinci sute de ani o stare de bine şi ea se va accentua tot mai mult în anii care vor urma... Dar până atunci? Ei bine, până atunci se puteau opera schimbări, Agenția avea primul teren de manevră. Al doilea era viitorul „pâlnie". Aici începeau concepte complexe ca multi-viitor, sau cine ştie ce alte unelte ale artei cârmuirii de care va fi fost cândva nevoie.

Aceasta era munca asiduă şi tainică a celor aproximativ o sută cinci zeci de Maeştri Arhitecți, muncă pusă în folosul omenirii, muncă pe care nimeni nu o va cunoaşte vreodată şi pentru care nimeni nu le va mulțumi vreodată. Căci, tocmai datorită caracterului ultra secret al țelului său şi al volumului extraordinar de muncă pe care realizarea acestuia o implica, Agenția fusese nevoită să-şi creeze un sistem ierarhic structurat pe niveluri de cunoaştere. Dintre toți, doar Arhitecții şi Maeştrii Arhitecți cunoşteau falsul, însă doar cei din urmă ştiau şi adevăratul său motiv. Arhitecții lucrau în trecut, ocupându-se în primul rând cu desenarea şi reconstituirea istoriei şi nu aveau nevoie de un alt scop care să-i motiveze. Singuri, cei o sută cincizeci, erau deținătorii adevărului. Ei lucrau în viitor, respectând testamentul lui Agent şi, în acelaşi timp, vegheau asupra celorlalți, avansând şi revelând treptat secrete celor ce se dovedeau demni. Ei şi numai ei făceau asta...

Şi tocmai din acest motiv, ceea ce făcuse Carl Ericsson era de neiertat. El habar nu avusese de alarma pe care aducerea celor doi, care nu erau încă Arhitecți, într-un stop-cadru o declanşase. Revelarea unui stop-cadru însemna automat si revelarea falsului, iar aşa ceva nu era permis decât cu consimțământul unui Maestru Arhitect. Existau secrete şi sisteme de supraveghere pe care nici chiar Arhitecții nu le cunoşteau. Amnezia nu era un efect secundar al capsulelor, ci o foarte atent studiată funcționalitate a acestora, care, fără nici o problemă, putea fi înlăturată sau activată. Carl se crezuse la adăpost în stop-cadru... ei bine nu fusese.

Cu un suspin, Vincent îşi întrerupse reveria. „păcat, era aşa un băiat bun..." Îi părea sincer rău pentru Carl, cu atât mai mult cu cât realiza că acesta nu făcuse nimic din egoism, ci doar din dorința de a-şi salva prietenul. Ce ironic, nici pe Greg nu-l salvase, ba mai mult, se alesese şi el şi iubita lui cu pedeapsa. Jess şi-o merita! Ea însăşi păcătuise, apoi se băgase pe sub pielea lui Carl ca să afle lucruri de care nu era demnă. Sau poate Carl i le destăinuise de bună voie... în orice caz, din acest punct de vedere şi el şi-o merita! Şi poate şi-o merita şi Greg, deşi, dintre toți, el singur fusese mânat numai şi numai de dorința de a face bine, chiar dacă nu total dezinteresat. Însă acționase într-un mod greşit. „Drumul spre iad e pavat cu intenții bune" gândi bătrânul, apoi îşi şopti în barbă: „Ați fi fost amândoi demni de testamentul lui Agent". Ce păcat că, chiar şi intențiile bune, altruismul, prietenia... trebuie să fie pedepsite! Greg acționase brutal şi stângaci în dorința sa de a schimba istoria în bine. Ei, Maeştrii Arhitecți, acționau mult mai subtil şi nu asupra trecutului. „Da, ați fi fost doi Maeştri

Arhitecți buni, dar ați ales să fiți doi oameni simpli, buni. Singură, bunătatea nu este suficientă pentru a guverna destinele lumii!”

XIII Renaşterea

1

Gregory se aşează încet în fotoliu şi-şi aşează tacticos coronița interfeței non-senzoriale pe cap. Ziua de lucru avea să se termine curând, iar el nu mai avea decât să completeze câteva formulare. Treabă uşoară având în vedere că, prin această interfață, trebuia doar să-şi ordoneze ideile şi acestea se aşezau de la sine pe „hârtie”, în fața ochilor minții sale. Fusese reintegrat, sau cel puțin aşa i se spusese. N-au vrut să-i spună cu ce se ocupase înainte, nici lui, nici celorlalți. Nu-i era foarte clar cu ce se ocupa Agenția. Avea ceva de-a face cu explorarea istoriei sau ceva de genul. Oricum, călători inter-temporale. Bătrânul Vincent Alvers nu numai că nu le dăduse explicații, ba chiar îi lăsase să înțeleagă că nu aveau dreptul să le primească. Fusese glacial. Le spusese că pierderea memoriilor lor se datora propriei neglijențe, că nu respectaseră protocolul scris şi semnat pentru lucrul pe teren şi, prin urmare, îşi meritau cu prisosință soarta. În ce consta neglijența, ce protocol încălcaseră... „nu mai erau actualmente demni de a primi aceste explicații şi nici capabili să le interpreteze corect”. Bătrânul le spusese că nu-i oprea nimeni să dea în judecată instituția Agenției, dar îi asigurase cu indiferență de eşecul acestui demers. „Nu veți obține în instanță obligația instituției de a vă da explicații sau vreo compensație materială. Avem, credeți-mă pe cuvânt, suficiente hârtii semnate de voi şi suficiente probe ale încălcării acestora de către voi. Sunteți liberi să vă încercați norocul dacă vreți, dar nu aveți nimic de câştigat.” În schimb, din mărinimia sa şi fără nici un fel de obligație, acest bătrân, care se părea că deținea o poziție atât de înaltă încât îi oferea putere de decizie incontestabilă în aceste privințe, le oferise slujbe destul de bunicele... „pentru că, până la urmă, ați fost ai noştri şi noi avem grijă de ai noştri, chiar şi atunci când greşesc”. Bătrânul le dăduse apoi un răgaz de un sfert de oră pentru deliberări, lăsându-i singurei. Deciseseră că, cel puțin pentru moment, oferta bătrânului trebuia acceptată, măcar până-şi vor putea face o idee asupra acestei Agenții, cu atât mai mult cu cât bătrânul nu condiționase angajarea lor de angajamentul scris de a renunța la acțiunea în instanță. Aşadar, această opțiune le rămânea valabilă. De ce atunci să nu se documenteze mai bine în prealabil? Şi cum altfel te-ai putea documenta mai bine decât din interior? „Foarte bine”, spusese Vincent

Alvers când i se comunicase decizia lor unanimă, „am răsfoit dosarele voastre, vă voi da câte ceva de lucru pe măsura aptitudinilor pe care le mai posedați.”

A doua zi, a urmat o examinare cerebrală, efectuată de către un oarecare Antoine-Gilbert Lee, care se mândrea cu funcția de Administrator Medical clasa I. „Văd că ai suferit de curând o operație de refacere a retinei ambilor ochi”, îi spusese. „ce s-a întâmplat?” Când îi răspunsese că nu avea habar, acest individ râsese zgomotos. „Dar de văzut vezi bine, nu-i aşa?” îi răspunsese afirmativ, explicându-i că nici nu fusese conştient că ochii săi fuseseră vătămați vreodată. „Înseamnă că cine ți-a făcut operația nu şi-a bătut joc!”, apoi râsese din nou zgomotos. Ciudat om. În fine, după câteva ceasuri, aveau fiecare raportul medical. Numai hipocampul le fusese afectat. Din multitudinea de termeni medicali aglomerați pe bucățica de hârtie, Jessica le făcuse un rezumat: „Toate amintirile noastre concrete s-au dus şi nu vor reveni. Păstrăm totuşi aptitudinile şi cunoştințele generale. Zice că ne-am pierdut total memoria explicită, păstrând-o intactă pe cea implicită”. Era de-a dreptul bizar. Fuseseră testați şi obținuseră rezultate foarte bune pentru lungul timp care trecuse de când fiecare dintre ei îşi terminase studiile. Ştiau lucruri, înțelegeau şi puteau reproduce formule sau clasificări, habar n-aveau în ce circumstanțe le învățaseră.

Jessica absolvise o facultate axată pe studii biologice şi, după test, fusese admisă ca Administrator Medical, în subordinea lui Gilbert Lee, spre enorma bucurie a acestuia, care, după câte aflaseră, se plângea tot timpul că domeniul său e desconsiderat de Agenție şi că, deşi e supraaglomerat, nimeni nu-l bagă în seamă. Poate pe drept cuvânt, căci în toată baza se aflau doar cinci administratori medicali... acum şase. Aveau în schimb un spital dotat la cele mai înalte standarde.

Carl aflase că avea un doctorat în matematică, studiile sale aprofundate învârtindu-se în jurul geometriilor multidimensionale... Îi folosise oare la munca sa de dinainte? Acum nu avea să mai folosească decât cunoştințele elementare, căci i se oferise doar un post de funcționar contabil. Când îi fusese prezentat unui uriaş, unui anume Phillip Troski, acesta se lăsase pe spătarul scaunului său, mai să-l rupă, şi spusese: „Carl să fie în echipa mea? Ce glumă tâmpită e asta?” Apoi i se explicase situația, iar uriaşul păruse în primă fază amuzat, nevenindu-i să creadă: „Carl, ce prostii vorbesc ăştia? Carl, hai, gata cu gluma, sunt eu, Phil!” Însă Carl îl privise tot ca pe un străin, cu acelaşi zâmbet încurcat, legănându-şi uşor capul. Groază, efectiv groază se întipărise pe chipul bietului om, apoi, când rămăseseră doar ei doi, Phil îl strânsese la pieptul său masiv pe vechiul său prieten şi-i spusese cu duioşie: „Carl, of, Carl! Ce ți-au făcut nenorociții ăştia? Ce ți-au făcut nemernicii?” Pe contabil îl podidiseră chiar lacrimile „Acum eşti în grija mea şi aici n-am să las să ți se mai întâmple niciodată aşa ceva!”

Cât despre Gregory, acesta dovedise aptitudini utilizabile în energetică. Avea şi studii într-un domeniu tangent. Era acum administrator tehnic şi treaba sa era să se ocupe de mentenanță, pe partea de conectare la sursele de putere, a unor echipamente ciudate, a căror funcționalitate îi era străină. Avea un standard de testare şi secvențe procedurale pe care trebuia să le execute mecanic, consemnând rezultatele şi comparându-le cu setul optim de parametrii. Dacă se înscriau în toleranțele admise, treceau testul, dacă nu, trebuia să alcătuiască un referat pentru trecerea în revizie a agregatului. Treaba era relativ uşoară, colectivul destul de plăcut...

...

Serile de obicei le petreceau toți trei împreună, uneori alăturându-li-se şi Phill, cu umorul său grotesc. Discutau diverse nimicuri, Phill povestindu-le unele episoade din viețile lor, de fapt doar ale celor doi bărbați, mai toate legate de beții, chefuri, zboruri cu propulsoare individuale sau alte sporturi şi distracții mărunte... În unele seri mergeau împreună prin oraş, la cină, alteori, însoțit doar de Phill, Greg făcea un tur al cluburilor Geilles în căutare de companie feminină... Uneori, sâmbetele sau duminicile făceau drumeții, alteori participau la competiții sportive...

Într-o seară, Jess şi Carl îşi anunțară căsătoria... Lin, viața mergea mai departe, în tihnă. Ideile dezgropării vechilor amintiri sau a procesului contra Agenției se şterseră de la sine din mințile lor, de parcă nici n-ar fi existat. Renăscuseră, iar despre viața anterioară parcă nu mai aveau chef să afle mare lucru... căci cea actuală nu era chiar rea.

2

Călătoria în timp nu este posibilă. Conul de lumină al lui Einstein îngăduie mersul ireversibil înainte, însă velocitatea scăzândă a timpului într-un mediu cu viteză sau gravitație foarte mare nu se poate numi călătorie în timp, în sensul ei larg înțeles. Iar drum înapoi nu exista.

Un mult mai vechi principiu stă de gardă şi interzicea saltul subit dintr-un moment în altul. Enunțat în diferite forme în toate ariile ştiințifice, „Legea Conservării" o interzice. Numai dacă am privi, aşa cum am sugerat, universul nesupus timpului, ca totalitate corpurilor, a corpusculilor, a entităților, a acțiunilor şi fenomenelor de la Big Bang şi până la colapsul final sau dispersia totală, dacă am admite că ar exista un punct din care să avem o perspectivă asupra acestuia, atunci acest „Univers atemporal" ar permite călătoria în timp... Însă materia nu aparține acestui univers. Ea este supusă trecerii timpului, însăşi existența ei fiind determinată de acesta. Ea aparține universului desfăşurat pe axa timpului moment cu moment şi, ca atare, nu-l poate eluda. Din universul instantaneu, nimic nu poate „scăpa afară", eludând legea conservării, la fel cum nimic nu se poate „strecura înăuntru".

Vincent zâmbi şi închise jurnalul lui Agent, continuându-şi visarea. Concluziile lui, adevăratele şi tainicele concluzii, nu îl detronau nici pe Albert Einstein şi nici pe Emmy Noether. Bătrânii şi adevărații savanți îşi puteau dormi liniştiți somnul lor de veci, căci stâncile gândirii lor nu fuseseră clintite.

Agent însă avea nevoie ca ele să pară răsturnate pentru o vreme... jumătate de mileniu. Doar atât timp omenirea trebuie să le creadă răsturnate şi să suporte extinderile sale iluzorii, căci Agenția trebuia să-şi facă treaba şi pentru opera ei avea nevoie de secole... apoi...

Epilog

De ce o văd nopți de-a rândul? De unde ştiu că este ea, cea din fotografie? Acolo fața nu-i este vizibilă, dar eu ştiu că este ea! Îi cunosc chipul. Am cunoscut-o oare? Unde am cunoscut-o? Şi mai ales... de ce o văd pierind mistuită de flăcări?

Voi avea vreodată linişte până ce voi afla?

SFÂRŞIT

Keith DOUGLASS

ATTACK DIRECT

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Uncris

EPISODUL 7

15

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0112
Valea Bekaa, Liban

— Haide odată! a strigat Murdock.

Razor a mai încercat de trei ori, dar tot ce a reușit a fost să înece motorul. Murdock era cuprins de cea mai copleșitoare furie din viața sa. Nu, nu va eșua și nici nu va lăsa elicopterul să zboare înapoi la portavion cu nenorocita de mașină blindată în interior. Nu avea nici un sens; era destul loc în celălalt Mercedes, totuși acesta era un motiv de furie.

Razor avea coborâtă placa blindată de la portiera șoferului, așa încât putu să audă:

— Pune maneta la punctul mort, a strigat Murdock. Împingeți-o afară! zbieră spre cei din echipaj.

Murdock și șeful de echipaj au apucat de fiecare parte a barei de direcție din față, iar cei doi mitraliori o împingeau din spate. Elicopterul era ușor înclinat, deci nu trebuia prea multă forță pentru a scoate mașina afară. Imediat a început să se miște sub propria inerție și chiar înainte de a ajunge la baza rampei păru să se poticnească, iar motorul a pornit.

Razor Roselli a scos capul pe fereastra portierei și a făcut un semn victorios cu degetul mare în sus. Singura reacție a lui Murdock a fost doar un cald – dar foarte scurt – sentiment de ușurare. Încă mai erau prea multe de făcut. A semnalizat cu mâna către șeful de echipaj „liber la decolare", apoi a trecut în fața blindatei și l-a ghidat pe Razor pe terenul noroios până pe drumul pietruit.

Putea auzi celelalte elicoptere aflate încă la sol. Două aterizaseră pe câmp de fiecare parte a drumului.

Unul dintre Mercedesuri, cu Profesorul Higgins la volan și Magic Brown alături de el, au apărut din negura de pe cealaltă parte a drumului.

— Unde sunt ceilalți? a întrebat Murdock.

— *Păsăricile* au aterizat acolo, în spate, dar n-am văzut încă pe nimeni, a raportat Magic.

— Fă contactul cu Razor și asigurați drumul, a ordonat Murdock.

Pe când traversa Drumul, cele patru Chinook au decolat, unul după altul. Murdock a sprintat printre arbuști de pe marginea drumului și a descoperit cel de al doilea Mercedes împotmolit în noroiul de pe câmp, cu roțile patinând degeaba. Jaybird Sterling tăia niște crengi ca să le pună sub roți.

— Mișcă-te mai repede! a strigat Murdock.

Frustrarea era aproape insuportabilă. Alergă înapoi pe drum, chiar când DeWitt şi Kosciuszko cu Shorland-ul lor veneau din partea cealaltă. Murdock le-a făcut semn cu mâna „urmați-mă” și i-a ghidat către Mercedes. El și Jaybird au derulat cablul de oțel pentru remorcaj aflat pe bara frontală de protecție a mașinii blindate, s-au băgat în noroi și l-au atașat de axul Mercedesului. Shorland s-a rotit, iar celălalt capăt al cablului a fost agățat la spatele mașinii.

Ploaia a devenit mai densă. Mașina blindată, cu tracțiune pe patru roți, a tras încet Mercedesul de pe câmp, până pe drum. Murdock mergea în față ca să se asigure că nu vor lovi vreo cioată sau că vor aluneca într-un șanț. Așa încât Murdock a fost primul care a păşit pe drum. Primul lucru pe care l-a observat a fost o pereche de faruri ce se apropiau foarte repede.

Murdock a ridicat o mână și și-a înșfăcat arma, dar – evident – și libanezii reacționau ca și americanii dacă patru oameni înarmați i-ar fi oprit pe autostradă.

Selectorul de foc de la Kalashnikov AKM a trecut de la poziția „Asigurat” direct la „Foc automat”, în timp ce apăsa trăgaciul. A golit întregul sector de treizeci de cartușe în mașina care trecea pe lângă el. Mașina a derapat, șoferul rotind dezordonat volanul sub impactul gloanțelor, dar a continuat să ruleze. Murdock a privit neputincios cum misiunea sa era compromisă înainte de a începe.

Atunci Razor Roselli, la volanul Shorland, a țâșnit din întuneric și a lovit mașina din lateral, într-o izbucnire de sticlă și metal. Nu a fost o confruntare egală. Mașina îndoită a fost aruncată de pe șosea și s-a izbit de un copac.

Focul automat a făcut ca țeava AKM-ului lui Murdock să se înroșească. A schimbat încărcătorul și a alergat. Prin ploaie putea vedea două *focuri-la-gura-țevii*, pentru că Magic Brown și Higgins spulberau mașina de la foarte mică distanță. Când au încetat focul, Murdock a iluminat interiorul mașinii cu lanterna sa cu lumină roșie. Era un masacru; nu-și putea da seama nici măcar câți oameni au fost înăuntru.

— Împingeți-o mai departe de drum și acoperiți-o cu niște crengi, a strigat Murdock. Și grăbiți-vă, vreau să ne cărăm de aici înainte ca să mai apară careva.

A alergat înapoi și i-a găsit pe toți grupați, cu armele pregătite, pentru că au auzit focul dar nu știau ce s-a întâmplat.

— Haideți, haideți, a strigat Murdock.

Începuse să răgușească.

Trebuiau să aducă autovehiculele pe drum, apoi să desfacă cablul de remorcaj de la Shorland. Jaybird și Doc au verificat rapid Mercedesul și au șters de pe el cât de mult noroi au putut.

Lui Murdock i se părea că pe măsură ce ar fi trebuit să se miște foarte repede, parcă totul se petrecea cu încetinitorul. În sfârșit, autoturismul libanezilor a fost scos de pe drum și camuflat, iar ei au fost gata de plecare.

Murdock și-a verificat Shorland-ul. Impactul cu autoturismul abia dacă a zgâriat vopseaua de pe caroseria de oțel. A sărit pe locul pasagerului, ud de ploaie, murdar de noroi și cuprins de un tremur. Bereta de lână i-a alunecat peste urechi, iar emblema strălucitoare era acoperită de noroi. Abia dacă era loc să se miște; întregul compartiment al vehiculului, în spatele celor două scaune din față, era plin până la refuz cu pachete de exploziv TNAZ cuplate la detonator.

— Ce rahat, mormăi Murdock.

— Nu stăm prea bine cu timpul, a spus Razor Roselli.

Murdock și-a privit ceasul pentru prima oară după aterizare. *Jesus,* au irosit aproape cincisprezece prețioase minute de întuneric doar ca să rezolve o problemă.

Liniștește-te, imediat, Blake, și-a spus. *Când ești nervos, nu judeci limpede și-i iriți doar și pe băieți*. Respiră adânc.

— Să mergem, a spus liniștit. A întins mâna spre bord și a acționat termostatul la maximum.

Cu blindata lor în față, apoi cele două Mercedesuri, iar la sfârșitul coloanei DeWitt și Kos cu cealaltă blindată, SEAL au pornit pe șosea, în noaptea libaneză.

16

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0204
Valea Bekaa, Liban

— Nu uita Prima Regulă a lui Roselli, Boss, i-a spus Razor lui Murdock pe când înaintau cu viteză spre autostradă. Cu cât începe o operațiune cu mai multe probleme, cu atât mai mult succes va avea la final.

— Înseamnă că n-avem de ce să ne facem griji, replică Murdock.

Au ieșit de pe drumul de munte, care era doar cu puțin mai bun decât o potecă de capre, fără a mai avea probleme. Autostrada către Baalbek era pietruită și numai cu două benzi. La ora unu din noapte nu era prea mult trafic în Valea Bekaa. Nu oricine avea *sânge-n-instalație*.

Câte o mașină pe care o întâlneau ocazional trăgea cât mai pe dreapta benzii de rulare, făcându-le loc generos imediat ce le observau însemnele. Siria avea piciorul bine înfipt în Liban cu ajutorul unei puternice forțe de ocupație compusă din patruzeci de mii de soldați. Încă din timpul războiului civil din anii ’70, metodele lor erau simple, efective și dure. Când o facțiune devenea prea puternică, sirienii se aliau cu facțiunea rivală și o zdrobeau. Aceste alianțe se puteau schimba cu viteze amețitoare; prietenii puteau deveni inamici, apoi iar prieteni în numai o săptămână sau două.

Sirienii avea legături strânse cu iranienii, pe care-i susținuseră în războiul cu Iraq-ul din anii ’80. Iar iranienii erau fondatorii, susținătorii și coordonatorii Hezbollah-ului Musulman Șiit Libanez, sau Partidul lui Allah, autorii atentatului asupra barăcilor pușcașilor marini din Beirut, răpitorii a numeroși cetățeni vestici în anii ’80.

Deși Siria obișnuia să afirme în fața opiniei publice mondiale că Hezbollah-ul era incontrolabil, livrările lor de armament și consilierii din Garda Revoluționară a Iranului veneau în Liban prin aeroportul Damasc. Acest fapt asigura Siriei drepturi de aprobare asupra operațiunilor Hezbollah. Iar Siria se folosea de Hezbollah pentru a menține o presiune militară asupra Armatei Israeliene din sudul Libanului, cu ajutorul autovehiculelor-capcană și a ambuscadelor. Acest fapt se potrivea în mod convenabil cu intenția declarată a Hezbollah-ului de a ucide cât mai mulți evrei.

— Ok, a spus Murdock, desfășurându-și harta. Urmează intersecția. La dreapta este drumul neamenajat către Ain Bourdai, la stânga către ruinele romane. Noi mergem drept înainte.

— Cât de curând vom da peste un post de control, a spus Razor.

Pe când se apropiau de periferia Baalbek-ului, câmpiile mărginașe șoselei se preschimbau în mici localități formate din clădiri joase de piatră, pâlcuri de copaci și ziduri care erau echivalentul libanez al panourilor publicitare.

Primul pe care l-au văzut proclama, în engleză:

„Hezbollah vă urează bun venit prin principiile sale fundamentale”.

A provocat o chicoteală generală în mașină.

— Vă mai amintiți raportul de la Informații? a întrebat Murdock. Acela cum că Hezbollah încearcă să convingă grupurile de turiști să vină să viziteze ruinele romane de la vest de oraș?

— Templele ar trebui să fie o mare atracție turistică, spuse Razor. Apoi: Ia fiți atenți la asta.

Pe zidul următor era reprezentarea schițată a unor pumni ce rupeau drapelele americane și britanice, cu sloganul: *„Israel trebuie eliminat”*.

— Cred că Comisia de Turism trebuie să aibă o reuniune cu Comisia de Ură și Comisia de Traducere, a spus Razor.

— Veniți să vizitați Baalbek, a spus Murdock. Vă vom băga în închisoare și vă vom înlănțui de zid. Nu veți mai dori niciodată să plecați.

— Se vor bucura cu toții! a exclamat Razor. E chiar păcat că marketingul lor va fi ruinat în circa o oră.

Amândoi au chicotit. Era bine să mai elibereze din tensiune.

— Punct de control în față, a spus calm Razor.

Murdock și-a așezat Kalashnikov-ul pe genunchi, și a manevrat radioul.

— Aici *Unu*, punct de control la trei sute de metri.

— *Doi*, *Roger*, a răspuns Doc Ellsworth din Mercedesul din spatele său.

— *Trei*, *Roger*, spuse și Magic Brown din a doua limo.

— *Patru*, *Roger*, a replicat Ed DeWitt din Shorland-ul din coadă.

Transmisia era criptată, deci cine ar fi putut asculta pe un scanner ar fi auzit doar niște fâșâituri, *click*-uri, șuierături și zgomot static.

Ploaia și ștergătoarele loveau parbrizul. Farurile au dezvăluit o baracă de beton și câteva siluete, atrase de lumină, ce alergau spre ei. Murdock a deslușit forma familiară a Kalashnikov-urilor din mâinile unora. Una dintre siluete avea proptită în umăr ceva ce părea a fi o țeavă cu un con la capăt. Un RPG-7, lansator de grenade reactive, armă antitanc suficient de puternică încât să penetreze blindajul unei Shorland și să iasă pe partea cealaltă.

— Fără ezitare, a spus Murdock. Trecem printre ei, într-un fel sau altul.

— Coborâm obloanele peste parbriz? a întrebat Razor.

— Nu, a răspuns Murdock. Doar mergem mai departe, fără să ne facem griji.

Se asigură că toate luminile exterioare erau aprinse și că steagul sirian ce fâlfâia pe aripă nu era căzut. Mai era acolo. O privire în retrovizor l-a asigurat că și limuzinele aveau luminile aprinse.

S-au apropiat de punctul de control cu o viteză de 65 km/h, în stil *nu-te-pune-cu-mine*. Pe când se apropiau, Murdock putea vedea siluetele mișcându-se și mai grăbite și cu armele ridicate.

Ora 0223
Valea Bekaa

— *Lieutenant*-ii au s-o dea-n bară, i-a spus Jaybird lui Doc Ellsworth.

— Și? a replicat calm Doc. Nu e ca și cum n-am putea face nimic, așa că de ce transpiri?

Jaybird a luat masiva mitralieră rusească PKM de pe genunchi și a introdus țeava prin locașul de tragere din portiera stângă a Mercedesului.

— Văd dor un singur RPG. Când *lieutenant* și Razor încasează racheta, încearcă să-i ocolești așa încât să ne mascheze față de punctul de control. Eu îi dobor și – dacă avem noroc – trecem cu toții înainte de a avea timp să reîncarce lansatorul.

— Hei, a spus sec Doc, destul cu ghinionul, OK? Găozarii ăștia pot observa orice energie negativă din mașina noastră și am să te împușc cu mâna mea.

— OK, OK, se domoli Jaybird. Încep să gândesc pozitiv, jur.

Nici nu putea face altceva, se gândi el, dacă cel mai ciudat dintre ei toți era chiar sanitarul. Doc nu ar fi trebuit lăsat să se apropie măcar de California; era mult prea „dus” ca să facă parte dintre ei.

Mulțumit, Doc zâmbi.

— Bine. Acum asigură arma și trimite niște gânduri calde și pufoase către căpățânele astea cu perdelușe.

Ora 0224
Valea Bekaa

Pe măsură ce se apropiau de punctul de control, siluetele se transformau încet în oameni. Murdock a văzut că au armele la umăr, gata de tragere, iar RPG-istul îi ochea ferm. Acum se aflau la douăzeci de metri. Murdock a acționat butonul sirenei, doar un sunet scurt, puternic și arogant.

Au trecut prin punct, iar Murdock se aștepta la impactul grenadei reactive. Privi din nou în oglinda retrovizoare. Toți vorbeau de-a valma, gesticulând frenetic din mâini.

Aproape că îi putea auzi țipând unul la altul pe când limo-urile treceau pe lângă ei. Apoi și mașina blindată. Au trecut cu toții.

Retrospectiv, era clar că psihologia a fost perfectă. Nu contează cât de suspicioși, paranoici sau îndoctrinați erau oamenii de la punctul de control, erau la fel ca cei din patrulele de pe autostradă care se uitau doar la mașina soției guvernatorului care șerpuia aiurea pe drum, noaptea. Știau că ar trebui să-și facă datoria, dar mai știau și cât de rău ar putea să le pară după aceea.

— Am trecut, a spus Razor. Libanezii pot să și-o tragă unii cu alții, dar nu cu sirienii. Și nici chiar sirienii nu și-o trag cu mahării sirieni.

— Oricum, hai să ne mișcăm mai repede, a punctat Murdock. Înainte ca cineva să pună mâna pe telefon ca să afle dacă sunt așteptați ceva vizitatori importanți.

Au mai trecut prin alte două puncte de control, cei de pază dovedind aceeași indecizie de a acționa. Apoi au intrat în Baalbek. Era un oraș cu ceva mai mult de șaizeci de mii de locuitori. Banere verzi atârnau pe pereții caselor. Portretul uriaș al unei femei cu trupul înfășurat într-un *chador*[1] le îndemna pe femeile din oraș să păstreze modestia islamică prin veșmintele cu care se îmbracă. Murdock se gândi că dacă ei ar fi știut ce ar fi fost cu adevărat bun pentru ei…

Drapele iraniene fluturau pe străzi. Peste tot în jurul Baalbek-ului se găseau urmele imperiilor dispărute. Fenicienii; romanii, ca numiseră Baalbek-ul Heliopolis, orașul soarelui; cruciații, ale căror fortărețe împânzeau teritoriul; iar în sec. XX francezii. Acum sirienii și iranienii aflați departe de ținuturile natale, răspândind ideile unei Revoluții care nu intenționase să ajungă în aceste sărmane orașe din Valea Bekaa.

Din loc în loc răsăreau amplasamente de tunuri protejate cu parapeți din saci cu nisip în fața unor clădiri, dar nu aveau servanți. Străzile erau înguste și pustii. Ploaia și Vinerea – Sabatul Islamic – erau motivul. Oricum, Murdock se îndoia că în Baalbek era cine știe ce viață de noapte.

— Aici trebuie să virăm? a întrebat brusc Razor.

— Mda, aici, a replicat Murdock, numărând străzile în minte.

A băgat mâna sub scaun, a scos o cască de kevlar și a pus-o pe capul lui Roselli. Razor și-a tras curelușa sub bărbie. Apoi Murdock și-a pus și el casca. Încă o privire, a suta oară, în retrovizor – ceilalți îl urmau în continuare.

— Acela este depozitul, a exclamat Razor.

Au coborât peste parbriz obloanele de oțel prevăzute doar cu două fante înguste, așa încât vizibilitatea spre înainte a scăzut drastic.

Murdock a anunțat prin radio.

— Aici *Unu*. *Rattler*, *over*[2].

---

[1] Chador (în persană: چادر) – chadah, chad(d)ar, chader, chud(d)ah, chadur – veștmânt tradițional larg cu care își acoperă întregul trup femeile și adolescentele musulmane în public.

[2] Over – termen-cod în radiofonie; indică „predarea” microfonului.

Era termenul-cod pentru executarea primei faze a atacului. Prevăzuseră toate riscurile la care s-au putut gândi. Celelalte trei vehicule au confirmat mesajul.

Patru detonatoare independente care activau explozivii erau prinse cu benzi adezive pe bord, în fața lui Murdock. Le-a desprins din benzi și le-a adunat pe toate în mâna stângă. A inspirat o dată adânc.

— E timpul să ne justificăm solda pentru misiuni de luptă, a spus Razor Roselli.

Murdock a observat că ploaia s-a oprit. Nu credea în semne prevestitoare, dar acum a fost cuprins de un mic tremur.

17

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0249
Baalbek, Liban

Razor Roselli a călcat până la fund pedala de accelerație, iar vehiculul greu a țâșnit înainte. Inima i-a ajuns în gât lui Blake Murdock când roțile au derapat pe șoseaua udă, dar Razor a redresat.

Gardul de sârmă împletită și cu ghimpată în partea de sus, mărginea partea din dreapta a drumului. Depozitul pe care-l proteja se afla la vreo șapte metri în spatele său.

Când tocmai au trecut de jumătatea lungimii acestuia, Razor a răsucit volanul și a scos mașina blindată de pe drum.

Au lovit gardul sub un unghi mic; dacă ar fi virat mai mult la această viteză ar fi derapat cu totul. Sârma împletită s-a desprins de pe stâlpi, apoi s-a rupt în punctele mai slabe, dar o porțiune mare s-a înfășurat pe botul vehiculului. Nu i-a încetinit prea mult.

Murdock a apăsat un buton de pe bord și s-a auzit o puternică pocnitură când cele patru țevi cu încărcăturile de fumigene, aflate pe ambele laterale ale turelei, au lansat grenadele în dispozitiv circular în jurul vehiculului.

Peretele depozitului se apropia rapid. Murdock s-a pregătit pentru impact, sperând că dincolo nu se afla nimic mare și solid, precum vreun elevator, parcat în interiorul depozitului, lângă perete.

Cele trei tone și jumătate ale mașinii blindate lansate cu patruzeci și cinci de mile pe oră au străpuns peretele într-o explozie de sfărâmături din lemn. Dacă Razor n-ar fi apăsat imediat pedala frânei, ar fi străbătut tot depozitul și ar fi ieșit pe partea cealaltă.

Imediat ce cauciucurile s-au oprit scrâșnind, Murdock a apăsat alt buton și, din nou, grenade fumigene au fost lansate. De data aceasta doar patru. Celelalte patru țevi erau încărcate cu grenade cu fragmentare calibrul 66 mm Haley & Weller. Acestea erau

proiectate să fie lansate în același mod ca cele fumigene, dar aveau în jurul unei încărcături explozive câteva mii de bile de oțel. Exact obiectul de care aveai nevoie ca să te ocupi de niște inamici care-ți înconjoară vehiculul.

Nefiind proiectate pentru utilizarea în spații închise, grenadele au lovit tavanul și au explodat. Nu și-au diminuat deloc efectul. Murdock și Razor erau în siguranță în spatele blindajului, dar oricine nu era adăpostit…

Murdock a activat declanșatoarele din mână și un altul cu mercur, pentru cazul în care cineva ar fi încercat să remorcheze vehiculul afară, sau dacă ar fi suferit un impact major, precum explozia celeilalte mașini blindate.

— Portiera mea e înțepenită! a răcnit Razor.

Murdock a smucit-o violent pe a sa.

— După mine! AFARĂ!

A ieșit cu AKM-ul în mâna dreaptă, iar în stânga cu o cutie de mărime unei camere TV. Era un dispozitiv portabil de vizualizat imagini în infraroșu Marconi HHI-8. Depozitul era străbătut de nori de fum alb de la grenade, iar aparatul era singurul mijloc cu care se putea mișca repede. Avea cam 5 kg și vedea obiectele pe baza căldurii emanate de ele, ca pe niște umbre în alb-negru. Din cauza asta, putea vedea direct prin fum.

Murdock a rotit aparatul în jurul său și a văzut o linie de prese tipografice, mașinării și cutii de lemn. Deci au lovit depozitul care trebuia, un mic miracol în termeni de Informații ale Serviciilor Americane. Mai putea vedea și cealaltă mașină blindată: Ed și Kos intraseră și ei. Grenadele nu-i lichidaseră pe toți; mai erau câțiva oameni care alergau, dar Murdock nu i-a împușcat. Dacă ar fi făcut-o, ceilalți și-ar fi dat seama unde se află prin fum. Nu prea se potrivea cu cele ce se spuneau despre SEAL, dar operând în grupuri mici cu o cantitate limitată de muniție, erau obligați să evite orice posibil schimb de focuri.

Razor a ieșit imediat în spatele său și a avut grijă să închidă portiera. Un detaliu insignifiant, dar până când cineva ar fi adus un aparat ce flacără de acetilenă pentru a încerca să pătrundă în mașină, ar fi fost prea târziu.

Aparatul în infraroșu îi arătă lui Murdock gaura imensă pe care o făcuseră în perete și s-a îndreptat către ea. Era destulă vizibilitate pentru ca Razor să-l poată urma prin fum, dacă se menținea aproape. Apoi Murdock a auzit focuri-automate afară.

Ora 0250
Baalbek, Liban

Mercedesul era parcat pe drum chiar în fața rupturii pe care Murdock și Razor o făcuseră în gardul de sârmă. Jaybird Sterling avea geamul de la portieră lăsat iar mitraliera PKM era sprijinită pe un suport în formă de U sudat la portieră. Un alt aparat Marconi pentru imagini termice era montat pe mitraliera sa deasupra închizătorului. Doc

Ellsworth era la volan, aruncând din când în când pe geam grenade fumigene de mărimea unor doze de bere.

Prin aparatul său, Jaybird vedea siluetele umane calde alergând de după capătul îndepărtat al depozitului. Radioul său era activat prin voce și a anunțat:

— Soldați, depozit, colțul din nord – și în aceeași clipă a deschis focul.

Prima rafală a lui Jaybird a doborât două siluete. Înlăturase gloanțele trasoare din banda de cartușe; trasoarele îți permiteau să vezi unde ți se duc gloanțele trase, dar, în același timp, toți ceilalți observau exact de unde veneau. El nu avea nevoie; aparatul în infraroșu era atât de sensibil încât putea urmări traiectoria gloanțelor fierbinți prin aer. La impactul gloanțelor, alte siluete s-au poticnit și au alergat înapoi la adăpostul depozitului. Cei doi căzuți erau nemișcați, ca două pete de un alb strălucitor pe fondul pământului mai rece.

Jaybird a micșorat ritmul de tragere, dar a continuat să trimită rafale scurte către colțul depozitului. Aparatele Marconi nu puteau vedea prin obiectele solide, dar era destul de ușor de ghicit unde s-au adăpostit inamicii, iar gloanțele rusești de 7,62x54 mm erau destul de grele ca să poată trece prin peretele de lemn.

Se părea că inamicii erau destul de bine ținuți la respect. Doc Ellsworth avea ochiul mare pe casele de pe partea cealaltă a drumului, dar nimeni nu și-a scos nasul afară.

Apoi careva a început să zbiere în radio.

Ora 0251
Baalbek, Liban

Ed DeWitt, cu aparatul Marconi în mână și urmat de Kos Kosciuszko, se îndrepta spre spărtura din peretele depozitului, când o armă automată a deschis focul dinspre dreapta lor.

DeWitt s-a aruncat la podea la prima sunet de rafală. Gloanțele continuau să zboare pe deasupra, iar câteva ricoșeuri au spulberat așchii din betonul podelei. DeWitt a luat instinctiv decizia de a nu riposta. Murdock și Roselli erau undeva în direcția aceea și s-ar fi putut afla pe linia sa de tragere. Dealtfel, își putea da seama că gloanțele erau trase orbește.

DeWitt n-avea timp ca să aștepte încetarea focului. Pregătindu-se să sprinteze prin spărtura din perete, a privit în spate ca să se asigure că *Chief* Kosciuszko e și el gata. Dar acesta era întins cu fața-n jos pe podea, fără cunoștință. Nu era timp să-l verifice. DeWitt a sărit în picioare și l-a ridicat pe Kos punându-l pe umeri, ca pompierii. Din fericire, atât AKM-ul cât și aparatul Marconi erau atașate de el, în stil SEAL, așa că nu le-a pierdut.

Era o diferență de greutate de vreo treizeci și cinci de kilograme între ei – în favoarea lui Kosciuszko – dar adrenalina și mentalitatea SEAL erau niște lucruri minunate.

DeWitt și-a eliberat o mână și a ridicat aparatul în dreptul ochilor. Mișcându-se cât de repede putea sub greutatea poverii, a ieșit din depozit.

Ora 0251
Baalbek, Liban

Magic Brown trăgea cu PKM către colțul sudic al depozitului. La marginea ecranului Marconi l-a văzut pe DeWitt venind cu Kosciuszko pe umeri. Părea un singur trup masiv pe două picioare subțirele.

— Kos e doborât, a răcnit în microfon.

Fără o vorbă, Profesorul Higgins a smucit de portiera șoferului de la Mercedes și a sprintat prin spărtura din gard în fum. Higgins nu avea un aparat în infraroșu.

— *Mister* DeWitt, a zbierat.

— Aici, veni răspunsul.

Magic Brown a început să tragă în rafale rapide o bandă cu 250 de cartușe ca foc de acoperire.

Higgins s-a luat după vocea lui DeWitt, prin fum, până i-a găsit. Acum fiind doi care să-l care pe Kosciuszko, treaba a devenit mai rapidă. L-au trecut prin gard și l-au pus pe bancheta din spate a Mercedesului. Higgins a ocolit limuzina pentru a se urca din nou la volan. Fumul se disipase ușor în absența sa și cineva din casa de peste drum a deschis focul asupra mașinii vizibile acum. Gloanțele au lovit Mercedesul, dar nu au penetrat blindajul.

Higgins s-a adăpostit în spatele mașinii și a ripostat cu AKM-ul.

Casa se afla în partea opusă a mașinii unde se afla Magic și PKM-ul său; nu putea să facă nimic decât să arunce grenade fumigene pe geam pe cât de repede reușea să le smulgă inelul de siguranță.

Fumul se ridică din nou. Higgins a intrat în mașină prin portiera lui Magic, s-a târât peste el fără milă și s-a lăsat să alunece în spatele volanului.

Chiar dacă ei nu mai puteau vedea, cineva îi avea în vizor. Gloanțele loveau vehiculul dar armura le oprea pe toate. Era timpul să o ia din loc.

— *Doi*, aici *Trei*, a vorbit Magic Brown în radio. *Lightning*, *Lightning*, *over*.

Termenul-cod era pentru toți și anunța că sunt gata de plecare.

Ora 0252
Baalbek, Liban

Murdock și Razor erau deja în Mercedesul lor și acesta era cuvântul pe care-l așteptau.

— Aici *Unu*, a spus Murdock. *Roger*, *Lightning*.

— Inamicii încep să se adune la colțul din nord, i-a informat Jaybird Sterling în timp ce continua să tragă.

— OK, înseamnă că noi nu o vom lua pe acolo, a hotărât Murdock. Aici *Doi*. Pregătirea pentru ruta *Echo*. Repet, ruta *Echo*.

— *Roger* pentru *Echo*, a replicat Magic Brown.

— Executarea, a ordonat Murdock.

Doc Ellsworth a întors Mercedes-ul în scrâșnet de cauciucuri și a băgat viteză înapoi pe unde veniseră. Jaybird a băgat mitraliera PKM înăuntru și a ridicat geamul de sticlă blindată.

Murdock a privit prin lunetă. Pe când treceau pe lângă ei, Higgins a înscris al doilea Mercedes într-un viraj-întoarcere identică și a accelerat urmându-l îndeaproape.

Au ieșit din norul de fum chiar la timp pentru a vedea și a fi văzuți de un grup de sirieni uimiți, îngrămădiți pe laterala depozitului. Mai era și un transportor blindat BMP-1 a cărui turelă a început să se rotească spre ei.

— Culcat! a răcnit Murdock.

O rachetă a trecut peste capota mașinii. A urmat un *flash* puternic din tunul de 73 mm al BMP-ului, dar cele două Mercedesuri se mișcau mai repede decât putea turela să se rotească spre laterală, iar proiectilul a explodat în urma lor.

O rafală de gloanțe în linie a izbit geamurile laterale ale Mercedesului, dar nu au provocat decât niște steluțe în policarbonat. Razor Roselli tocmai se uita în afară, iar impactul neașteptat l-a făcut să se ferească instinctiv. A căzut pe spate peste foarte preocupatul Blake Murdock, care cu o lovitură de cot l-a dat la o parte din poala sa. Simțind nevoia de a se debarasa de o oarecare jenă, Razor a introdus țeava AKM-ului prin fanta de tragere și a dezlănțuit o rafală lungă. Cartușele fierbinți ejectate din închizătorul armei erau aruncate drept în ceafa lui Doc Ellsworth.

Doc a icnit de durere, iar mașina a derapat. Nu se știe ce efect a avut rafala asupra sirienilor, dar interiorul Mercedes-ului era acum plin cu fum de la cartușele trase.

— Încetează tragerea, pentru numele lui dumnezeu, a strigat Murdock. Ne gazezi!

Jaybird încerca să îndepărteze fumul cu mâna, așa încât putea vedea exteriorul prin geam.

— Cred că suntem *Clear*.

— Dă drumul la lumini și la sirenă, a ordonat Murdock răgușit. Și deschide dracu' ventilația.

18

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0253
Baalbek, Liban

— Cât de rău e rănit? l-a întrebat îngrijorat Magic Brown pe Ed DeWitt.

— Așteaptă un moment, a replicat acesta.

Mercedesul scrâșnea din roți pe străzile din Baalbek, iar Kos Kosciuszko era culcat pe bancheta din spate. Cu lanterna ținută între dinți, DeWitt a început să-i cerceteze rănile. Era mai bine să o facă prin pipăire și trebuia să fie meticulos. Chiar și omiterea unei răni foarte mici îl putea face pe rănit să sângereze până la moarte.

DeWitt a început de la picioare doar pentru motivul că acolo s-a întâmplat să fie. L-a pipăit cu mâinile – sânge nu, răni nu. A desfăcut vesta antiglonț de pe Kos. Nimic. Fără a-l mișca, și-a strecurat mâinile dedesubt și i-a verificat spatele. Nici o vertebră ieșită de la locul ei. Ce dracu?

Apoi lumina lanternei a căzut pe casca lui Kosciuszko. În partea stângă-față era o gaură perfect rotundă. DeWitt a desfăcut curelușa de sub bărbie și a scos casca cu blândețe. Nu era nici un orificiu în craniul lui Kos, dar mai era unul în partea din spate a căștii.

Glontele a lovit casca, a străpuns unul dintre straturile de kevlar, și și-a continuat traiectoria sub un unghi deviat. Tot ce făcuse a fost să-l lase knockout pe Kos Kosciuszko.

DeWitt a verificat, dar nu era sânge în urechi sau în nas, fapt ce ar fi indicat o comoție serioasă. I-a ridicat pleoapele lui Kos și i-a luminat ochii cu lanterna. Ambele pupile au răspuns simetric la stimul.

Kos a scos un geamăt ușor când lumina i-a ajuns la ochi.

— A primit un glonte în cască și a fost făcut knockout, a anunțat DeWitt. Găozaru' n-are nici măcar o julitură.

— Faci bancuri? a întrebat Magic Brown.

— Nici o glumă, l-a asigurat DeWitt.

Îl ridică pe Kos, sprijinindu-l în colțul banchetei din spate.

— Are careva o capsulă cu amoniac?

N-a răspuns nimeni.

— Atunci dă-l *dreaku'*, a hotărât DeWitt.

S-a așezat mai confortabil și l-au lăsat pe Kos Kosciuszko să-și recapete singur cunoștința. Dacă n-ai nevoie de un prim ajutor consistent și imediat, atunci nu trebuie să te aștepți la prea multă cocoloșeală din partea unei găști de SEAL.

DeWitt a anunțat prin radio.

— Kos a fost doar făcut knockout. N-are nici o zgârietură.

— *Roger*, a confirmat Murdock.

Chibzuise că ar fi bine să oprească pe undeva ca să-l transfere pe Doc în celălalt Mercedes. Dar acum nu mai avea de ce să-și facă griji și pentru asta.

— Postul de Control în față, a intervenit Doc Ellsworth. Apoi, aruncându-i o privire piezișă lui Jaybird, a adăugat: Și nu, nu am să încetinesc.

— Remarcabil, a punctat Murdock.

Jaybird a dat doar din cap.

Se apropiau de Postul de Control cu luminile de poliție ale Mercedesului aruncând fulgere colorate în noapte și cu sirena vuind. Chiar dacă exista vreo raportare referitoare la atac și schimbul de focuri, ei păreau că se află în urmărirea cuiva – nu că ei sunt vânatul. Cu siguranță, commando-urile inamice n-ar fi făcut atâta zgomot. Sau, cel puțin arătau suficient de oficial pentru a stârni aceleași îndoieli ca și la venire.

Sunetul sirenelor îi scosese pe toți afară din Post, gata de ripostă.

— *Freacă* nițel comutatorul sirenei, a ordonat Murdock. Schimbă-i tonalitatea ca să le dăm de înțeles că i-am văzut.

Jaybird s-a executat.

— Semnalizează și cu farurile și treci prin ei.

În mașină se auziră *click*-urile siguranțelor de la arme.

Pe când treceau în viteză prin Postul de Control, Murdock a văzut un soldat cum își duce arma la ochi, iar altul o lasă în jos. Chiar dacă urmele de gloanțe de pe caroserie erau vizibile, tot n-au reușit să stârnească bănuieli solide împotriva lor. Adevărat, noapte și din viteză, nu se puteau vedea prea bine toate aceste detalii.

Pentru că veniseră dinspre sud, acum se îndreptau spre nord. Era un drum secundar semiamenajat care șerpuia în sus, către munți, venind dinspre Batreun și Tripoli, de pe coastă. Murdock identificase un număr de posibile zone de aterizare pentru elicopterele de extracție, dar voia ca mai întâi să se apropie de munți cât mai mult posibil. Valea era largă și aproape lipsită de copaci, iar vizibilitatea ajungea la câteva mile. Pe măsură ce terenul urca spre baza munților, devenea și mai împădurit. Murdock

voia să ajungă la adăpostul acestor copaci, pentru a minimaliza expunerea elicopterelor. Totul depindea de timp. Elicopterele trebuiau să vină și să plece înainte de a se lumina de ziuă. Nu era nimic de discutat.

În al doilea Mercedes, Kos Kosciuszko își revenea. Și ca orice bun SEAL, a revenit la viață gata de luptă. DeWitt s-a trezit că un braț de mărimea unui jambon îl apucă de umăr și-l proiectează în portieră. Magic Brown a apreciat rapid situația și a trecut din locul din față peste Kos. DeWitt i s-a alăturat, amândoi încercând să-l imobilizeze strigând la Kosciuszko :

— *Chief*, *Chief*, noi suntem, noi…

Kos își revenea rapid, ceea ce era bine, pentru că Brown și DeWitt erau pe punctul de a pierde încleștarea.

— Ce… ce? se bâlbâi Kos.

— E OK, *Chief*, a spus DeWitt, încercând să se elibereze. Ai luat-o-n freză. Ești OK.

Kosciuszko a scuturat din cap ca să și-l limpezească, apoi și-a masat tâmplele.

— Dom'le, ce mă doare capul. Are careva niște aspirine?

Magic Brown a trecut înapoi în scaunul din față și a bâjbâit după trusa de prim ajutor, mormăind în barbă:

— *Fucking gorilla*.

DeWitt s-a lăsat pe spate în scaun și a respirat adânc. Își mișcă brațul cu prudență. Se gândi că dacă n-ar fi avut pe el vesta antiglonț, prima lovitură a lui Kos i-ar fi rupt clavicula.

În primul Mercedes, Murdock se uită la ceasul antiacvatic: ora 0258. Mai erau cam două minute până să explodeze mașinile blindate și vroia să ajungă dincolo de următorul Punct de Control când aceasta se va întâmpla.

Atunci Ed DeWitt a observat faruri venind din urma lor. Gata pauza.

— Avem companie în spate, a raportat. PDM[3]-uri. Le împrăștiem imediat, auzi Murdock în casca-radio.

Ed DeWitt a înșfăcat un sac de nylon din spațiul din spate unde erau stocate materialele.

— Rămâneți amândoi aici, i-a spus DeWitt. Mă ocup de astea.

Sacul era plin cu cutii de câte o jumătate de kilogram, cam de mărimea unor baterii de 9 V, dar în trei muchii. M-86 PDM au fost proiectate ca să ajute Forțele Speciale când sunt urmărite de un inamic superior numeric.

Dacă fugi ca din pușcă, tot ce ai de făcut este să tragi siguranța și să arunci mina înapoi, peste umăr. Când aceasta cade la pământ șapte linii monofilament, fiecare de șase metri lungime sunt ejectate din carcasa minei. Când ceva, orice, atinge aceste linii, o mică încărcătură face ca M-86 să salte la un metru în aer, unde explodează. În mod sigur le taie cheful și celor mai aprigi urmăritori să-și mai continue vânătoarea. În vremurile

[3] Pursuit Deterrent Munition – mine anti-urnăritori.

Războiului din Vietnam SEAL au improvizat minele Claymore cu detonatoare cu treizeci de secunde întârziere în același scop.

Vehiculele din spatele lor se apropiau. DeWitt putea distinge ceva ce semăna cu un Land Rover și două alte seturi de faruri în spatele acestuia. Drumul îngust și sinuos limita viteza, chiar dacă Mercedesurile nu erau nevoite să ducă greutatea suplimentară a unui blindaj masiv.

DeWitt a deschis portiera din partea sa, s-a aplecat și a aruncat trei PDM-uri în așa fel încât să ajungă pe mijlocul drumului. Ca măsură de precauție suplimentară a mai aruncat și câteva „pioneze" formate din patru țepușe care puteau face praf orice pneu.

Land Rover-ul a călcat una din liniile M-86, iar mina a explodat în aer imediat în urma sa. PDM avea efect și asupra vehiculelor. Schijele au perforat mașina lovind rezervorul de benzină. Land Rover-ul a explodat într-o minge de foc. Al doilea vehicul a ieșit de pe drum în încercarea de a-l evita. Al treilea a lovit altă PDM.

Jaybird Sterling privea toată scena prin oglinda retrovizoare laterală.

— Oh, *shit*, a exclamat nefericit, pentru că ceea ce vedea se întâmpla în cel mai nefericit moment. Totul era în raza de vedere a celor de la următorul Post de Control.

Mercedesul a intrat într-o grindină de gloanțe. Sunau ca și cum niște nituri erau bătute în caroseria mașinii, iar atât de multe au împroșcat parbrizul din policarbonat provocându-i crăpături, încât era aproape imposibil să mai vezi ceva prin el. Murdock, Jaybird și Razor au deschis fantele de tragere și au ripostat cu foc automat încercând să mai diminueze tirul asupra lor. Habitaclul s-a umplut cu blestematul de fum de la cartușe.

Cele două cauciucuri de pe dreapta au fost găurite, iar spatele mașinii a început să derapeze. Rotind volanul ușor stânga-dreapta și fără a atinge frâna, Doc a reușit să recâștige controlul direcției. Orele petrecute pe pista de curse din California și-au arătat foloasele.

Mercedesul a continuat să ruleze pe inserțiile anti-pană, dar ceva mai încet.

Germanii fac mașini și blindaje bune. Ambele mașini au trecut prin dispozitivul de apărare de la Postul de Control și probabil că acolo nu existase nici cea mai mică așteptare că ei vor reuși.

Apoi, la Post, unul dintre oameni ieși în mijlocul drumului. A strigat pentru a curma confuzia din jurul său și a prins spatele Mercedesului ce se îndepărta în reticulul colimatorului optic. Apăsă ușor pe trăgaci. Nu a existat nici o senzație de recul, dar un jet tunător de flăcări și fum au erupt prin capătul din spate al tubului lansator de grenade reactive RPG-7 ce-l avea pe umăr.

Toți cei de la Postul de Control au privit flacăra din coada rachetei pe când plutea spre Mercedes. Drumul făcea un viraj în față. Singura întrebare ce anume va ajunge prima acolo, mașina sau racheta. Racheta a lovit mașina cu un *flash* galben. Cei de la Punct izbucnit în urale de „*Allahu Akbar*!" trăgând cu armele în aer.

„Mare e Allah!”
Apoi, careva dintre ei, mai isteț, a strigat:
„Să-i capturăm!”
Toată grămada de oameni păru să se trezească și năvăli pe drum.

CARRY ON !

EXPEDIȚIA SINDBAD

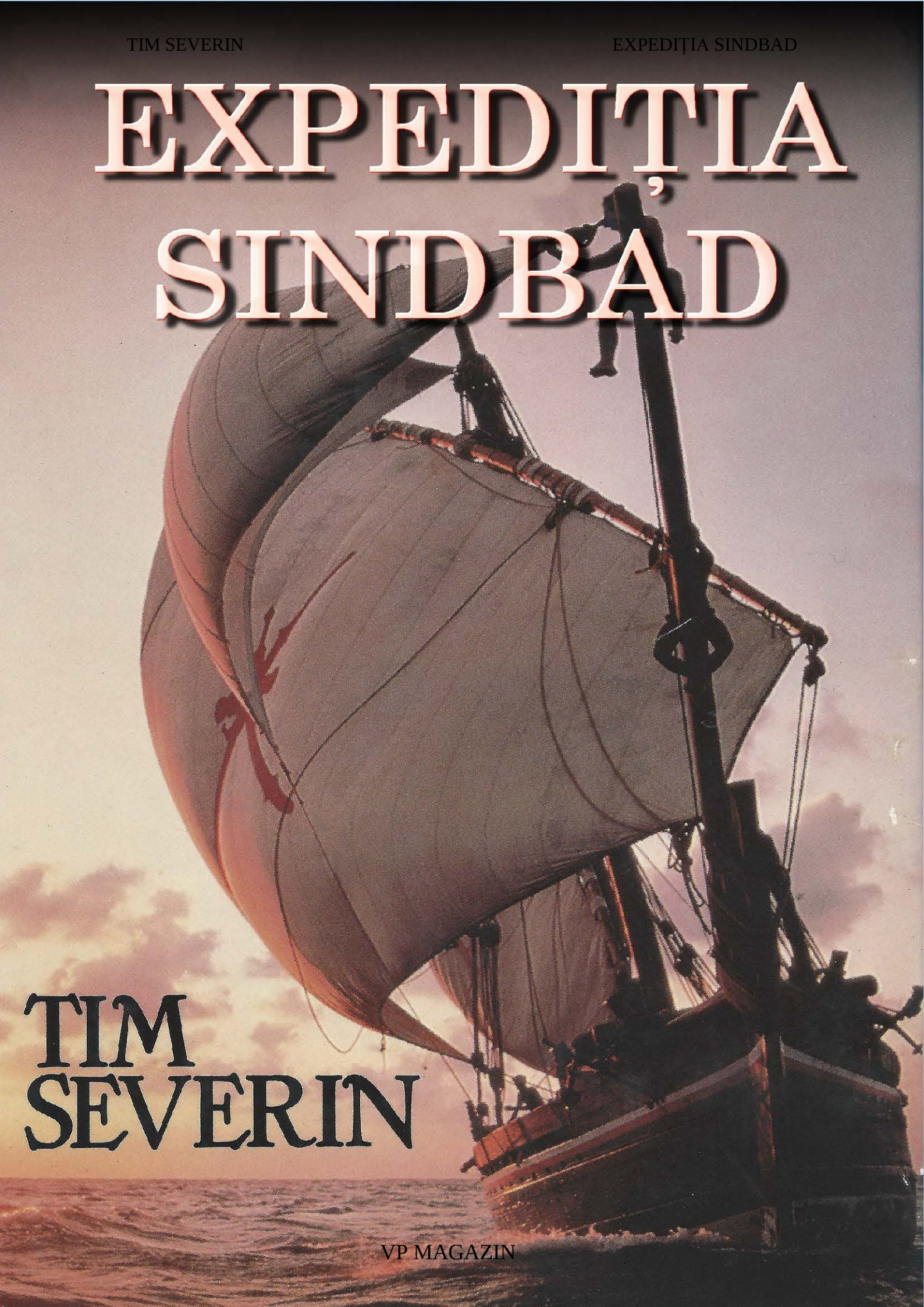

TIM SEVERIN

VP MAGAZIN

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

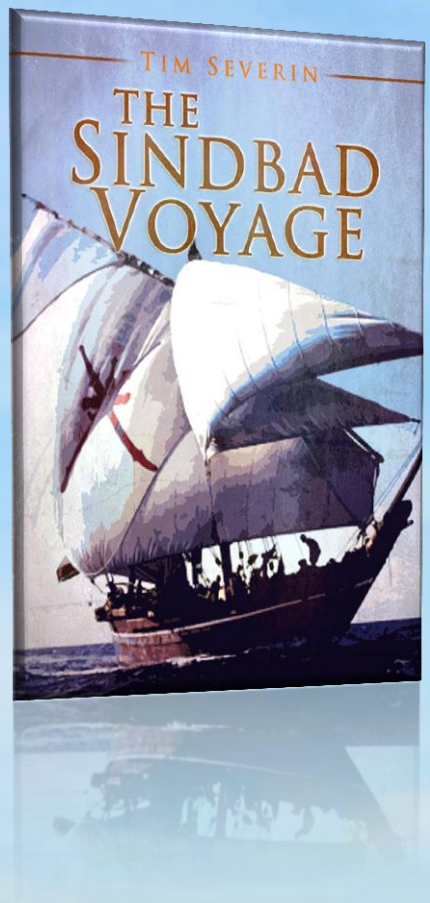

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

PE COASTA MALABAR

Materialul lemnos necesar construirii vaselor din Oman este adus de la o depărtare de aproape 1 300 mile, de pe coasta Malabar, din India. Acest comerț se practică din timpuri foarte îndepărtate, pentru că Omanul nu dispune de copaci destul de mari din care s-ar putea obține o cherestea de primă calitate pentru construcția navelor. Aşa că am pornit spre Malabar în căutarea unor copaci neobişnuit de mari necesari realizării unei nave replică. În următoarele şase luni aveam să întreprind vreo şase călătorii spre India pentru a găsi şi achiziționa materialele care-mi trebuiau. În acel timp am văzut o parte a Indiei care avea foarte puțin în comun cu secolul al XX-lea, unde mizeria se împreuna cu frumusețea, meşteşugul măiestrit cu şmecheria.

Am pornit la drum spre India cu trei tovarăşi plini de pitoresc puşi la dispoziția mea de Ministerul Patrimoniului Național şi al Culturii din Oman. În primul rând era Said al Hatimy, o persoană veselă, caldă, cu o statură masivă, cu un turban alb strălucitor şi o splendidă barbă proeminentă care atesta situația sa de om învățat şi religios. Dată fiind educația sa, era adesea numit cu titlul onorific de şeic şi, cum fusese profesor în Zanzibar, vorbea o engleză impecabilă cu accent de Oxford, cu o voce de bas profund. El avea să fie interpretul meu şi să reprezinte ministerul. Venea apoi Hoodaid, un maistru

constructor de vase din Sur, care avea sarcina să ne sfătuiască asupra calității lemnului pe care l-am fi putut găsi. Era un bărbat înalt, amabil, cu un dinte strălucitor de aur care se vedea bine când zâmbea şi cu preferință pentru *dishdashauri* bej. Nu ştia niciun cuvânt englezesc şi nu era niciodată sigur dacă piosul Said al Hatimy era de acord cu fumatul lui. Aşa că Hoodaid se retrăgea mereu prin colțuri mai dosnice pentru a fuma, aruncându-mi un surâs sfios când dădeam cu ochii de el. Cel de al patrulea membru al echipei noastre era cel mai surprinzător. Era furnizorul de alimente al palatului din Mascat şi se numea Dharamsey Nensey. Era un bărbat foarte vioi de cel puțin 70 de ani, care fusese desemnat contabilul acțiunii. Dharamsey era indian, *banyan,* adică negustor foarte respectat, la origine din Gujerat. Trăise timp de 40 de ani în Mascat, în apropierea palatului. La început prăvălia sa aproviziona palatul cu articole de băcănie, dar pe măsură ce puterea sultanului a crescut, a crescut şi rolul lui Dharamsey. Putea fi chemat oricând pentru a procura orice, începând cu un Rolls Royce până la un pumn de fisticuri şi avea o mică armată de funcționari indieni care îi țineau socotelile în registre, într-un birou în spatele palatului. În timp ce el era în India, puteau să se ocupe de întreprindere cei trei fii ai săi, aşa că atunci când ministrul i-a încredințat problemele financiare ale proiectului meu, Dharamsey a hotărât că el însuşi va trebui să însoțească expediția pentru cumpărarea lemnului. Îmbrăcat într-o cămaşă lungă, albă, cu picioarele subțiri care îi ieşeau din pânza din jurul şalelor, Dharamsey era un încântător tovarăş de drum. Mă înțelegeam cu el într-un ciudat amestec de arabă, engleză şi hindustani, iar ochii lui vii nu scăpau nimic. La capătul unei zile în care călătorisem optsprezece ore era vioi şi alert, sărind de colo-colo ca o veveriță, în timp ce strângea în mână o sacoşă care părea magică. Făcută din bumbac alb, puțin mai mare decât un plic oficial, sacoşa nu era murdară niciodată şi Dharamsey nu o lăsa niciodată din mână. De acolo, printr-o anumită prestidigitație, scotea tot ceea ce era necesar - bilete, agendă, orice sumă sau fel de valută care s-ar fi cerut, întotdeauna în numerar. Sacoşa de bumbac a lui Dharamsey părea fără fund şi conținutul ei nu înceta să mă uimească mereu.

În călătoria noastră în susul şi în josul coastei Malabar, apăream pentru Indieni ca un grup total de neînțeles. Când ne opream pe la vreun restaurant să luăm masa, întregul personal rămânea complet descumpănit. Îşi dădeau imediat seama după comportare şi îmbrăcăminte că Dharamsey era vegetarian convins, aşa că ştiau că acesta îşi va păstra obiceiurile de alimentație. Mai ştiau că cei doi arabi cu turbane nu consumau carne de porc şi mâncau cu degetele, în timp ce eu, european fiind, mă aşteptam să am o furculiță şi un cuțit. Reacția obişnuită, de cum intram într-un restaurant, era să ne aşeze la mese separate, dar noi stăruiam să fim împreună, ceea ce făcea să atragem priviri uimite pe când mâncam mulțumiți la aceeaşi masă, fiecare după obiceiul lui. Am străbătut coasta Malabar în sus şi în jos pe drumuri pline de hârtoape, de la un port la altul, într-o serie de rable de taxiuri hodorogite şi pufăind. Vehiculele se defectau adesea, ploaia adusă de muson cădea în perdele şi noi stăteam incomod, îngrămădiți unul în altul, uzi. Pe scurt, căutarea materialului lemnos

ar fi fost foarte neplăcută, dar tovarăşii mei de drum au transformat-o într-o aventură fascinantă. De trei ori pe zi ne opream pentru ca Said să-şi spună rugăciunile şi de cel puțin vreo două ori mai mult decât atât vizitam bazarurile, când cei doi din Oman se cufundau în diferite prăvălioare de pe străzi dosnice şi se târguiau pentru tot felul de fleacuri şi curiozități. Parfumul era la mare cerere şi mă deprinsesem să tot intru prin parfumerii, să mi se ridice mâneca şi să fiu tamponat pe braț cu apă de roze şi alte esențe pentru încercare. Îmi plăcea în special să privesc strălucirea din ochii vânzătorului care se gândea cu anticipare că are de a face cu doi arabi bogați, dar acea licărire se stingea de îndată ce apărea Dharamsey vesel şi plin de viață, cu punga albă în mână şi ochii căprui, ageri şi dibaci, calculând profitul la sută la fiecare obiect.

Centrul activității noastre a fost Calicut, portul care a dat numele stambei - *calico*. Când Vasco da Gama, conducând prima flotă comercială europeană care a pătruns vreodată în Oceanul Indian, a ajuns la Calicut, în 1498, negustorii arabi făceau comerț aici de cel puțin şapte sute de ani. Şi azi câteva vase arabe continuă să aducă mărfuri la Calicut, în special mirodenii şi lemn. Mai înainte o întreagă comunitate de indieni trăia din ceea ce ciugulea din comerțul arabilor; aceştia erau constructori de nave, cămătari, frânghieri, o colonie de musulmani indieni, ale căror femei adesea se căsătoreau cu marinari arabi care veneau acolo. Acest din urmă contact nu dispăruse total, căci pe măsură ce ne apropiam de Calicut, Hoodaid, care fusese şi el marinar, începuse în mod evident să se ferească. L-am întrebat pe şeic Said ce se petrece cu Hoodaid şi acesta a chicotit.

— O, da, spuse el, se teme să nu fie recunoscut. Are şi acum o soție la Calicut, de pe vremea când era marinar. Nu s-a mai întors la ea de mult timp şi nu i-a trimis niciun ban. După legea musulmană este obligat să aibă grijă de ea. Dacă familia ei descoperă că a venit, îl sileşte să plătească pentru tot timpul cât a lipsit.

Hoodaid a făcut, aşa cum s-a văzut, ceea ce trebuia. În seara când am sosit la Calicut s-a dus să-şi caute soția şi i-a plătit liniştit toate restanțele. A reapărut în dimineața următoare, uşurat, dar fără îndoială şi mai sărac.

Comunitatea comercianților din Calicut care se îngrijeşte de nevoile negustorilor arabi s-a redus la două case, familiile Baramy şi Koya. Acestea ocupă imobile aproape identice situate în mod strategic pe plajă, dând spre locul unde ancorează vasele. Fiecare casă este un bungalov spațios, în spatele căruia există o curte cu diferite şoproane unde se găsesc tot felul de lăzi şi cutii, cuie pentru nave, colaci de frânghie, cutii de conserve, lăzi şi ambalaje misterioase şi tot felul de ancore artizanale. Centrul vieții de aici este veranda lungă şi elegantă. La toate orele din zi, dar în special la vremea rugăciunilor de la asfințit, pot fi întâlniți ici şi colo negustori arabi relaxându-se pe bănci şi scaune împletite din trestie, sorbind ceai sau cafea, îndreptându-şi privirile spre radă, acolo unde valurile Mării Arabiei se izbesc şi mugesc pe plajă. Câte un cerşetor se apropie cu timiditate de gard, cerând de pomană în numele lui Allah. Şeful fiecăreia din aceste case de comerț, Baramy sau Koya, este o persoană cu o poziție respectabilă în comunitatea din Calicut. Acesta

controlează de fapt toate contractele dintre arabi şi furnizorii de material lemnos, mirodenii şi diferite alte bunuri. Abdul Kader Baramy, pe care ne-am dus să-l vedem, ne-a apărut ca un om de afaceri internațional, mereu hărțuit de treburi. Avea şapte frați, un semn sigur al favoarei lui Allah, dar, conform tradiției unei asemenea întreprinderi, nimic nu putea fi făcut fără consimțământul său. Frații lui, îmbrăcați la fel în veşminte albe elegante, erau plasați strategic. Unul conducea şantierul naval Baramy, la vreo zece mile mai jos pe coastă, la Beypore, unde construiau pentru arabi *dhowuri* moderne cu motor. Un altul călătorea regulat spre golf pentru a vizita clienți arabi. Un al treilea putea fi trimis pentru a negocia cu funcționarii civili din Delhi. Ceilalți erau ținuți la îndemână, învârlindu-se de colo-colo, gata oricând să facă vreo cursă.

Abdul Kader ştia tot atât de mult despre comerțul de cherestea şi construcția de nave, ca oricare locuitor de pe coasta Malabar. El se dovedi foarte pesimist în privința şanselor noastre. Era extrem de anevoios să găsim trunchiurile de lemn de tek de mari dimensiuni pe care le căutam şi imposibil să le procurăm în timpul scurt de care dispuneam. Mai mult încă, guvernul indian interzisese exportul lemnului de tek. Abdul Kader ne-a arătat o notă a guvernului unde erau trecute o seamă de esențe tari de lemn printre care şi tekul, care nu puteau fi scoase din țară sub formă de lemn neprelucrat. În ceea ce priveşte ideea de a construi o corabie din lemn cusută, auzise şi el despre asemenea nave, dar nu putea fi vorba să se execute aşa ceva acum, în zilele noastre. Oamenii care se pricepeau să lucreze astfel nu mai existau azi. Abdul Kader ne sfătui să renunțăm la ideea unei corăbii cusute construită în Oman. Ar fi putut să ne construiască un vas bătut în cuie în timp de un an, în India. Evident, eram liberi să căutăm lemnul pe care-l doream, dar nu avea speranțe pentru noi.

Eram, bineînțeles, dezamăgit, dar nu definitiv. Cu un an în urmă, pe când mă aflam într-o călătorie în India pentru a studia navele tradiționale indiene, am ajuns într-un golfuleț la nord de Mangalore, în statul Karnataka. Era un loc trist, izolat, un cimitir pentru navele care fuseseră trase la edec pe nămol. Ceea ce a dat valoare vizitei mele a fost faptul că trei din acele corăbii fuseseră încheiate prin cusături, exact aşa cum văzusem bărcile din Oman. Nu erau făcute din tek, ci dintr-un lemn numit *aini.* Am căutat să-i aflu caracteristicile. *Aini* este un copac din familia arborelui de pâine, iar lemnul poate fi folosit în construcții de case, la uşi, cadrele ferestrelor, precum şi pentru nave. Din punct de vedere tehnic este practic identic cu lemnul de tek, având aproape aceeaşi rezistență, densitate şi greutate, ajunge la dimensiuni mari şi se lucrează uşor, dar prezintă un inconvenient major - are tendința să se desfacă dacă se bat în lemn cuie. Dar bineînțeles că nu aveam nicio intenție să închei părțile din corabia mea prin cuie, căci construiam o navă cusută, şi din acest motiv am înțeles acum de ce navele indiene cusute erau adesea construite din *aini.* Am aflat de asemenea, din întâmplare, că acest lemn conține în fibrele sale, în mare proporție, substanțe calcaroase, ceea ce face ca scândurile să fie greu de vopsit, deoarece calcarul distruge vopseaua; totodată calcarul ar putea totuşi ajuta ca lemnul să fie rezistent la atacul viermilor teredo, care găuresc lemnul vaselor.

Constructorii de nave indieni mi-au spus că *aini* rezistă la apă mai bine chiar decât lemnul de tek. Pentru ca să fie şi mai atrăgător, ca preț era pe jumătate cât tekul cel mai bun. Dar factorul decisiv care m-a făcut să aleg *aini* pentru nava replică a fost faptul că guvernul indian îl omisese de pe lista exporturilor. Abdul Kader Baramy a examinat cu atenție întreaga listă a lemnului interzis la export. Lista cuprindea aproape toate esențele tari de lemn, dar dintr-o scăpare sau poate pentru că era un lemn mai puțin important, autoritățile indiene au omis să interzică exportul de *aini*.

Încurajați, tovarăşii mei şi cu mine am reuşit să găsim materialul lemnos de care aveam nevoie pe dealurile din spatele localității Cochin, unde negustorii indieni doborau copaci semeți pentru cherestea. Sosirea noastră pe deal a provocat senzație. Pe de o parte negustorii de cherestea se gândeau cu bucurie că vor trage profituri mari de la clienții arabi, dar pe de altă parte erau total nedeprinşi ca aceştia să vină pe dealuri, să cutreiere pădurea, să măsoare copacii, să lovească buştenii cu ciocanul, căutând să detecteze prin reverberația sunetelor defecte ascunse, şi să stea de vorbă cu pădurarii. Hoodaid, Said şi Dharamsey au trebuit să se întoarcă la Oman, dar eu am rămas în continuare să cutreier pădurile, hotărât fiind să găsesc cei mai buni buşteni pentru nava mea şi totodată să învăț şiretlicurile din comerțul cu cherestea.

Negustorii de cherestea din India au reputația de a fi cei mai mari pungaşi din țară şi, pe deasupra, oricât de curios s-ar părea, mai sunt şi mândri de faima pe care o au. Fusesem prevenit să nu iau nimic pe încredere, să controlez cu atenție fiecare buştean pentru a fi sigur că nu are niciun cusur şi să iau toate măsurile ca să mi se livreze buştenii pe care i-am cumpărat şi să nu fie cumva înlocuiți pe drum. M-am bucurat în sinea mea când am descoperit că negustorul cu care tratam era foarte la curent cu regulile jocului. Chiar în prima zi, fiind în biroul lui de la marginea pădurii, am scos ruleta mea nou-nouță cu care intenționam să controlez măsurătoarea fiecărui buştean. Era încă în cutie şi negustorul a cerut să se uite la ea, exprimându-şi admirația. Cinci minute mai târziu am observat că dispăruse. M-am scuzat, am părăsit biroul şi m-am dus în spatele barăcii, unde l-am găsit pe maistrul negustorului aşezând cu grijă ruleta mea pe pământ, pentru a controla dacă era la fel cu a lui. Se părea că negustorul mă suspecta că aş fi adus o ruletă falsă, marcată de mine, pentru a-l înşela.

Umblatul prin pădure avea mult haz. Îmi plăcea să aud zgomotele topoarelor tăietorilor de lemne, în timp ce cutreieram pădurea, sau bubuitura puternică a unui copac prăvălindu-se. Urma apoi o tăcere care pentru o clipă învăluia întreaga pădure, cu excepția sunetului ciudat produs de sute şi sute de frunze şi crenguțe scuturându-se pe pământ ca ploaia, rupte la întâmplare prin căderea gigantului. Am petrecut ore întregi urmărind elefanții la lucru, privind cum trăgeau buştenii afară din pădure pe drumul spre exploatarea forestieră. Inteligența şi gingăşia acestor animale uriaşe nu înceta o clipă să mă uimească. Elefantul se îndrepta cu o grație de felină spre buşteanul căzut şi apoi aştepta, mişcându-şi urechile regulat înainte şi înapoi, în timp ce tăietorii de lemne curățau crengile mai mari şi tăiau o gaură în capătul mai gros al copacului

pentru a trece lanțul de tras, apoi, mânat de călcâiele celui care-l conducea, se mişca luând în mod deliberat poziție de lucru. Întindea trompa, vârful se răsucea pentru a apuca lanțul şi băga între maxilarele lui mari frânghia moale de la capătul lanțului. Picioarele masive ale animalului se aşezau într-o poziție bună de tras. Apoi trompa aluneca înapoi de-a lungul lanțului ca un piton negru şi se înfăşură în jurul inelelor ca să țină lanțul în unghiul corect. Elefantul se lăsa pe spate pentru a putea trage cu toată forța. Un aspect fermecător: exact înainte de a începe să tragă cu putere, animalul şi-a închis ochii, strângându-i întocmai ca un copil. Apoi, cu o mişcare rapidă executată cu tot corpul, buşteanul a fost deplasat, alunecând vreo 9 metri prin noroi. Câteva momente mai târziu elefantul se afla la un unghi diferit față de buştean. Încă o smucitură a lanțului şi buşteanul se rostogolea în jos printre rădăcini ca să ajungă pe şosea în fața noastră.

— Elefanții sunt foarte costisitori, spunea negustorul de cherestea, care stătea cu prudență la distanță de marele animal şi evident nu vedea nimic romantic în ceea ce făcea elefantul. Trebuie să-i închiriezi cu ora de la compania de închiriat elefanți şi se pierde atâta timp cu spălatul lor. Este necesar să li se facă baie de trei ori pe zi, căci altfel îi mănâncă pielea şi nu lucrează. Mai sunt obligat să plătesc şi pentru hrana lor. Dar - şi spunând aceasta, dintr-o dată se lumină la față - tocmai sunt pe punctul de a-mi cumpăra elefantul meu şi va lucra mulți, mulți ani. Dacă nu se îmbolnăveşte sau nu moare poate va lucra şi pentru fiii mei. Un elefant este mai bun decât un tractor. Am studiat această problemă. Tractoarele nu pot lucra pe pante atât de abrupte şi în inima pădurii nu e nimeni care să aibă grijă de motor, iar piesele de schimb sunt greu de găsit. Da, un elefant este mult mai bun.

În cele din urmă a ajuns să-mi placă domnul Sunny, negustorul de cherestea, văzându-l câte eforturi disperate face pentru a-şi satisface un client excentric. Mă însoțea în toate deplasările mele pentru achiziționarea lemnului, într-un automobil vechi, pe drumuri pline de noroi şi hurducături. Cât voia el să fie de curajos, într-o seară târziu tot a dat bir cu fugiții, când am stăruit să vizităm parcul de buşteni pentru a încerca să adun câteva bucăți bune de lemn.

Când am ieşit afară din automobil în noroiul cleios şi ploaia care cădea în rafale, domnul Sunny lăsă în jos fereastra, îmi înmână o lanternă şi îmi strigă cu un glas jalnic, în timp ce mă îndepărtam:

— Fereşte-te de şerpi, o să vezi mulți şerpi otrăvitori, ies când se face întuneric ca să caute broaşte... cobra, krait, vipere... sunt multe tipuri de vipere şi peste două sute de specii de şerpi în India...

Dar deşi am orbecăit şi alunecat prin întuneric mult timp, nu am văzut nici măcar un singur şarpe.

Purtam cu mine o listă pentru cumpărarea materialului lemnos şi un adevărat inventar privind fiecare scândură, grindă şi cadru, cu toate caracteristicile, mărimea, curbura. Lista fusese întocmită după desenele tehnice făcute de Colin Mudie pentru o corabie *boom.* Acest strălucit arhitect naval pregătise şi planurile pentru *Brendan.* Aveam încredere totală în Colin şi el începuse prin a face un set preliminar de planuri bazate pe formele corăbiilor

boom şi pe câteva date istorice pe care am putut să le culeg din unele texte vechi. Am arătat apoi constructorilor de *dhow* de la Sur un model redus la scară a acestei versiuni preliminare şi am primit unele sugestii din partea lor privind modificări pe care Colin le-a introdus în desenele lui finale. Toți au fost de acord că de fapt cheia construcției o constituia chila. Chila unei boom este lungă, dreaptă şi masivă; ea reprezintă şira spinării acestei nave şi dimensiunile ei definesc restul corăbiei, căci un constructor de nave arab construieşte matematic. Odată chila stabilită, toate celelalte părți din materialul lemnos sunt legate de aceasta după un anumit unghi şi dimensiune, aşa că dacă cineva îi spune unui arab tipul de navă, ca de exemplu *boom, sambuk* sau alt tip, ca şi lungimea chilei, el va şti exact forma şi dimensiunile finale ale navei când va fi gata. În timp ce constructorii europeni măsoară în general dimensiunile unei nave după lungimea ei sau după linia de plutire, constructorul arab le calculează după chilă.

Problema care se punea pentru chila mea era că ea trebuia să aibă lungimea de 15,6 metri, cu o secțiune transversală de 30 X 38 cm, perfect dreaptă. Colin mai dorea să fie tăiată din aceeaşi grindă, ceea ce însemna că aveam nevoie de un buştean de mari dimensiuni, dintr-o esență tare, care nici nu se putea obține în Europa. Până şi specialiştii în cherestea din India au dat din cap uimiți, când au auzit ce fel de buştean căutam, dar în cele din urmă perseverența mea a fost răsplătită. În iulie am găsit copacul mare care avea să-mi furnizeze lemnul pentru chilă. Era un exemplar magnific, aparținând unei familii care l-a îngrijit timp de jumătate de secol, curălind crengile de jos, aşa că trunchiul principal a crescut în înălțime. Dar încă şi mai grozav era faptul că familia avea o fiică pe cale de a se mărita şi voiau să vândă copacul pentru a-i putea face zestrea. L-am cumpărat chiar acolo unde creştea. Un pădurar s-a urcat în vârf şi a legat o funie care avea să direcționeze căderea copacului când va fi tăiat, apoi doi tăietori au lucrat cu topoarele lor două ore, după care gigantul a fost doborât iar crengile şi scoarța au fost curățate pentru a dezvălui culoarea specifică a lemnului *aini* proaspăt tăiat, galben ca banana, care în următoarele săptămâni avea să devină maron-roşcat închis. Fusesem asigurat că lemnul nu trebuie prelucrat. Lemnul de *aini* abia tăiat putea fi folosit ca atare pentru construirea navelor. Era însă nevoie de doi elefanți pentru a-l trage până la drum. Adus acolo, a fost tăiat de doi oameni cu un ferăstrău de mână dublu, de mari dimensiuni. Unul dintre cei doi tăietori stătea în picioare pe trunchi, în timp ce celălalt, ghemuit dedesubt în genunchi, trăgea lama, iar peste el cădea o ploaie de rumeguş umed. Pentru a curăța acest imens buştean au fost necesare patru zile de lucru susținut, dar în fine l-am văzut gata, cu o lungime de vreo 60 cm în plus față de cât aveam nevoie. L-am încărcat într-un camion, întovărăşit de un elefant pentru a putea fi manevrat la cotiturile foarte înguste şi, astfel, lemnul pentru chilă şi-a început călătoria de-a lungul coastei.

Până acum vizitele mele din India reuşiseră să-mi creeze un mic anturaj permanent, căci aşa era aici. Îmi dădusem seama că nu mă pot descurca de unul singur, cum credeam, iar prezența mea a constituit o ocazie de a crea de

lucru pentru alții. Astfel am văzut că am nevoie de un şofer, care să cunoască drumurile şi să aibă grijă de automobil, un tâmplar care să discute cu cherestegii despre lemn, un interpret, care să fie în acelaşi timp şi asistentul meu şi să facă cele o mie şi unul de aranjamente necesare, de la găsirea unui loc unde să dormim noaptea până la calcularea corectă a banilor pentru şperțuri. Aşa de pildă, între Cochin şi Goa, acea parte din coastă pe unde umblam după materiale, se vorbeau cel puțin patru limbi diferite şi căutările mele mă duceau în mod constant în mici sate şi locuri retrase şi liniştite, unde vizitatorii erau rari şi străinii necunoscuți. Aşa că interpretul meu trebuia să fie multilateral - şi într-adevăr era. S-a prezentat cu o scrisoare de recomandare din partea unui biolog indian, care l-a întâlnit pe când aduna tot soiul de mostre marine pe îndepărtata insulă de corali Minicoy, la vreo 220 de mile depărtare de coasta indiană. „E un om cum puțini se găsesc, o adevărată perlă, anunța scrisoarea. Poate vorbi 14 limbi şi se poate descurca în orice situație". Această „perlă", aşa cum aveam tendința să mă gândesc la el din acea clipă, a fost la înălțimea recomandației. Se numea Ali Manikfan şi era fiul fostului conducător al insulei Minicoy. Acum locuia pe continent, găsind că insula era prea mică pentru talentele lui. Îşi dădea foarte bine seama de calitățile lui şi avea sentimentul demnității sale, iar în fața altor indieni se arăta cu nasul pe sus. Dar putea, cât ai clipi din ochi, să gătească, să coasă, să conducă o barcă cu pânze, să repare un motor, să facă socoteli. Din zilele când se ocupa cu colectarea diferitelor vietăți marine ştia denumirile latineşti ale tuturor peştilor şi scoicilor de pe insulele lui şi vorbea într-o oarecare măsură araba clasică, pentru că, asemenea tuturor celor din Minicoy, era musulman şi studiase la şcoala coranică. Ca şi Dharamsey Nensey, reuşea să călătorească cu foarte puțin bagaj. De fiecare dată când soseam în India, Ali mă întâmpina cu o față surâzătoare, cu o şapcă albă pe vârful capului şi o servietă care reprezenta singurul lui bagaj.

Oamenii din Minicoy au o reputație excelentă de-a lungul întregii coaste Malabar. Trăind în izolare pe insula lnr, care are o suprafață de 104 km^2, ei şi-au dezvoltat o cultură proprie remarcabilă. Fiecare trebuie să aibă grijă de persoana sa, să pescuiască, să cultive palmieri, să-şi clădească propria casă şi să lucreze ca membru al unei cchipe. Despre locuitorii acestei insule se mai spune că sunt şi cei mai buni marinari din India, fiind adevărații lascari [1] care, generații de-a rândul, au navigat pe vase străine. Adesea au lucrat mulți ani prin alte țări, mai înainte de a se întoarce în insula lor. Chiar într-un mare port aglomerat ca Bombay cei din Minicoy erau renumiți. Ei constituiau aproape în mod exclusiv personalul ambarcațiilor de la stația de pilotaj. Se spune că pilotinele din Bombay sunt cele mai rapide, dar şi cele mai bine conduse din tot portul şi pe vreme rea sau chiar în caz de primejdie, oamenii din Minicoy reuşesc să le mențină pe linia de plutire. Mai mult decât atât, faptul cel mai remarcabil este că într-un port ca Bombay care cunoaşte atâtea conflicte de muncă, cei din Minicoy nu fac niciodată grevă.

Minicoy face parte dintr-un grup de insule de unde corăbiile medievale arabe

[1] Marinari din India de Est.

se aprovizionau cu funiile folosite în construcția de nave, fabricate din fibra cojii de nucă de cocos, care, până în secolul nostru, fusese singurul export al Laccadivelor. Preocuparea mea de a căuta să obțin funia de cocos pentru navă din aceeaşi sursă ca şi arabii nu putea fi decât logică. Guvernul indian aplică restricții în privința vizitării acestor insule de către străini, pe motiv că intruşii ar putea tulbura cultura locală foarte fragilă. Tocmai sub acest aspect avea Ali o dublă importanță. El putea să-mi facă legătura cu insularii din Laccadive când veneau uneori pe continent ca să-şi cumpere țigări, orez şi alte provizii. Dar insularul cel mai grozav peste care am dat într-o asemenea vizită a fost un potlogar vesel, din insula Agatti, pe nume Kunhikoya. Ager la minte, cu un surâs atrăgător, era un derbedeu simpatic. Kunhikoya poseda de asemenea cunoştințe enciclopedice privind funia din fibră de nucă de cocos şi chiar lucrase puțin la construcția bărcilor cusute. El mi-a spus că pentru nava mea aveam nevoie de o funie de calitate superioară. Trebuia să fie răsucită de mână, din cea mai bună calitate de coajă de nucă de cocos. Aceste coji trebuiau însă să fie înmuiate sau lăsate la topit în apă de mare pentru a-şi desface fibrele. Kunhikoya m-a informat că de obicei fibra este pusă la topit în apă proaspătă sau uşor sărată, dar acest tip de fibră nu-mi era de folos, nefiind suficient de rezistent pentru o navă. După ce erau puse la topit în apă de mare, cojile de nucă de cocos trebuiau să fie uscate la soare şi apoi melițate cu melițe de lemn pentru a se îndepărta pudra formată. Dacă s-ar fi folosit în acest scop ciocane de metal, fibrele ar fi fost strivite şi stricate, iar frânghia ar fi devenit puțin rezistentă. Apoi fibrele trebuiau răsucite cu mâna pentru a se transforma în funie. Dacă ar fi fost răsucite la maşină şi nu manual ar fi rămas prea slabe.

Kunhikoya m-a anunțat că îmi vor trebui vreo 1 500 de legături de frânghie din nucă de cocos pentru coaserea navei de care aveam nevoie. Am calculat lungimea totală şi am ajuns la cifra de 400 de mile. Părea o cantitate imensă, dar în cele din urmă s-a dovedit că avea dreptate. Cu ajutorul lui am încercat, împreună cu Ali, să cumpărăm frânghie de cocotier de bună calitate în micile sate din regiunile retrase de pe coasta Malabar. Era foarte distractiv să-i vezi pe cei doi insulari lucrând. Se dovedeau amândoi a fi experți. Ştiau exact de ce era nevoie şi cunoşteau de asemenea toate şmecheriile care trebuiau folosite pentru a reuşi mai bine. Când i se oferea o mostră, Kunhikoya făcea o strâmbătură teatrală. Lua mostra în mână şi cu o mişcare rapidă din încheietura mâinii desfăcea spirala funiei. Apoi, cu o altă mişcare similară, fără niciun efort, rupea frânghia ca pe o ață de bumbac şi lăsa, cu un total dispreț, cele două capete provenite din rupere să cadă la pământ. Exista bineînțeles un şiretlic pentru a rupe astfel o frânghie, dar Kunhikoya era un foarte bun actor, avea brațe vânjoase şi putea face ca cea mai tare sfoară să pară fragilă. Nu accepta nici protestele negustorilor că sfoara fusese topită în apă sărată. Lua o mostră, o punea în gură şi o mesteca ca pe nişte spaghete, încercând să detecteze caracteristicile gustului sărat al frânghiei pregătite în apă de mare. Negăsindu-le, se întorcea spre mine şi îmi oferea o mostră spre încercare. Cum nu doream să stric pantomima, mestecam şi eu cu solemnitate fibra din nucă de cocos, încercând să nu mă gândesc la noroaiele fetide din bălțile cu apă

stătută unde nucile de cocos fuseseră puse la putrezit.

În cele din urmă a trebuit să accept că singurul loc unde aş fi putut găsi frânghie din coajă de nucă de cocos prelucrată într-adevăr în apă de mare erau insulele Laccadive, prin Kunhikoya ca agentul meu. Nu am rămas cu totul surprins să descopăr, patru luni mai târziu, când au fost livrate legăturile, iar Kunhikoya era în siguranță la câteva mile depărtare, că el strecurase în transportul de marfă trimis şi frânghie făcută la maşină. Dar nu avea importanță, în India Kunhikoya m-a salvat de escroci cu mult mai mari decât el.

Unele dintre articolele despre care spusese că aş avea nevoie pentru nava mea cusută păreau cu totul bizare. Astfel, trebuiau 50.000 de nuci de cocos pentru a fi folosite ca un fel de căptuşeală, două grosimi speciale de frânghie, 40 de legături de un lemn foarte curios, noduros, din insulă, despre care bănuiam că ar fi rădăcini de *mangrove* [2]. Acest lemn era foarte rezistent şi tare şi Kunhikoya declarase că avea să fie folosit pentru pârghii de către frânghieri când vor strânge parâmele navei. Mai era şi vreun sfert de tonă de *chundruz,* o răşină naturală care este folosită în mod obişnuit pentru parfumuri ieftine. Constructorii de nave o utilizează ca pe un fel de şelac, vopsind cu el între scânduri. Ca să aleagă această răşină, Kunhikoya lua un pumn de granule şi le aprindea, pentru a vedea cum ard. O zi întreagă a tot făcut încercări până a găsit un *chundruz* care l-a satisfăcut, dar vai, eforturile noastre au fost în zadar. Am cumpărat şase saci mari de *chundrur,* i-am sigilat, i-am însemnat şi i-am depus într-un depozit de mărfuri asigurat. Când am primit sacii la Oman, i-am deschis şi am constatat că două treimi erau plini cu pietre. Am fost victimele acelei binecunoscute „substituiri".

Kunhikoya a mai vrut şi vreo şase butoaie cu ulei de peşte, care, amestecat cu zahăr topit, urma să fie folosit la vopsirea exteriorului cocii. Uleiul provenea de la peşti mici fierți într-un tanc lângă Mangalore, iar grăsimea era luată de deasupra. Duhoarea uleiului rămânea de nedescris. Urma apoi o jumătate de tonă de var, care urma a fi aplicată pe fundul navei pentru a preveni fixarea scoicilor. Pentru a obține varul ne-am dus la varnița de lângă tancul de ulei de peşte. Ceea ce am văzut acolo era asemenea unei scene din infern. Un lung şir de femei căra pe cap găleți cu scoici pentru a le arunca grămadă lângă o colibă joasă, lungă, prin al cărei acoperiş de stuf ieşeau valuri mari de fum. În interior un bătrân aproape scheletic pedala la o roată, pentru a pompa aer în căzile în care ardeau mangal şi scoici. Alți bărbați slăbănogi, cu bucăți de pânză legate în jurul capului, învârteau cu lopeți din lemn în căzi, doi copii se mişcau cu paşi şovăitori în căldura sufocantă pentru a mai arunca alte scoici în căzi. Fiecare muncitor tuşea de câte ori se schimba vântul, iar ochii îi erau roşii din cauza fumului acru; şi toată truda pentru un salariu de mizerie.

Obiect cu obiect, am tot adunat ingredientele conform rețetei lui Kunhikoya pentru construirea unei corăbii cusute: şase sfredele, dălți de fier, un colac de parâmă de in, cu întrebuințare necunoscută, patru răngi mari, două ciocane mari, o balanță de tip vechi, mai multe cutii cu diferite unelte. Singurele obiecte

[2] Copac sau tufiş cu rădăcini încîlcite care cresc deasupra pâmîntului.

imposibil de găsit au fost şase cozi de peşte ghimpos.

— Pentru ce ai nevoie de ele? l-am întrebat pe Kunhikoya.

— Ca să fac găurile în scânduri, după ce sunt perforate pentru a fi cusute.

— Dar pentru ce îți trebuiesc de fapt cozile de peşte?

— Le folosim pentru a face găurile netede ca să nu taie frânghia.

Mi-am dat imediat seama despre ce era vorba. Locuitorii din Laccadive erau atât de izolați de restul lumii, încât foloseau cozile aspre ale calcanului în locul unui raşpel. Uşurat, i-am explicat lui Kunhikoya că pot avea pile de metal pentru a face acelaşi lucru. Ultimul succes al lui Kunhikoya şi dezastrul său final s-au produs când ne-am dus la Beypore să cumpărăm catargele şi vergile pentru navă. Acum căutam un fel de lemn foarte tare căruia indienii îi zic *poon.* Asemenea unei imense lănci, un arbore *poon* poate creşte drept, având uneori o tulpină de vreo 15 metri până unde începe să se ramifice coroana. De secole marinarii ştiu că vergile şi catargele din poon sunt excelente. Într-adevăr, marina britanică trimitea specialişti în India să cumpere ceea ce numeau „lemn de arboradă" din *poon* pentru navele sale. *Poonul* nu creşte în şiruri ca *aini,* ci de obicei ca arbore izolat, greu accesibil. Azi asemenea copaci sunt tăiați pentru a fi trimişi la fabricile de placaj, dar la Beypore buştenii sunt încă expediați în josul râului şi păstrați în vaduri puțin adânci pentru cazul în care ar fi ceruți de vreo navă indiană. De-a lungul malului râului se înşiruie plute de buşteni de poon asemenea unor crocodili murați în apele stătute. Apa este murdară şi rău mirositoare, plină de mâl, cu o vegetație în stare de putrefacție, la care se adaugă apa de canal provenind din aşezările din susul râului. Pe o zi călduroasă mirosul este sufocant, iar apele sunt învăluite într-o duhoare care nu l-a împiedicat însă pe Kunhikoya în activitatea lui. Era cât se poate de vesel în acea dimineață, sărea de pe un buştean pe altul, urmat de maistrul cherestegiu, ținând cu mâna capetele cârpei pe care o purta în jurul şoldurilor, pentru a nu se uda în apa aceea atât de murdară. Agita în mână o bărdiță şi când ajungea la un buştean tăia o bucățică din lemn pentru a examina suprafața interioară. Ajutorul maistrului ținea în mână o ruletă, căci lemnele urmau să fie vândute după lungime. Din fericire, mi-am adus aminte de ultima mea experiență şi am cerut să văd ruleta. Bineînțeles că lipseau cam vreo 90 centimetri din ruletă, aşa că de fiecare dată aş fi cumpărat cu aproape un metru mai puțin. Maistrul nu s-a simțit deloc jenat şi a explicat cum capătul ruletei putrezise din cauza condițiilor atmosferice proaste. Am observat că mai practica o şmecherie, pentru care avea o anumită tehnică. Cum stăteam în picioare pe un buştean care plutea, pentru a urmări dacă nu se vedea vreo imperfecțiune, maistrul rotea buşteanul sub picioarele lui goale, aşa că trebuia să fac o adevărată echilibristică pentru a nu cădea în apa infectă a râului şi în felul acesta eram sustras de la a mă uita mai îndeaproape la calitatea lemnului.

La vremea prânzului am reuşit să găsim buştenii care ne trebuiau, i-am însemnat cu bărdița lui Kunhikoya şi i-am cumpărat. Ceea ce ne mai lipsea acum era un buştean pentru catargul principal. În restul zilei am tot căutat, umblând pe la gatere şi depozite, până când, în cele din urmă, chiar pe plajă, târziu în noapte, am dat peste trunchiul perfect, de aproape 20m lungime, exact

dimensiunea care îmi era necesară. Acest buştean trebuia doar foarte puțin ajustat pentru a deveni catargul principal al navei mele. Foarte vesel, Kunhikoya fugea în susul şi în josul buşteanului, lovindu-l cu bărdița lui pentru a produce zgomote care, dacă răsunau din plin, puternic, dovedeau că lemnul era perfect. Era atât de târziu încât şi negustorii plecaseră acasă. Ali şi cu mine ne-am ghemuit la capătul buşteanului, în timp ce Kunhikoya aprindea chibrituri pentru a putea copia marcarea pe care toți negustorii de lemne o sapă pe fiecare buştean important pe care-l posedă. Tocmai când luam aceste note am auzit o agitație teribilă şi am văzut o gloată de indieni furioşi îndreptându-se spre noi în lungul plajei şi amenințându-ne. Se auzeau strigăte de furie şi se ridicau mâini gata să ne lovească cu bețe. Mă întrebam ce făcusem şi ce obiceiuri locale jignisem. Era o scenă foarte urâtă. Gloata ne-a înconjurat. Țipând şi urlând, s-au repezit la Kunhikoya, ignorându-ne pe Ali şi pe mine. Mai apoi, mulțimea l-a tras pe Kunhikoya la o parte, mustrându-l cu vehemență şi amenințându-l în mod violent.

Spre surprinderea mea, Ali se zguduia de râs.

— Cu ce a greşit? Ce se petrece? întrebam eu. Nu o să i se întâmple nimic rău?

Ali râdea încântat.

— O, e în regulă, răspunse el. Cineva l-a recunoscut pe Kunhikoya. Bărbații aceştia sunt rude ale soției lui.

S-a căsătorit cu ea la Calicut şi apoi a fugit. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Acum frații şi verii soției lui îl duc înapoi la ea. Va trebui să apară în fața judecătorului şi să plătească scump pentru tot timpul cât a lipsit.

M-am gândit în sinea mea: iată mai întâi Hoodaid din Sur, iar acum Kunhikoya. Parcă aveam un talent special să aduc înapoi soții fugari din Calicut. Poate şi alte soții abandonate ar face apel la mine să le aduc înapoi bărbații care le părăsiseră. Un an mai târziu aveam să descopăr cât de profetice au fost aceste gânduri. La acea vreme aveam să aduc nu fugari, ci chiar soți pentru femeile din port niciodată mulțumite.

Faza cea mai delicată a activității mele pe coasta Malabar a fost angajarea tâmplarilor şi a frânghierilor care să vină la Sur să ajute la construirea navei cusute. Proprietarii de nave din Sur mi-au spus că foloseau în mod curent tâmplari indieni, căci aceştia lucrau excelent. Mai era şi aspectul financiar. S-a dovedit a fi mult mai ieftin pentru mine să angajez tâmplari indieni decât lucrători din Oman, iar vizita mea la Sur arătase foarte clar că nu puteam să găsesc şi nici să-mi permit să am suficienți constructori de vase omani pentru a-mi construi nava în cele şase luni pe care mi le fixasem. Cei mai buni tâmplari din Sur lucrau în alte părți şi erau foarte puțini. De mai bine de zece ani nu mai fusese construită la Sur nicio navă oceanică. Azi, când cineva din Sur doreşte să aibă o navă nouă, o comandă de obicei la Beypore. În furnicarul din şantierele navale de la Beypore observasem *dishdashaurile* albe şi turbanele olanilor şi bahreinilor supraveghind construirea de către lucrătorii indieni a ambarcațiilor lor. Aducând la Sur tâmplari intenționam să fac un pas înapoi spre zilele când

cei din Oman, Zanzibar şi indienii lucrau împreună la vasele comerciale care se construiau pe plajele de la Sur.

Era destul de uşor să angajezi lucrători din Beypore pentru a veni la Oman, căci găseai disponibili mai mulți oameni buni. Greu, într-adevăr, era să găseşti frânghieri care să poată coase părțile componente al navei între ele cu fibră de cocos. Abdul Kader Baramy avusese dreptate când a spus că astfel de oameni nu puteau fi găsiți pe coasta Malabar. Am încercat un experiment. Am anunțat că aveam nevoie de oameni pricepuți pentru a coase nave. Evident, am primit nenumărate oferte din partea unor oameni dornici de lucru, toți declarând că ştiu cum trebuie lucrat şi că sunt dispuşi să meargă în Oman. I-am pus la încercare, dându-le un test practic chiar pe plajă, cerându-le să coasă împreună câteva mostre de scânduri. Rezultatele au fost catastrofale. Nici măcar unul dintre solicitanți habar n-avea ce trebuia făcut. Umblau cu sfoara neîndemânatic, nodurile pe care le făceau se desfăceau şi în cele din urmă au reuşit să încurce îngrozitor sforile. Această activitate distra foarte mult pe un om mititel, plin de zbârcituri, care stătea pe plajă şi pufăia dintr-o țigară. L-am invitat să încerce şi el. Luând pe cel mai îndemânatic dintre şmecheri să-l ajute, străinul a făcut o jumătate de duzină de împunsături strânse, bune. L-am întrebat de unde venea. Mi-a răspuns că din insula Chetlat din Laccadive. Era pe continent numai pentru câteva zile. L-am întrebat apoi dacă ar vrea să vină în Oman să ajute să coasă o mare navă. A dat din cap cu vehemență în semn negativ şi mi-a spus că nu ar părăsi niciodată insula lui pentru a merge într-o țară străină. A fost destul de rău că a trebuit să vină în India. Insularii sunt întotdeauna traşi pe sfoară şi exploatați. Li se dă de lucru, promițindu-li-se că vor primi bani pentru munca lor, dar când lucrarea e terminată sunt concediați fără a li se plăti. Neavând unde să stea şi fiind lipsiți de vreo influență, nu le rămâne altceva decât să se întoarcă în insulele lor. Acum tocmai aştepta o barcă să-l ducă acasă.

Disprețul adânc înrădăcinat pentru străini părea endemic la locuitorii din Laccadive şi totuşi aceşti oameni erau vitali pentru mine. Într-adevăr, rămăseseră singurii de pe lume care mai ştiau să construiască nave oceanice cusute. Chiar în Laccadive acest meşteşug dispăruse complet. Auzisem că ar exista în lucru, în toate insulele Laccadive, doar două ambarcații din acestea cusute şi mi se spusese că la una din ele nu se mai lucrase de patru ani. Timpul, materialele şi interesul se pulverizaseră şi acea navă specială nu avea să fie niciodată terminată. Încercând să sper fără nicio speranță, l-am trimis pe Ali într-o călătorie prin insule să vadă dacă poate recruta pe cineva. S-a întors cu o listă cuprinzând numele a vreo douăzeci de frânghieri considerați ca lucrători cu experiență în bărci cusute, care i-au promis că vor veni să stea de vorbă cu mine. Dar numai zece au apărut de fapt la Calicut şi dintre aceştia doar doi se vedea că erau interesați în excursia pe continent. Începusem să mă simt ca un ofițer din secolul al XVIII-lea care face recrutări, cu Ali ca sergentul meu, încercând să convingă oamenii să vină sub drapel. M-am întâlnit cu cei din insule de mai multe ori şi am tot stat de vorbă, străduindu-mă să le explic proiectul meu. Ideea de a merge într-o țară străină era atât de nouă pentru ei,

încât mi-au trebuit mai multe ore de discuții ca să-i conving că nu aveau să fie luați ca sclavi. Le-am dat avans o mică sumă în numerar ca stimulent şi le-am promis că vor fi găzduiți, hrăniți, îngrijiți din punct de vedere al sănătății şi că li se va plăti călătoria. În schimb ei aveau obligația să coasă împreună părțile constitutive ale unei nave care era mai mare decât oricare corabie pe care o ştiau. Căutam să-i înduplec prin tot felul de ademeniri, apoi mai aşteptam şi iarăşi începeam să-i măgulesc. Fără aceşti oameni simpli, circumspecți, ar fi fost imposibil să construiesc o replică a navei adevărate. Privindu-i, mă întrebam dacă nu eram cumva mult prea optimist. Unul dintre ei era atât de bătrân, încât mă gândeam că s-ar putea să nu supraviețuiască călătoriei. Un altul avea numai un ochi, altul era un fel de prostănac care râdea tot timpul şi se vedea bine că nu era în toată firea. Îl mai aveam apoi pe Kunhikoya, care îi întrecea pe toți. Mi-a promis că fratele său Abdullakoya, care era tot atât de vesel şi oportunist ca şi el, va conduce grupul la Oman pentru a mă ajuta. Dar în primul rând oamenii trebuiau să se întoarcă în insule, să-şi adune sculele, să obțină paşapoarte, să-şi ia rămas bun de la familie şi apoi să vină după mine în Oman. Îngrijorat ca nu cumva să se rătăcească în haosul din aeroportul de la Bombay, am aranjat ca toți să capete cămăşi verzi viu colorate, aşa încât în timpul călătoriei să fie toți la un loc şi să nu se piardă unul de altul.

Rămânea o singură piedică. Aveam materialele şi oamenii, dar trebuia să găsesc şi modalitatea de a trimite 140 tone de cherestea la Sur, cea mai mare parte din lemn fiind de forme şi dimensiuni ciudate. Nu putea fi vorba să folosesc un transport obişnuit. Altădată lemnul ar fi fost trimis cu *dhowuri* arabe, dar acest comerț era virtual terminat şi numai ocazional câte un vas de coastă motorizat pleca din Calicut. Ceea ce trebuia să fac era să închiriez un vas cu un căpitan, care să ia încărcătura mea şi să o transporte la Sur, depozitând cheresteaua pe plajă ca acum o mie de ani. Când am spus aceasta cherestegiilor din Malabar, ei înşişi pungaşi de primă clasă, s-au uitat la mine îngroziți. Nu-mi dădusem oare seama că, în comparație cu proprietarii de vase, cherestegii erau adevărate monumente de cinste? Toți căpitanii autorizați erau ocupați cu comerțul regulat de pe coastă. Numai proprietarul unui vas pe punctul de a se scufunda şi urmărind o asigurare sau unul care ar fi fost sigur că poate face o escrocherie ar fi putut lua în considerare ideea mea de a merge la Sur. Am fost prevenit că şmecheria clasică era că lemnul va fi încărcat, dus câteva mile mai departe de-a lungul coastei, aruncat peste bord, transportat pe țărm în bărci mici de către complici şi vândut apoi fără urmă. Vasul avea să-şi continue cursa până la destinație. Când va sosi, se va relata o poveste despre o mare nenorocire, o furtună cumplită care a amenințat vasul cu scufundarea şi atunci s-au văzut obligați să arunce încărcătura pentru a se putea salva. Am făcut câteva cercetări şi am văzut că povestea era adevărată. Nu era posibil să asiguri nicio încărcătură de cherestea pe un vas indian. Am tot cutreierat coasta în sus şi în jos săptămâni de-a rândul şi în cele din urmă am dat peste un căpitan de vas care, aşa cum stătea în biroul lui deasupra unei magazii de mirodenii, unde muncitori necalificați asudau cărând baloturi, avea chipul tipic al nemerniculuidintr-un vodevil. Mi-a spus că nava lui putea asigura traversarea. Trebuia însă

să plătesc tot transportul anticipat. Tare neîncrezător, m-am tocmit asupra prețului şi am cercetat vasul. Arăta ca şi cum abia putea face drumul fără să se scufunde. Era un risc îngrozitor, dar nu aveam de ales. În contractul de navlosire am făcut o singură stipulație - la bord să fie un membru al echipajului ales şi plătit de mine. Condiția a fost acceptată şi având încredere numai în oamenii din Minicoy, am trimis un tânăr din insula lui Ali. Cheresteaua, răşina, 50 de mii de coji de nucă de cocos, uleiul de peşte, sacii cu var şi toate celelalte catrafuse au fost încărcate. Mi s-a arătat nota de plată finală, care spre amuzamentul meu cuprindea negru pe alb o sumă reprezentând şperțul pentru şeful local al sindicatului docherilor. Apoi, cu paznicul meu din Minicoy la bord, vasul a pornit pe ape spre Sur.

Va urma....

RAYMOND L. WEIL
PRIMUL
CONTACT

Raymond L. Weil

PRIMUL CONTACT

Versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL I

Jason Strong, comandantul misiunii, se uita la avariile modulului lunar cu un sentiment de greață în stomac. Cel mai bun prieten al său şi copilot, Greg Johnson, se afla lângă el. Amândoi erau echipați cu greoaiele costume spațiale proiectate pentru mediul selenar. Tot ceea ce putea auzi Jason prin radio era respirația grea a lui Greg. Şi el se lupta să-şi controleze răsuflarea. Aselenizarea a fost dezastroasă. Nu existau planuri de rezervă pentru ceea ce tocmai se întâmplase.

Se aflau naufragiați pe Lună fără posibilitatea de a se mai întoarce acasă.

— Fir'ar să fie! spuse într-un târziu Greg cu o voce tremurătoare. Realmente am dat-o-n bară. Cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

Amândoi se uitau la modulul lunar de aselenizare, care se afla răsturnat pe o parte la marginea unui mic crater. Acesta avea doar vreun metru jumătate adâncime, dar atât a fost suficient ca unul dintre suporții de aterizare ai modulului să devină instabil şi *lander*-ul să se răstoarne.

— Nu văd nici o modalitate de a-l ridica la verticală, a comentat Jason gândindu-se la ce au de făcut şi ce echipament au disponibil la ei. Niciodată nu am luat în considerare o asemenea posibilitate.

— Ce zici de brațul mecanic al *rover*-ului? a întrebat Greg disperat. L-am putea folosi ca să ridicăm *lander*-ul?

Acasă avea o soție și un copil mic. Nu voia ca soția să crească singură copilul lor. Își putea doar imagina cum se simțea dânsa. Nu a existat nici un contact cu Controlul Misiunii de mai mult de douăsprezece ore. Pe Pământ, știau deja că ceva a mers teribil de rău. Și-i putea imagina pe cei de la Controlul Misiunii făcând încercări frenetice să-i contacteze și recepționând doar liniște. Pierduseră contactul cu Controlul la câteva minute după începerea coborârii.

— Nu e destul de puternic, a replicat Jason dând din cap. *Lander*-ul cântărește prea mult. Chiar și în gravitația lunară scăzută este prea mult pentru brațul mecanic al *rover*-ului.

— Înseamnă că vom muri aici, a răspuns Greg posac.

Se apropie șovăitor de *lander* și puse mâna pe micul steag american pictat pe laterala acestuia. Fusese visul dintotdeauna al vieții sale să călătorească pe Lună.

— Suntem prima misiune cu echipaj uman după zeci de ani și ne-am prăbușit. Vor trece ani până va mai fi vreuna.

Jason s-a apropiat de Greg, punându-i mâna pe umăr. Trapa deschisă a *lander*-ului era chiar deasupra lor. Au fost norocoși că trapa nu s-a blocat și nu au fost prinși înăuntru.

— E vreo șansă să facem radioul să funcționeze?

— Antenele sunt distruse, a replicat Greg arătând spre partea frontală a *lander*-ului, care era culcată peste un bolovan mare, negru. Bolovanul provocase o adâncitură zdravănă în laterala *lander*-ului. Au fost norocoși că nu a penetrat corpul metalic.

— Nu numai atât, dar acea misterioasă interferență pe care am detectat-o la coborâre ar bruia orice semnal ce am încerca să-l transmitem.

— Nenorocita de interferență ne-a prăjit computerele, a spus Jason reamintindu-și coborârea haotică după ce toate sistemele *lander*-ului s-au oprit brusc.

A făcut tot ce a fost posibil ca să stabilizeze modulul și să termine cu bine coborârea pe suprafața Lunii. Fără avansatul sistem LIDAR de măsurare a altitudinii și fără computere, au trebuit să se mulțumească cu vechea metodă radar. Din nefericire, sistemul radar era intermitent datorită puternicei interferențe provenită de pe Lună. Greg a trebuit să supravegheze privind prin hublouri și ghidându-l pe Jason pe ultimele câteva sute de metri. Pentru că nu puteau vedea ce era direct sub ei, s-au prăbușit pe marginea micului crater.

Jason a tăcut un moment, cântărind opțiunile. Nici una nu era bună.

— Avem destul oxigen în *lander* ca să rezistăm câteva săptămâni; dacă putem activa regeneratorul cu energie, atunci ne ajunge chiar câteva luni.

— Bateriile sunt total încărcate, iar celulele cu combustibil, pentru urgențe, sunt intacte, a adăugat Greg cu o voce ceva mai calmă.

Le verificase înainte de a ieși din modul.

— Dar tot rămâne problema alimentelor și a apei. Chiar și cu rațiile de urgență, ne vor ajunge maximum trei săptămâni.

— Putem scoate *rover*-ul? a întrebat Jason mergând să vadă partea de jos a modulului și compartimentul ce adăpostea *rover*-ul lunar.

Avea un plan ce trebuia luat în considerare. Într-un fel sau altul, trebuia să găsească o cale care să-i ducă de pe Lună acasă, pe Pământ.

— Nu văd de ce n-am putea, spuse Greg venind lângă Jason și studiind compartimentul protejat. Este destul de ușor în gravitația lunară ca să-l putem poziționa cum trebuie dacă e vreo problemă. Nu văd nici o avarie evidentă la compartimentul *rover*-ului. De ce vrei să-l scoatem afară? E ceva cam fără rost. Vreau să spun, de ce să explorăm? Nu ne putem întoarce pe Pământ!

Jason s-a întors cu fața spre Greg. Știa că Greg era îngrijorat pentru soția și fiul său.

— Ceva a cauzat interferența care ne-a afectat aterizarea. Încă bruiază orice semnal radio. Nu uita că *rover*-ul are un radio capabil să contacteze modulul orbital de comandă. Trebuie doar să găsim ce anume provoacă această interferență și să o oprim.

— Crezi că e artificială? a întrebat Greg cu ochii mari de surpriză.

Nu se gândise la asta.

— Cum ar putea fi posibil? Am fi știut dacă mai era vreo altă misiune ce se îndrepta spre Lună. Nu poți ține secret așa ceva.

— Interferența trebuie să fi fost artificială, răspunse Jason privind spre sud. Nu s-a declanșat înainte de a începe noi coborârea. Pentru mine asta e o coincidență prea mare. Nu cred că a fost o misiune cu oameni la bord. Cum spuneai, nu poți ține secret așa ceva.

— Crezi că o altă țară a strecurat o sondă aici sperând să ne afecteze aterizarea pentru ca nu compania noastră să obțină contractul spațial? a întrebat Greg cu îndoială în voce.

Doar că nu-și dădea seama cum s-a putut face așa ceva în secret.

Știa că o mică rachetă ar fi fost mai greu de detectat, dar tot ar fi fost dificil de aselenizat o sondă pe Lună fără a fi observată. Nu numai atât, dar ei au ținut secretă zona de aselenizare până în ziua lansării.

— Ce altceva ar putea fi, a replicat Jason cu convingere crescândă în voce.

— Acest contract de explorare a Lunii și a lui Marte are o valoare potențială de sute de miliarde de dolari. Chiar și în țara noastră sunt companii care și-ar dori să eșuăm.

— Ar fi costat al dracului de mulți bani pentru a trimite o sondă pe lună doar pentru a ne sabota pe noi, a replicat Greg cu îndoială. Dar îmi dau seama că acest contract spațial ar putea fi tentant. După eșecul nostru, ar fi alte câteva companii care s-ar arunca să-și înhațe și ei partea.

Greg a tăcut un moment ca și cum ar fi reflectat asupra celor spuse.

— Deci, scoatem afară *rover*-ul și mergem să aruncăm o privire după sursa interferenței? a întrebat încă o dată Jason.

Deși Jason nu era căsătorit, avea totuși un frate și o soră pe care i-ar fi făcut plăcere să-i revadă pe Pământ. Știa și că Greg dorea cu disperare să se întoarcă la familie.

— Cred că e mai bine decât să stăm pe aici așteptând să ni se termine oxigenul, a replicat Greg după ce s-a gândit câteva clipe.

— Dacă putem opri interferențele, putem contacta Controlul Misiunii cu radioul de pe *rover*. Există șanse ca cei din compania noastră să trimită o dronă de aprovizionare pe Lună. Ne-ar aduce cele necesare supraviețuirii până când cei de pe Pământ vor găsi o soluție.

— Ar putea chiar să ne trimită ceva care să ne ajute să ridicam la verticală modulul, a spus Greg cu oarecare vioiciune în glas. Dacă putem ridica *lander*-ul, putem pleca acasă!

— Poate, a replicat Jason privind în sus, la cerul inundat de stele.

Pământul era perfect vizibil deasupra orizontului selenar.

— Să nu ne facem speranțe deșarte. Mai avem destule de făcut și chiar dacă putem contacta Pământul, tot vom mai sta pe Lună mult timp.

Cei doi au urcat înapoi în modulul lunar și au închis trapa în urma lor. După câteva clipe, micul sas s-a presurizat și au putut deschide trapa interioară a modulului. După ce s-au ajutat reciproc să iasă din greoaiele costume spațiale

și le-au stocat în suporți, cei doi s-au târât în fotoliile anti-accelerație și s-au așezat. Datorită faptului că *lander*-ul era răsturnat, se aflau într-o poziție înclinată, dar toate consolele cu instrumentele de control continuau să fie ușor accesibile.

— Ceva la Comunicații? a întrebat Jason sperând că acea interferență s-a oprit singură.

Mai dispuneau doar de comunicațiile radio la mică distanță cu ajutorul unei antene interne.

Greg a apăsat câteva butoane, a comutat câteva întrerupătoare, dar tot ce se auzea din difuzoare era zgomotul static. Același pe care-l auzeau în ultimele douăsprezece ore.

— Nu, e la fel ca mai înainte, a replicat Greg dezaprobator. Se pare că trebuie să facem călătoria către locul de unde o fi venind interferența.

Jason a rămas o clipă tăcut. Putea vedea îngrijorarea de pe fața lui Greg. Știa că prietenul său cel mai bun se gândea la familia sa de pe Pământ.

— Nici o grijă, Greg, ieșim noi din asta, a spus Jason hotărât. Când găsim sonda care transmite interferența și o oprim, putem aranja o misiune de salvare. De asemenea ne putem asigura că se va avea grijă de cei care au trimis sonda, oricine ar fi. Am să mă asigur personal că vor fi scoși din afaceri.

— Hai mai întâi să găsim sonda asta, a spus Greg aplecându-se înainte pentru a ajunge la butoanele ce reduceau luminozitatea în cabină.

— Controlul Misiunii ar fi trebuit să înregistreze această interferență, a comentat Jason în timp ce se gândea la companiile și chiar țările ce ar fi putut trimite sonda.

— Posibil, fu de acord Greg. Dar nu pot face nimic concret. Sursa problemei este aici, pe Lună.

— Scoatem *rover*-ul dimineață, a răspuns Jason știind că amândoi au nevoie de un somn bun. N-ar trebui să ne ia prea mult timp până aflăm sursa semnalului.

— Sper și eu, spuse Greg scoțând dintr-un buzunar o fotografie cu soția și copilul. Își privi familia în lumina slabă. Își jură sieși că va face tot posibilul să se întoarcă acasă, la ei.

Jason încerca să se liniștească știind că-i așteaptă o zi obositoare dacă reușesc să scoată *rover*-ul afară. Jason a fost pilot de încercare militar timp de șase ani înainte de a se retrage și să se înscrie pentru slujba de pilot șef la noua

companie spațială pentru care lucrau acum el și Greg. Sora sa a fost împotriva faptului de a se oferi voluntar pentru această misiune. A spus că este prea periculoasă, mai ales că e vorba de un vehicul spațial nou construit de o companie privată. Ea i-a reamintit că dacă se întâmplă ceva pe Lună, nu vor putea fi salvați.

Fratele său a fost entuziasmat și l-a bătut fericit pe spate când a aflat că Jason a fost ales ca pilot șef și comandant al misiunii. Sora sa a fost foarte tăcută și, pentru o vreme, s-a retras în altă cameră. Într-un târziu s-a întors și i-a urat noroc știind că aceasta era ceea ce-și dorise Jason întotdeauna. Totuși, pricepea din comportamentul ei că realmente nu dorea ca el să zboare pe Lună.

Jason a închis ochii încercând să doarmă. Sora sa a avut dreptate, iar acum, el și cu Greg, erau blocați pe Lună fără posibilitatea de a se întoarce acasă. Jason știa că sora sa se afla la controlul Misiunii și nu va pleca până nu va afla ceva concret. Soțul ei era plecat în străinătate fiind consultant pentru o companie petrolieră. Nu se va întoarce decât peste o lună. Nu-și putea părăsi sora.

Jason și cu Greg s-au trezit devreme și au ieșit afară lucrând cu hărnicie la degajarea trapei compartimentului *rover*-ului. Nu fusese proiectat ca să fie deschis dintr-o poziție aproape orizontală. Cu ceva muncă, au reușit să-l deschidă și să-l asigure, așa încât au putut scoate *rover*-ul.

Acesta a ieșit din compartiment mult mai ușor decât se așteptase Jason. Puțin împins, puțin tras, și l-au poziționat suficient de departe de suporții de aterizare care l-ar fi putut încurca.

Jason a apăsat butonul mare, de activare, aflat pe laterală. Instantaneu, *rover*-ul s-a rabatat, iar cele șase roți mari s-au rotit până au atins suprafața selenară. Semăna cu un păianjen uriaș ce-și întindea picioarele.

— A fost mai ușor decât era de așteptat, comentă Greg privind mobilul.

— Nu văd avarii, a constatat Jason.

Compartimentul *rover*-ului era bine protejat, iar prăbușirea nu părea să-l fi afectat.

Jason a dat roată încet în jurul său, inspectându-l cu atenție. Rover-ul era un vehicul complex cu sistem de propulsie nucleară, furnizat de guvernul american. Era echipat cu camere și echipament de comunicare care le permitea să ia legătura atât cu *lander*-ul, cât și cu modulul de comandă de pe orbita lunară.

Jason s-a așezat la comenzi în fața micului panou de control și le-a verificat. Energia era operațională, rezervele de oxigen complete, iar computerul de bord își pâlpâia led-urile de avertisment. Ca și computerele din *lander*, și cel de pe *rover* avea probleme cu misterioasa transmisie.

— La fel ca și în *lander*, spuse Jason. Dar toate celelalte sunt funcționale.

— Deci, ce facem acum? a întrebat Greg perplex. Cum ne vom deplasa fără computerul de navigație?

Computerul avea o hartă tridimensională a suprafeței selenare programată în memoria sa. În mod normal, tot ce aveau ei de făcut era să introducă destinația, iar *rover*-ul i-ar fi dus acolo.

— Cred că trebuie să o facem în stil clasic, hotărî Jason.

Nu se părea că ar fi nevoie să facă o pauză.

— Avem hărți detaliate ale suprafeței selenare. Putem să le folosim.

Greg privi spre sud. Navigația nu va fi ușoară. Erau câteva cratere și mici coline între poziția lor de acum și sursa interferenței. Fără computerul navigațional, călătoria va dura mai mult.

Nu-i plăcea să abandoneze siguranța oferită de modulul de aterizare. Cel puțin, în interiorul său aveau un oarecare confort. Alimente, apă, energie și-și puteau scoate și costumele spațiale. *Rover*-ul avea două locuri și prize ca să-și poată cupla costumele la sursa de energie a acestuia. Mai avea și un mic sistem regenerator de aer.

— Hai înăuntru să ne odihnim puțin, mâncăm ceva, apoi mergem la sursa transmisiei, a sugerat Jason.

Știa că trebuie să facă ceva care să le distragă atenția de la precaritatea situației.

— Sursa se află la o depărtare de aproximativ treizeci de mile, a răspuns Greg continuând să privească spre sud. Chiar și cu *rover*-ul, tot va fi o călătorie lungă.

Lovi solul selenar cu piciorul, urmărind cum plutește praful.

— Tot locul este acoperit cu o grămadă de praf. Sper să nu afecteze *rover*-ul.

— Toate părțile aflate în mișcare sunt protejate împotriva prafului, i-a reamintit Jason îndreptându-se spre trapa care-i aștepta.

— Oare facem ce trebuie? a întrebat Greg oprindu-se chiar sub trapă și privind în sus, la Jason. Există șansa ca *lander*-ul să poată fi văzut de telescoapele de pe Pământ. S-ar putea ca tocmai să se pregătească pentru trimiterea unei drone de aprovizionare.

Jason se gândi câteva clipe. Asemenea idee trebuia luată în considerare.

— Este posibil, admise. Dar de ce să punem toate ouăle în același coș? Dacă putem găsi sursa interferenței, putem contacta ușor Pământul. Telescoapele de pe Pământ vor descoperi cu greu *lander*-ul. La urma urmei, e culcat pe o parte la margine unui mic crater. Asta-l face și mai greu de văzut. Mai suntem și la cincizeci de mile depărtare de zona planificată pentru aselenizare. Chiar dacă ne-ar putea vedea de pe Pământ, vor trece zile întregi înainte ca să o facă.

— Ai dreptate, admise Greg oftând adânc. Cea mai bună soluție pentru noi este să găsim sursa interferenței. Hai să intrăm în modul.

Cu niței ajutor, Jason s-a urcat prin trapa deschisă, apoi l-a tras și pe Greg. Curând, amândoi erau înăuntru. După ce și-au scos costumele voluminoase, Jason s-a așezat în fotoliul anti-accelerație și a luat o hartă detaliată a Lunii. Petrecuse mai înainte câteva ore cercetând harta și calculând cea mai probabilă poziție a sursei de interferență. Un **X** roșu marca un crater aflat la circa treizeci de mile depărtare spre sud.

Jason s-a întors spre Greg.

— Nu e nevoie să vii și tu, i-a reamintit. Mă pot descurca și singur.

— Mda, să stau singur aici în modul și să-mi iau câmpii, spuse Greg dând din cap a refuz. Prefer să-mi încerc șansele cu tine. Și apoi, ce-ar spune sora ta dacă ți se întâmplă ceva, iar eu am stat bine mersi aici, în modul?

Jason zâmbi. Era absolut clar că soră-sa nu s-ar fi simțit mulțumită. Dacă se vor întoarce pe Pământ, Jason știa că-l va aștepta o lungă predică din partea surorii sale pe tema „ți-am spus eu”. Dar dacă vor reuși să se întoarcă, va merita să o asculte.

Cei doi s-au odihnit, au luat o gustare ușoară și au băut puțin din prețioasa apă. Apoi au rămas în fotolii pierduți fiecare în propriile gânduri.

Într-un târziu, Greg s-a ridicat și a luat costumul spațial.

— N-are nici un rost să mai tragem de timp.

— Ai dreptate, spuse Jason și-l ajută pe Greg să se echipeze, după care a fost rândul său să fie ajutat.

Câteva minute mai târziu, se aflau amândoi pe suprafața lunară. Jason și-a luat locul în *rover*, iar Greg s-a urcat alături de el. Făcuseră multe ore de antrenament în deșertul Arizona. Acum, acest antrenament trebuia să-și arate roadele.

— Să mergem, a spus Greg și-și fixă centurile ce-l țineau în siguranță la bordul *rover*-ului.

Jason a apăsat pe accelerație, iar vehiculul a început să se miște. La început, Jason a condus prudent încercând să se obișnuiască cu gravitația scăzută a Lunii. Trebuia să aibă grijă să evite micii bolovani și eventualele cratere puțin adânci. După câteva minute, Jason a început să se simtă mai degajat la comenzile *rover*-ului ce-l conducea pe suprafața selenară dezolantă.

— Exact ca și cum ai conduce un autoturism, glumi Jason încercând să pară liniștit.

Știa că Greg era încă foarte preocupat în legătură cu familia sa.

— Fără zdruncinături, te rog, mormăi Greg când au lovit o mică stâncă.

Timp de câteva ore, Jason a condus *rover*-ul peste suprafața selenară accidentată. Și-a căutat cu grijă drumul printre bolovani și mici coline care le blocau calea. După fiecare ocol, revenea întotdeauna pe direcția către sud.

— Ce crezi că vom găsi? întrerupse Greg tăcerea. Crezi că sonda a fost trimisă de o țară sau de o companie rivală?

— Nu știu, a răspuns Jason stârnind praful pe când ocolea un bolovan măricel. Dacă te gândești bine, n-are prea mult sens.

— Ce vrei să spui? a întrebat Greg privindu-l derutat pe Jason.

Jason a ezitat, încercând să-și organizeze cele ce voia să spună fără a-l îngrijora prea mult pe Greg.

— Nu-mi pot imagina o sondă trimisă de altă țară. Ar provoca niște probleme internaționale serioase dacă s-ar descoperi vreodată că aselenizarea noastră a fost sabotată. Nu cred că oricine dintre cei care vor să ajungă pe Lună și pe Marte ar risca aceasta.

— Dar altă companie? întrebă Greg, de acord cu opinia lui Jason că probabil nu este implicată altă țară. Te gândești la cineva care ar putea să ne doboare pe noi în ideea de a prelua unul dintre contracte?

— Ar fi posibil, răspunse Jason gândindu-se la vreo jumătate de duzină de companii rivale care concurau pentru o parte din contractele spațiale *grase*. Sunt doar două care ar fi dispuse să-și asume asemenea risc. Ceea ce mă surprinde este că nimeni nu a detectat lansarea sondei.

— Ar fi putut fi lansată de pe o navă aflată în largul oceanului, a sugerat Greg încercând să se gândească cum poate fi executată o lansare în secret.

— Posibil, spuse Jason. Dar chiar și atunci, ar fi trebuit să fie detectată. Cineva ar fi observat. Există destule stații de urmărire care pot detecta o lansare de pe ocean.

— S-au poate nu au menționat-o, a adăugat Greg știind că banii au uneori *mâna* lungă. Cineva ar fi putut fi plătit ca să se uite în altă direcție.

— E o posibilitate, admise Jason pe când conducea *rover*-ul în sus pe povârnișul unei mici coline și apoi în jos pe partea cealaltă.

Până în prezent *rover*-ul funcționa foarte bine.

După trei ore, Jason opri rover-ul la baza unei creste lungi. Privi spre stânga-dreapta și observă că aceasta se întindea cât putea vedea cu ochii.

— Nu cred că *rover*-ul poate urca peste asta, a comentat Greg încruntat. E prea abruptă.

— Mult prea abruptă, a fost de acord Jason.

Totul mersese prea ușor. Ar fi trebuit să se aștepte la un asemenea tip de obstacol. Luă harta suprafeței acestei zone de Lună. Era dificil de desfășurat cu mănușile izolatoare. Privi către punctul la care credea că reprezintă locația lor. Locul suspectat de unde ar proveni interferența era într-un crater aflat chiar de partea cealaltă a crestei obstacol. O observase încă de când se aflau în *lander*, dar a sperat că vor găsi o cale de a o traversa cu *rover*-ul.

— Se pare că trebuie să o luăm pe jos, murmură Greg desfăcându-și centurile de siguranță.

Ajunseseră prea departe pentru a se mai întoarce acum.

— Asigură-te că rezervorul de oxigen și rezervele de energie sunt la cota maximă, spuse Jason, de acord cu afirmația lui Greg.

De aici în colo vor trebui să umble pe jos. Dacă harta era corectă, iar el a stabilit corect locația interferenței, atunci au doar o milă de mers.

Jason și-a desfăcut și el centurile de siguranță, apoi și-a verificat oxigenul și rezerva de energie. Amândouă erau la nivele ridicate și puteau să-i asigure o autonomie de șase ore, cu o rezervă de urgență de două ore, dacă era necesar.

Cei doi bărbați au coborât din *rover* și s-au îndreptat spre baza crestei. Nu era chiar foarte abruptă. Totuși, *rover*-ul nu era proiectat să urce asemenea pantă. Cu prudență, cei doi au început ascensiunea. Trebuiau să fie atenți la pietrele răzlețe și micile zone cu praf selenar. Uneori stratul de praf avea o grosime de câțiva centimetri. Din când în când, dislocau pietre mici și provocau ușoare avalanșe de praf în josul pantei. Datorită gravitației scăzute a Lunii, totul se mișca de parcă era redat cu încetinitorul.

Jason a ajuns primul în vârful crestei. S-a întors și l-a ajutat pe Greg să parcurgă și ultimii câțiva pași. Apoi, amândoi s-au întors să privească în josul craterului din fața lor încercând să descopere sonda. Din vârful crestei, Jason știa că ar trebui să fie vizibilă.

— Doamne, Dumnezeule! se bâlbâi Greg cu ochii larg deschiși.

Simți un fior rece străbătându-l pe spate.

— Așa ceva nu poate să existe!

Va urma...

FORLORN RIVER

ZANE GREY

Westernul de altadată

ZANE GREY

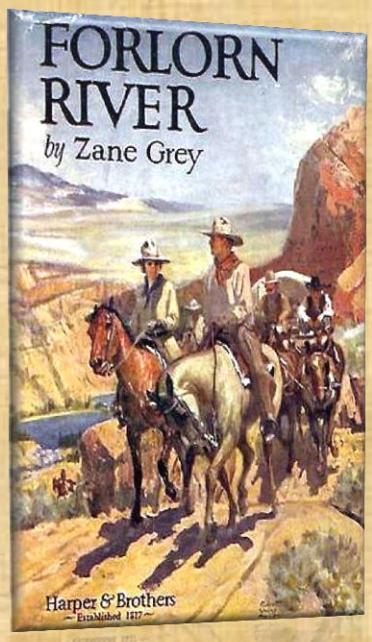

FORLORN RIVER

-1927-

Publicat în 1941 la Editura PODEANU
sub titlul ROIBUL SĂLBATEC
Traducere de Paul B. Marian

CAPITOLUL XIII

Nevada primi ultimatul căpeteniei tâlharilor ca şi când ar fi răspuns previziunilor lui, nu mai adaugă nici un cuvânt şi îl chemă lângă ei pe Ben Ide.

— Dacă oamenii nu ştiu, Hall ştie însă că-i avem în mână. Trebuie deci să ne sfătuim ce avem de făcut, îi zise el.

— Chestie de timp şi de pază straşnică, răspunse Ben, gânditor.

— Da, o să stăm de pază cu rândul.

— Modoc, spui că peştera asta are o ieşire?

— Da, eu o s-o închid.

— Bine. După asta, să duci mai departe tot calabalâcul nostru şi caii, o să-i adapi într-una din peşteri şi o să-i priponeşti unde-i iarba mai grasă.

Indianul se furişă repede printre copaci.

— Ai luat cuie? întrebă Nevada.

— Da, e un pumn în unul din saci noştri.

— Bine. O să blocăm cu pari drumul, singurul drum pe care poate să fugă Bill Hall. Cred că tatăl Inei şi al d-tale au să vadă multe năzdrăvănii şi că Setter e în mare încurcătură.

Această zi fericită trecu repede fără ca unul sau celălalt din cei doi bărbați să înceteze a supraveghea intrarea peşterii.

Se înnoptă. Ben şi Nevada erau de pază îndărătul unui bloc de lavă. Tâlharii se folosiră de bezna din fundul văii ca să-l aducă la ei pe rănit şi să tragă până la ei un sac de merinde pe care-l lăsaseră afară. Se schimbară împuşcături şi un strigăt furios al unuia din oamenii lui Bill Hall dovedea că unul din gloanțe nimerise.

Pe la miezul nopții, Modoc se întoarse ca să-l schimbe pe Ben. Acesta se duse să pregătească de-ale mâncării pentru dimineață, apoi se întoarse la tovarăşii lui.

În ziua a treia, când Modoc veni la postul lui, îi înştiința că pusese mâna pe caii celor împresurați şi că-i legase.

În după amiază aceleaşi zile, Ben, învățat de indian, găsi deschizătura pe care acesta o astupase de tot. Deschizătura trebuie să fi fost destul de îngustă şi ca s-o astupe Modoc îngrămădise o mulțime de blocuri grele de lavă. Dacă nu mai era alta ieşire, Hall şi ceata lui trebuiau să dea o luptă deschisă şi atunci nu mai puteau scăpa în nici un chip. Ben era cam îngrijorat la gândul că ar fi putut să mai fie şi alta ieşire, cu toate că Modoc îi spusese că atunci aceasta ar fi trebuit să fie la mare departe şi până acum nici un indian nu izbutise s-o descopere. De altfel, observă Nevada, cei închişi trebuie să fi cercetat toate ungherele peşterii.

*

Într-o zi, Ben fu foarte uimit când numărând bastoanele pe care le pusese de o parte, ca să numere zilele, văzu că trecuseră două săptămâni. Dimineții mai reci, schimbarea coloritului frunzelor, arătau că se apropia toamna.

Într-o după amiază, Modoc veni din vizita lui obişnuită din locul unde petreceau caii, cu o față atât de întunecată încât Ben se sperie.

— Prost, zise indianul, Modoc nu spune nimic.

— Nu-mi ascunde nimic, zise Ben.

— Roib sălbatic se adapă la peşteră noastră.

— Armăsarul?... Vrei să spui California Red? zise Ben care tresări.

— Da.

— De ce îi spui asta? urlă Nevada.

— Eu tot spun şefului.

— Ei, iată ceva nu tocmai de râs, gemu Nevada.

Ben simți că această descoperire putea să-l piardă, să-l facă să dea drumul pradei pentru o umbră. Într-o clipă, hotărârea lui fu luată.

— Modoc, ia-ți toporul şi du-te de strică bariera. Apoi, fără un cuvânt, îşi reluă postul.

Nevada rămase mut.

Veni ziua când totul părea mort în peşteră. Nu ieşea nici un fum, nu se auzea nici un zgomot. Asediații ar fi ars toate lemnele pe care le aveau? De ce

nu mai vorbeau oare?

Să fi găsit o ieşire pe unde au fugit?

Trecuse încă zece zile în timpul cărora paza celor trei oameni nu slăbi, dar care puseră nervii lor la grea încercare. Venise Septembrie. Nu mai aveau nici zahăr, nici cafea. Ben şi tovarăşii lui se hrăniră cu, pâine şi carne, la care adăugaseră câteva mere uscate, dar nu suferiră din pricina asta. Chiar Ben nu mai mânca decât o dată pe zi.

Era cu neputință ca tâlharii să mai fie încă în viață. Modoc sfârşise prin a găsi la o oarecare depărtare o spărtură în lavă. Ieşea de acolo un vânt rece, care arăta oarecare legătură cu altă deschizătură. Ben ascultă îndelung ațintind urechea ca să poată auzi cel mai mic zgomot. Domnea o linişte desăvârşită.

— Modoc, îi zise dânsul, întoarce-te la Nevada. Şi aşteaptă fără ca să se mişte indianul ca să plece. Atunci scoțându-şi vesta şi ghetele, cu revolverul în mână, se strecură până la deschizătură cu cea mai mare băgare de seamă. Pipăind cu piciorul dădu de pământul făcut din blocuri mari de lavă, prea grele ca să se mişte, aşa că putu să înainteze în linişte. Asprimea pereților stâncoşi îl făcu să se zgârie la mâini şi să se lovească la genunchi. Când se întoarce crezând că mersese mult timp, văzu că nu înaintase decât 40 sau 50 de paşi.

Îşi reluă mersul bâjbâind şi întunericul creştea cu cât înainta, aerul era din ce în ce mai rece şi mai umed şi deschizătura care intrase nu se mai arăta decât ca un punct luminos. Ben îşi spuse că era în primejdie, dacă o pierdea cu totul din vedere, totuşi înaintă. Stâncile de lavă, sfărâmate acum, i se rostogoleau sub picioare şi-l ameninţau cu prăbuşirea în orice mpment. Simți că mâna îi bâjbâie în gol. Alunecă şi-şi pierdu aproape echilibrul. Ridicându-se din toate puterile, înainta cu băgare de seamă un picior şi simți că e pe marginea unei scobituri. Cu o silință supraomenească izbuti să se dea puțin îndărăt. O sudoare rece îl acoperea din creştet până în tălpi, urechile îi vâjâiau.

El lua un pietroi de lavă, îl aruncă în prăpastie după o clipă auzi zgomotul uşor al unei căderi. Deschizătura trebuia să fie adâncă de tot, în pereți ascuțiți.

Alte bucăți de lavă aruncate fiecare în direcție diferită îi arătară că prăpastia trebuia să fie foarte întinsă. Toate acestea arătau că nici o ființă omenească nu putea să iasă din acea prăpastie tainică. Ben simți că-i pier ultimele nelinişti.

Închisoarea tâlharilor n-avea alta scăpare decât în mâinile asediaților.

Atunci putu să se aşeze în voie şi să asculte. O tăcere de moarte plutea în acea beznă.

Cu mare greutate Ben o lua pe drumul care-l dusese atât de aproape de un sfârşit grozav şi ieşi în cele din urmă la aer.

Ben se întoarse la tabără şi-i spune lui Nevada, care-l certă pentru lunga lui

lipsă, că tâlharii n-au putut pleca din peşteră.

— De altfel, sunt convins, răspunse Nevada, că n-o să întârzie să se predea.

A doua zi la revărsatul zorilor, Ben veni să-l trezească pe Modoc.

— Hei, îi şopti Nevada, sunt convins că am auzit pe cineva umblând jos.

Ben voia să răspundă, când se auzi un glas răguşit din fundul peşterii.

— Ei, acolo sus! strigă el.

— Bună ziua, dragă Bill, zise foarte tare Nevada, luându-şi puşca.

— Mai eşti încă acolo?

— Da. Eşti aşteptat.

— Să te ia dracu. Crăpăm de foame. Care sunt condițiile d-tale?

— Fără condiții, Bill. Ieşiți unul câte unul şi aruncați armele foarte departe de voi.

— N-o să tragi? reluă glasul.

— Nu, desigur, numai dacă nu vrei să ne tragi pe sfoară.

— Bine... Aveți de mâncare?

— Da, fără îndoială. Ciozvârte de vânat, pesmeți, cafea, smântână, zahăr...

— Țineți gura! strigă Bill Hall, mai răguşit ca totdeauna. Venim.

Căpetenia ieşi cel dintâi. Înainta cu hotărâre în plină lumină, ținând revolverul de țeavă. Când ieşi din deschizătura peşterii, aruncă arma departe de el. Cu capul gol, murdar, cu ochii rătăciți, purta urmele grozavei încercări prin care trecuse.

— Bine, Bill, exclamă Nevada. Înaintează la dreapta. Sus mâinile! Aşa. Acum cheamă-ți oamenii unul câte unul.

— Ieşi, Jenko şi fă ca mine, porunci şeful. Se arăta un vlăjgan mare. Îşi aruncă revolverul scoțând o înjurătură groaznică şi veni lângă Hall. Al treilea la rând fu un tânăr voinic cu părul şi barbă blondă. Al patrulea, mai slab, era oacheş ca un mexican. Cel din urmă ieşi încet, şchiopătând. Era rănitul.

— Unde sunt puştile? întrebă Nevada al cărui ochiu ager nu pierdea nici un amănunt.

— Jos, răspunse Hall, arătând peştera cu o mişcare a capului său mare.

— Bine. Spune unuia din oamenii d-tale să le ia şi să le pună la un loc cu celelalte arme.

Această poruncă fu îndeplinită numaidecât. Nevada se ridică, gata să tragă dacă ar fi trebuit şi-i spuse lui Modoc şi Ben să scoată bariera care închidea drumul.

— Acum, Hall, înainte, urma dânsul. D-ta, Ben, ține-l de scurt pe omul acela, pune-l să se aşeze, iar Modoc să-i lege picioarele.

Ben chiui de bucurie şi într-o clipă, cei cinci tâlhari avură picioarele legate. Ce mutre aveau!

Cu hainele ferfeniță, cu bărbile zbârlite, cu fețele de fum, totul arăta că suferiseră îngrozitor înainte de a se hotărî să se predea.

— Va să zică nu sunteți decât trei? bombăni Bill Hall.

— Da, zise Nevada cu glas tărăgănat. Voiai să fie mai mulți? Sunt destui, care vin după noi. Iată, în orice caz, pe Ben, fiul aceluia căruia i-ai furat vitele la Silver Canyon.

— Ah, d-ta eşti Ben Ide? îl întrebă Hall pe cowboy cu ochii lui plini de viclenie răutăcioasă.

Ben dădu din cap în semn de aprobare, uimit că acest Bill Hall auzise vorbindu-se de el.

— Ei bine, întrebă Hall întorcându-se spre Nevada, ce ai de gând să faci cu noi?

— Bill, mergem mai întâi la ranchul lui Hort Blaine. O să te recomandăm unui anume Less Setter. Nu l-ai întâlnit niciodată.

— Nu-i nevoie să flecărim despre asta acum, răspunse Hall.

— Hm! Într-adevăr, nu-i nici o grabă.

— Dă-ne să mâncăm.

— De când ați rămas fără merinde, Hall?

— Nu mai mult de cinci-şase zile, dar avem o foame de lupi.

— Atunci ia-o binişor. Să nu vi se aplece.

— Nu ne temem de asta. Adu-ne bunătățile despre care ai vorbit.

— Nu, zise Nevada. O să vă dau de trei ori pe zi puțină hrană. Ceva mai multă mâine, apoi mese adevărate.

Nevada văzu de foc. Ben îi veni în ajutor. Modoc se duse să strângă revolverele şi şeile tâlharilor şi văzu apoi de cai. În acest timp, Nevada nu pierdea din vedere pe cei cinci inşi, iar Ben întâlni de mai multe ori ochi lui Hall care-l țintеau cu mare curiozitate.

Când Ben încălecă şi văzu în jurul lui un şir de tâlhari dezarmați şi la cheremul lui, avu dovada despre necrezuta lui izbândă şi de tot binele care însemna pentru el. Nu mai ținea seamă de lupta atât de lungă ce-o dusese şi de oboseală. Putea deci să se gândească la Ina, la frumoasa răsplată care o să fie dânsa pentru el.

Nevada mergea în frunte, poruncind toate mişcările, iar Ben se simțea foarte fericit să i se supună.

În amurg îşi reluară drumul, mai puțin greu, datorită răcorii nopții. Hall se arăta foarte guraliv, silindu-se să micşoreze prin vorbăria lui meritul prinderii lor. Nu-i vorbea lui Nevada, dar era vădit că dorea foarte mult să-i vorbească lui Ben Ide. Acesta dorea de asemeni. Dar vroia să aştepte să pună față în față pe şeful tâlharilor cu Setter. De întâlnirea aceasta, se gândea el, vor atârna multe lucruri.

Înaintând, noaptea se făcea din ce în ce mai răcoroasă. Întunericul nu era atât de mare încât să nu se poată vedea desluşit bruma ce acoperea pământul.

Ceata de oameni călări şi pe jos mergea din ce în ce mai încet. Rănitul, care

nu putea fi lăsat în urmă, nu înainta decât cu greutate.

Se luminase de mult de ziuă când ajunseră la ranchul lui Ben Ide.

Toate uşile podului şi barierele corralului erau deschise.

Nu putea să fie isprava lui Frisbie. Uşa colibei era de asemeni deschisă. Ben era gata să se aprindă de mânie când îl văzu pe Modoc că se ridică în şa şi că pândeşte ceva dincolo de lac.

— Dar ce vezi acolo? întrebă Ben.

— Acolo, roibul sălbatic, pe gheață, zise indianul pe ton impresionant.

— California Red... pe gheață! exclamă Ben Ide.

— Precum mă vezi şi te văd, răspunse Nevada. Nu mai sunt decât şase cai cu el. Lacul e înghețat în afară de mijloc. Se adapă. Priveşte!

— Nu! zise Ben aproape şoptind, dar nu se putu stăpâni.

Ridicat în şa, el privi. Wild Goose Lake era cu desăvârşire alb, cu mănunchiuri de iarbă care depăşeau, ici şi colo, nivelul gheții. Acolo, poate la două mile, zări caii. Minunate animale! California Red era la marginea gheții. El nu bea. Chiar la acea depărtare Ben Ide putu să-l admire cum înalța nobilul său cap sălbatic.

— Nevada, păzeşte-l pe Hall, zise dânsul şi cu o mână înfrigurată desfăcu chingile de piele care țineau binoclul de şa. Degetele îi tremurau atât de tare, că la început nu văzu nimic, dar se stăpâni şi în cele din urmă zări foarte desluşit mica ceată de cai, pe care-i cercetă unul câte unul, ca să nu se uite apoi decât la minunatul armăsar.

Roşu ca o flacără! Mai sălbatic decât un vânat din munți.

Ben se urcă în şa. Ce ironie a sorții! De ce trebuia să-l vadă în astfel de clipă. Dar Ben înțelese că n-o să se poată stăpâni, că trebuia cu orice preț să se slujească de un prilej atât de frumos.

— Ei bine! zise Nevada care văzu cu durere ce primejdioasă era pentru Ben această întâlnire, ce afacere proastă! Am visat totdeauna că o să-l prindem în capcană sau că o să fim mulți ca să-l încercuim.

— Putem să punem mâna pe el, exclamă Ben Ide.

— Nu. Nu se poate, răspunse Nevada.

— Avem aici patru oameni. Cu noi fac şapte.

— Dumnezeule! Ben, doar n-ai fi vrând..

— Vreau! exclamă Ben şuierător. Am să pun mâna pe acest cal. Ai să mă ajuți.

— Oh! Drace, nu.

— Nu ți-am amintit niciodată datoria d-tale. Ți-o amintesc astăzi.

— Dacă o iei aşa... Dar, smintitule, n-am să ți-o iert niciodată.

— Descarcă-ți caii... porunci Ben, pregăteşte lațurile şi, luându-şi cuțitul, se îndreptă spre Hall.

— Hall, îi zise dânsul, acolo pe gheață e un armăsar sălbatic pe care vreau să pun mâna de ani de zile. Dacă-ți făgăduiesc libertatea, mă ajuți să-l prind?

Hall privi cu ochi pătrunzător fața lui Ben ca şi când ar fi vrut să se

încredințeze de ceea ce auzea.

— Da, vreau.

Ben tăie numaidecât legăturile şefului, apoi acelea ale omului cel mai apropiat. Într-o clipită, cei patru oameni fură eliberați.

— Nu-i nevoie să vii şi d-ta, zise Ben rănitului.

— Dacă vrei, răspunse acesta vesel, nu pot fugi repede călare, dar pot să strig şi să umplu un gol. Am mai vânat cai sălbatici.

Ben încălecă din nou.

— În şa! strigă cowboyul gâfâind. Nevada, ia doi oameni şi apuc-o la stânga. Eu îl iau pe Hall şi pe încă unul cu mine. Străbatem râul. Modoc, stai aici până ajungem pe mal. O să-l încercuim binişor pe Red. Cum vrea să fugă, alunecă pe gheață... O să cadă... Restul o să fie uşor.

Nevada şi plecase cu doi dintre tâlhari. Ben chemă pe Hall şi Jenko şi coborî cu ei spre râu. Gheața crăpa şi se mişca, dar totuşi ținea sub picioarele cailor.

După ce trecu râul, Ben se întoarse în galop pe malul lacului, la apus, nepierzând caii sălbatici nici o clipă din ochi. Când fu destul de departe, se urcă în locul cel mai ridicat al malului şi putu să zărească pe Nevada şi ajutoarele sale pe celălalt mal, pe când Modoc cu doi călăreți străbătea îmbucătura râului.

California Red era acum cam la o milă depărtare pe lacul înghețat, venind drept spre Ben. Coada lui roşie flutura în vânt. Ceilalți şase cai erau înşirați în urma lui. Când îl zări pe Ben, armăsarul nechează, vru să facă stânga împrejur, dar picioarele îi alunecară şi căzu. Se opinti grozav ca să se ridice, dar copitele lustruite nu puteau să țină pe gheață.

— Ah! Frumosule!... exclamă Ben Ide cu glas sălbatic. Nu-i o vânătoare prea cinstită, dar eşti al meu, eşti al meu!

Ceilalți cai sălbatici se întoarseră fără să alunece şi fură în curând departe de armăsar. Acesta izbuti în cele din urmă să se ridice şi s-o ia spre ceilalți. Era vădit că nu mai îndrăznea să fugă.

Ben auzi în clipa aceia țipetele celorlalți vânători. Ei coborau în galop povârnişul nisipos al malului, spre lac. Alt cal sălbatic căzu, apoi altul neputând să se mai ridice. Se învârtiră, culcați pe gheață, ca nişte sfârleze.

În răstimp, mai repede decât vântul, Ben îşi împinse calul spre lac, luând-o înaintea ajutoarelor sale, care-l urmară chiuind. Glasul răguşit al lui Bill Hall le întrecea pe celelalte plin de înflăcărarea sălbatică a vânătorii. Cei opt călăreți alcătuiră un arc de jumătate milă, cu fața spre lac.

California Red se întoarse ca să scape; dar cum se îndrepta spre apus, grupul lui Modoc lăsă o ieşire pentru caii sălbatici cei mai apropiați. Aceştia se repeziră în goană şi căzură, ridicându-se iar ca să fugă, apoi scăpară. Pe gheață nu mai rămăsese decât doi şi roibul. Red era în primejdie. Sălbăticia lui minunată, iuțeala lui neasemuită nu-i puteau sluji aici. Nevada alergă între Red şi mijlocul lacului. Atunci alt cal putu să scape.

— Apropiați-vă! urlă Ben Ide. Încet! Şi învârti nodul lațului său.

O nebunie veselă cuprinsese sufletul cowboyului. Acum era convins că-l va prinde. Armăsarul tropăi de spaimă şi vru s-o ia la fugă. E tot ce vroia Ben.

Când Red îşi încercă avântul pe gheața strălucitoare ca oglinda, soarta lui fu pecetluită.

Tropăia într-o parte şi alta, se întorcea înnebunit, dar cu capul sus, coama ridicată şi coada bătând.

— Ceva mai departe, Modoc! strigă Ben Ide. Şi tu, Nevada... în partea cealaltă. Faceți un triunghi... Hai, fugiți acum şi strigați ca nişte diavoli!

Atunci, calul roib, furios, se ridică în două picioare, apoi într-un avânt deznădăjduit sări înainte, dar picioarele îi fugeau sub el.

Venea drept spre Ben Ide, nările îi suflau aburi albi, copitele îi răsunară pe gheața care pârâia. Dar alunecă, căzu pe spate şi, cum se întorcea pe gheață cu copitele în sus, lațul lui Ben se desfăşură ca un şarpe şi-i prinse picioarele dinainte înțepenidu-i-le. Armăsarul se culcă pe o parte, luptă contra piedicii, dar această silință o strânse şi mai tare. Când îşi ridică frumosul cap, funia indianului îi înfăşură grumazul. Goana lui se sfârşise.

Nevada veni galopând cu lațul în mână, foarte galben, cu ochii scânteietori.

— Drace, exclamă dânsul cu glas tunător, ne-a sărăcit, dar face.

Ben țintea ca împietrit de uimire şi bucurie minunatul animal. California Red învins, la picioarele lui, era al lui.

— Ei bine, Ide, bombăni Bill Hall bătându-l pe umăr pe cowboy, sunt mulțumit pentru d-ta. Eşti un vânător grozav... Dacă aş avea vreme, ți-aş spune ceva, dar zăresc colo călăreți de-a lungul lacului. O s-o ştergem repede.

CAPITOLUL XIV

Cu cât treceau zilele, Ina, care era încă la ranchul lui Blaine, dorea din ce în ce mai mult întoarcerea tatălui. Gândul că Setter ar fi putut să vină şi s-o găsească singură, o îngrijora. La drept vorbind, nu se mai temea de el, dar chiar nesiguranța pe care o avea despre gândurile acestui om, o apăsa ca o greutate de neîndurat.

Doi dintre cowboyi lui Blaine, care veniseră să aducă merinde pe o săptămână, povesteau că lucrurile nu mergeau prea bine acolo unde se afla tatăl tinerei şi că acesta era foarte morocănos.

Duminică la prânz, veni Setter. Marvie o înştiință pe soră-sa şi ea înțelese mai bine ca oricând că trebuia să fie gata de luptă. Desigur, mamă-sa şi fratele său puteau s-o ocrotească întrucâtva, dar ca să se bizuie pe veşnica lor prezență ar fi fost ceva himeric. De mai multe ori avu prilejul să vadă consfătuiri dese între Setter şi cei doi polițişti.

Către seară, Marvie, care îi spiona mereu pe cei trei oameni, umplu şi mai mult inima Inei de nelinişte. Tânărul putuse să se strecoare lângă coliba lui Setter şi să-şi dea seama că se ținea o consfătuire pe şoptite. Aceste convorbiri ținuseră mult, dar oamenii vorbeau atât de încet, că Marvie nu putu să audă nici un cuvânt măcar.

A doua zi dimineață, veni la Ina care se îmbrăca.

— Ei bine, îi strigă dânsa, tinere pescar eşti foarte harnic. Cauți râme?

— Nu, e vorba de şerpi, zise dânsul cu zâmbetul lui senin. Priveşte, surioară! Iată pe Judd şi Walker cu o mulțime de catrafuse. Au luat drumul Forlorn Riverului.

Ina luă binoclul şi văzu în depărtare patru oameni, care coborau spre lac.

— Unde se duc? întrebă dânsa.

— Se duc să-i caute pe Ben, răspunse Marvie şi fața i se întunecă. Vor să-i jefuiască ranchul, înainte de a o lua după el... Ina, dacă-mi făgăduieşti că la nevoie, o să-mi iei apărarea pe lângă tata. Am să dau o goană călare de partea cealaltă a lacului ca să văd ce face acest Judd.

— Da, da. Am să-i spun că te-am trimis chiar eu. Ia binoclul şi du-te.

Ina se aşează la biroul tatălui ei, cu o carte de socoteli înainte, cu o peniță în mână, când Setter se ivi deodată la uşă.

— Bună ziua, dragă, zise dânsul cu glas mieros.

Ina nu se clinti şi scrise mai departe.

Setter începu să râdă şi se aşează pe masă, lângă dânsa.

— Ina, nu vrei să-mi dai bună ziua? urmă dânsul.

— Nu, răspunse dânsa ridicându-se deodată şi înfruntându-l cu privirea.

Mister Setter, te rog să pleci. Am treabă.

— Azi pari foarte răutăcioasă, zise dânsul privind-o obraznic. Ce te frământi aşa?

— Asta nu te priveşte. Te rog să pleci.

— Nu. Şi te desfid să mă dai afară, răspunse Setter obraznic. Apoi, dacă vrei să ştii, biroul ăsta e al meu.

Ina nu păru uimită cum se aştepta el.

— Zău? zise dânsa. Dar cred că minți.

— Nu mint. (Glasul lui Setter se făcu aspru şi fața lui măslinie se aprinse). Am totul în mână. McAdamii vă urmăresc. Amos Ide nu vrea să dea ajutorul pe care l-a făgăduit. Banca Hammell are polițe de ale lui Blaine pentru 200 de mii. N-am decât să spun un cuvânt; or să vândă ranchul, iar eu am să pun mânii pe vitele şi caii săi.

— Ei bine, să zicem că toate acestea ar fi adevărate. Ce vrei? întrebă dânsa.

— Să te măriți cu mine, sau îl sărăcesc pe tatăl d-tale, amenință Setter, aplecându-se spre ea.

— Ce poate să ne facă asta? exclamă Ina cu înflăcărare. Mama şi cu mine o să fim mult mai fericite. Cât de mult urâm această avere. Ea l-a ruinat pe tata cu ajutorul unor mişei ca d-ta.

— Eu aşa ceva nu înghit, Miss Blaine, zise Setter.

Dar era lămurit că acest refuz neaşteptat a propunerii lui îl uimise. Se înfurie.

— Dar, urmă dânsul, scrutând obrazul tinerei ca să vadă impresia cuvintelor sale. N-am spus încă totul. N-am spus că l-aş putea băga pe tatăl d-tale la închisoare ca tovarăş de hoții.

Ina văzu în ochii lui că măcar în parte spunea adevărul. Asta era deci puterea lui ascunsă şi destăinuindu-i, credea că ea nu va îndrăzni să-l trădeze. Gândul unei astfel de ruşini pentru tatăl ei o umplu de amărăciune nespusă, dar îndură lovitura fără să clintească.

— Înțeleg, zise dânsa batjocoritor. Înainte bietul Ben Ide era tovarăşul hoților… Acum e tatăl… Desigur, că împărtăşesc amândoi câştigurile.

— Am să-l izgonesc pe Ben Ide din ținut, exclamă Setter, sau am să-l întemnițez.

— Să îndrăzneşti numai!

— Ah, ah! Te înflăcărezi acum mai mult decât pentru tatăl d-tale. Hai! Acum am înțeles totul.

— Dacă tata a fost atât de nebun, atât de lacom de bani ca să se lase târât de d-ta la fapte necinstite, i s-ar cuveni închisoarea, dar Ben Ide e curat ca aurul. A fost izgonit din casa lui. Dar adevărul o să fie mai puternic. Defăimările d-tale neobrăzate, dovezile mincinoase o să fie spulberate de orice judecător cinstit… D-ta, Less Setter, ar trebui să fii alungat din ținut.

— Să te ia dracu! urlă Setter scos din fire şi c-o mişcare neaşteptată o apucă de braț. Dar ce e acest Ben Ide pentru d-ta?

— Dă-mi drumul! Asta nu te priveşte, dar fiindcă vrei s-o ştii, țipă tânăra, îl iubesc pe Ben Ide... m-am logodit cu el... Am să mă mărit cu el!

— Ben Ide!... Ah! Târfă! scuipă Setter în culmea turbării şi vânăt, vroi s-o ia în brațe. Ben Ide o să aibe ce-o să-i las eu.

Dar, în loc să slăbească sub strânsoarea puternică, Ina se simți deocamdată plină de o energie şi o putere aproape supraomenească. Ea-i dădu pumni grozavi în obraz, țintind ochiul rănit al trădătorului care se clătină scoțând un strigăt de durere. Atunci smulgându-se din îmbrățişare îl împinse atât de tare încât el căzu pe un scaun. Uşa biroului rămăsese deschisă. Ina putu să fugă spre câmp, tremurând toată şi jurând că la un nou atac, o să-l omoare pe Setter. Marvie nu se întoarse decât noaptea târziu. Pândise pe Judd şi Walker şi, datorită binoclului, nu pierduse nici una din mişcările lor. Cei doi oameni intraseră la Ben, duseseră un sac în şură şi se întoarseră cu, mâinile goale, lăsând uşile deschise, ca şi cele ale coralului.

De bună seamă că vor sta acolo până la întoarcerea lui Ben.

— Ben n-o să se întoarcă atât de curând, răspunse Ina gânditoare.

— Dar unde s-a dus?

— Să nu spui nimănui, drăguțule. Ben s-a dus să pună mâna pe tâlharii al căror tovarăş e crezut.

— Banda lui Bill Hall? Cowboyii spun că Ben e înțeles cu Hall... E ciudat totuşi că pleacă tocmai când e căutat. Şi spune-mi, Ina, cum o să poată Ben numai cu cei doi tovarăşi să pună mâna pe o bandă de hoți?

Cu toată încrederea ei de neclintit în cinstea lui Ben, Ina nu putea totuşi să nu recunoască ceea ce era drept în aceasta judecată copilărească. Ea trebui, în ciuda tuturor aparențelor, să creadă cu încăpățânare în cinstea logodnicului ei, să-l ajute, dacă putea, să izbândească cu toate piedicile şi duşmanii înverşunați să-l piardă.

Spre marea uimire a Inei, Setter plecă a doua zi dimineață de la ranch, fără să fie întovărăşit, ducând un cal de povară. Şi el e luă înspre Forlorn River. Voia oare să întâlnească pe polițiştii din Redland sau pe Hart Blaine? Fără îndoială, îşi zise Ina, avea de gând să vadă şi pe polițişti şi pe taică-său.

La începutul lui septembrie, tatăl Inei se întoarse la ranch cu Setter şi cowboyii. Tânăra fu uimită văzându-l. Părea foarte abătut. Ina păstra taina celor petrecute, având impresia că aceste destăinuiri vor veni prea curând, de la sine. De altfel, nu-şi văzu tatăl decât arareori, nici măcar la mese şi nici nu încercă să-l întâlnească. Totuşi, ceea ce o neliniştea era ce putuse să spuie Setter.

Sosirea stăpânului şi a însoțitorilor săi stârni în ranch o mulțime de trăncăneli, pe care Marvie le povestea surorii sale. Se spunea că Judd găsise la ranchul lui Ben Ide dovezile vinovăției lui, cel puțin în ceea ce privea furtul de vite. Îi găsiră urma pe coline. Cirezile lui Amos Ide fuseseră jefuite, în iulie la Silver Meadow. Strobel, şeriful din Hammell, se dusese la Blaine, ca să-i

vorbească de lucruri nu prea lămurite. Era sigur că această vizită îl tulburase pe Blaine. În cele din urmă, sosirea lui Setter, îndurerase atât de mult pe bătrân, încât era să cadă greu bolnav. Şi Mrs. Blaine căzu la pat, iar Ina şi tatăl lăsară totul ca s-o îngrijească.

— Tată, îl rugă Ina, când avu prilejul să întâlnească pe Blaine, să ne întoarcem acasă Aci e prea frig pentru mama. N-o să mai putem dormi sub cort.

— M-aş fi întors de mult la Tule Lake, răspunse bătrânul Blaine, cu faţa întunecată. Dar se poate că acea casă să nu mai fie a mea. Aşa spune Setter. Ranchul ăsta e tot ce-mi mai rămâne.

— Se poate oare? exclamă tânăra.

— Nu ştiu. Mi-am pierdut capul. Omul ăsta mă hărţuieşte să i te dau în căsătorie. E un câine turbat. Dar nu e nevoie să-ți spun că voința ta o să fie şi a mea.

— Îți mulțumesc, tată, răspunse dânsa veselă. Îți mulțumesc. Ascultă-mă. Nu te lăs deloc. Aşteaptă.

— Să aştept? Fie. Mă simt foarte abătut gândindu-mă la ce se poate întâmpla, dar o să aştept.

În septembrie, înghețară malurile lacului, dar zilele erau frumoase.

Într-o dimineață frumoasă Marvie veni într-o fugă.

— Judd! exclamă dânsul gâfâind. Şi... şi Walker s-au întors. Îl aşteaptă pe tata ca să formeze un tribunal.

Ina se duse numaidecât să găsească pe mama însănătoşită şi-l găsi pe tată-său pe lângă ea. Ina observase că acesta îşi petrece cea mai mare parte a timpului în cortul d-nei Blaine.

— Tată, s-au întors polițiştii din Redland şi te aşteaptă, îi zise Ina.

— Bine, răspunse bătrânul Blaine obosit. Dacă ar putea cel puțin să mă ajute să ies din această încurcătură.

Ea îl luă de braț şi ieşi cu dânsul.

— Vrei să mă asculți, tată? îl întrebă ea rugătoare.

— Bineînțeles, micuțo.

— Vreau să spun să mă asculți într-adevăr. Asta nu poate pricinui nici un rău, dar poate face mult bine.

— Vorbeşte. Ar fi o nenorocire dacă n-aş asculta pe copilul pe care eu însumi am vrut să-l învăț şi să-l cresc bine.

— Atunci, uite ce am descoperit eu după ce m-am gândit. Setter vrea sa te piardă, iar bietul Ben Ide e de partea d-tale. N-o să fiu niciodată soția acestui om, chiar dacă d-ta şi Ben Ide ați vrea. Dar, tată, acest om rău o să-şi vadă planurile zădărnicite. O să se întâmple ceva. Nu pot să ştiu ce. O simt în orice caz... Oricare ar fi dovezile aduse de polițişti, nu-ți da încă hotărârea. Aşteaptă.

— Fată, până acum m-am lăsat dus de cuvintele mieroase ale lui Setter. Am

ascultat pe orişicine, afară de mama şi de tine, răspunse bătrânul Blain adânc tulburat. A venit vremea să mă schimb.

Amândoi se apropiară de coliba unde era biroul.

Cowboyii se plimbau, spionând, cum şi cine venea şi pleca. Setter şi intrase cu Judd şi Walker, vorbindu-le cu însufleţire. Ina urmă pe tatăl ei şi băgă de seamă privirea îngrijorată pe care i-o aruncase Setter.

— Bună ziua, zise Blaine. Ce vreţi?

— Bună ziua, Mister Blaine, răspunse Judd cu glasul lui gros. Avem rezultate şi sunt bucuros să-ţi împărtăşesc. Am găsit în şura lui Ben Ide dovezile că a furat vite. I-am dat chiar de urmă şi ştim unde şi-a făcut tabără. Fără îndoială că a mirosit ceva, căci a şters-o cu o noapte înaintea sosirii noastre. A lăsat merinde, haine, cai şi un armăsar, negru pe care-l domesticise tocmai. Atunci i-am pierdut urma. Dar urmând cu cercetările, am găsit o urmă în fundul unui canyon. Acolo era o cireadă de aproape 250 de capete. Cele mai multe erau însemnate cu A. I., semnul lui Amos Ide. Dar sunt unele care trebuie să fie ale d-tale.

— Bine, zise Hart Blaine. Dar cine ţi-a spus că vinovatul e Ben Ide?

— V-am lămurit, răspunse Judd. Am găsit tabăra lui lângă un canyon, unde sunt vitele care ţi s-au furat.

— Dovezi neîndestulătoare înaintea unui tribunal, zise Blaine. Nu tăgăduiesc că poate fi vinovat, dar faptul că a ridicat pe neaşteptate tabăra nu însemnează nimic. E vânător de cai sălbatici. Care sunt celelalte dovezi?

Atunci se amestecă şi Setter. Făcu doi paşi înainte şi spuse ţanţoş:

— Menţinem tot ce am spus. Aştept să fie arestat ca să depui contra lui.

— Ei bine, să nu te bizui pe asta, zise deodată bătrânul Blaine.

— Pot să te silesc. Sunt tovarăşul d-tale. Ne-a furat vitele.

— Setter, când o să merg la tribunal, o să fie pentru ceva mai mult decât pentru nişte juncani, zise Blaine pe ton ciudat.

— Am să-l citez pe tatăl lui Ide contra acestui hoţ, strigă Setter, galben de turbare.

— O să fie ceva urât de tot, zise Blaine. Setter scoase o înjurătură, care abia se auzi. Ina, care nu-l slăbea din ochi, avu impresia că omul acesta nu era atât de sigur de el, precum spunea.

Câteva lucruri din tabăra lui Ben Ide fuseseră aduse ca piese convingătoare spre a fi arătate lui Blaine. Ina nu se putu stăpâni să nu simtă o nelinişte când văzu iniţialele lui Ben pe pielea căpestrelor şt şeilor. Totuşi, împotrivirea îndărătnică a tatălui ei faţă de argumentele lui Judd şi de planurile lui Setter o uimeau dându-i în acelaşi timp nădejde.

— Mister Blaine, ceru Judd, vrei să trimiţi cowboyii, la Silver Meadow ca să aducă vitele furate?

— Acolo e iarbă şi apă?

— Da, nu-i nimic mai bun în tot ţinutul.

— Atunci să nu schimbăm nimic decât cu aprobarea lui Amos Ide, hotărî

Blaine.

— O să-l chemăm aici, zise Judd, după ce-l întrebase dintr-o privire pe Setter.

— Minunat, răspunse acesta. Amos Ide e unul dintre cei dintâi interesați în această chestiune.

A doua zi dimineață, înainte de zori, Marvie veni s-o trezească pe Ina, făcând zgomot la uşă. Ea trebui să se îmbrace în grabă. Dar el nu răspunse la întrebările ei decât prin monosilabe, rugând-o să-i împrumute binoclul şi spunându-i că pe gheață erau cai sălbatici şi că trebuia să iasă repede ca să-i vadă.

— Oh! Dumnezeule, oh! Dumnezeule! exclamă dânsul.

— Ce s-a întâmplat, Marvie? întrebă Ina.

Ina îi urmă direcția privirilor. Cât era de frumos lacul şi pe el alergau cai negri de tot.

— Sunt cai sălbatici, zise dânsa încet. Ce păcat că Ben e atât de departe! Ina, priveşte... uită-te la calul care e în frunte! strigă băiatul şi-i puse binoclul înaintea ochilor.

După câteva clipe, Ina zări ceea ce-i arata fratele.

— Marvie! exclamă dânsa la rându-i. Un cal roib!... Asta vedeai? Doamne! Cât e de frumos?

— Asta e tot ce vezi? întrebă Marvie cu râs ironic. E California Red, roibul sălbatic, de care e îndrăgostit Ben, zise Marvie solemn.

Ina fu cât pe aci să scape binoclul, dar îşi reveni şi privi din-nou, tremurând.

— Văd că Ben are dreptate, murmură dânsa.

— Ce sunt țipetele astea, întrebă Marvie întorcându-se.

— Sunt cowboyi, răspunse Ina... Priveşte-l. Şi ei au văzut caii. De aceea scot aceste strigăte.

— Surioară! Surioară! Binoclul! Şi după o clipă de căutare tânărul exclamă: Călăreții sosesc pe lac... Trei de o parte, trei de alta... Ce este? Pun rămăşag că Ben a găsit oameni să-l ajute... Oh! Dumnezeule! El e! E Ben! E călare pe calul lui cenuşiu.

Ina îi smulse binoclul. Cowboyi strigau din răsputeri. Înțeleseseră ca şi Marvie că Ben venea cu aceşti călăreți. Ina, cuprinsă de o tulburare care o făcea să tremure fără voie, trebuie să se aşeze pe trepte. California Red căzuse pe gheață.

Călăreții se apropiau. Ina putu să vadă calul cenuşiu semnalat de Marvie şi se strădui să-l recunoască pe călăreț. Era silueta lui Ben Ide, dar tânăra nu putea să cuprindă o întindere prea mare deodată. Ea îl căuta pe California Red şi se hotărî să nu-l mai urmărească decât pe el.

Pentru un cal sălbatic mişcările lui păreau ciudate. De ce nu fugea? Roibul părea că-şi pierde în fiecare clipă puțin farmecul uimitor al mişcărilor sale.

Călăreții se apropiau.

Deodată, el se putu ridica şi-şi luă avântul. Porni ca o săgeată. Ina scoase un strigăt de bucurie.

Ieşea din cercul care-l cuprindea, dar deodată căzu. Calul cenuşiu se ivi şi călărețul părea că se clatină în şa.

— Oh! Marvie! exclamă tânăra. Ben l-a prins.

— Binoclul! Dă-mi binoclul. Da a căzut. Calul lui Ben e foarte aproape. Alt călăreț! Lațul! Ina, California Red al tău e prins!

Dar strigătele de izbândă ale lui Marvie se gâtuiră. Ina văzu că el tremura, țintind lacul unde se desfăşura minunata privelişte. Apoi văzu pe călăreți fugind în galop.

— Vai de noi! gemu copilul... Uită-te!... Judd şi Walker îl arestează pe Ben Ide.

Va urma....

Matthieu Durand
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 2

FONDURI DE RAZBOI

WAR CHEST

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

WAR CHEST

·FONDURI DE RAZBOI·

WAR CHEST ÎȘI DESFĂȘOARĂ ACȚIUNEA ÎN AFRICA, PE URMELE UNEI ÎNCĂRCĂTURI DE AUR EVACUATĂ DIN AFGANISTAN DE UN GRUP TERORIST. ASIDUU CĂUTATĂ DE SERVICIILE DE INFORMAȚII OCCIDENTALE, COMOARA ESTE DEPISTATĂ LA BORDUL UNEI NAVE CARGO ÎN TRANZIT PE MAREA ROȘIE. DAR INTERCEPTAREA SE TRANSFORMĂ ÎNTR-UN DEZASTRU CÂND DOUĂ AVIOANE F/A-18F SUPER HORNET DE PE PORTAVIONUL HARRY S. TRUMAN SUNT DISTRUSE DE NIȘTE MISTERIOASE MiG-29. SATELITUL FRANCEZ DE SPIONAJ ESTE MARTOR LA ACȚIUNE, IAR FRANȚA ESTE IMPLICATĂ ÎN CURSA DE CAPTURARE A TEZAURULUI.

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

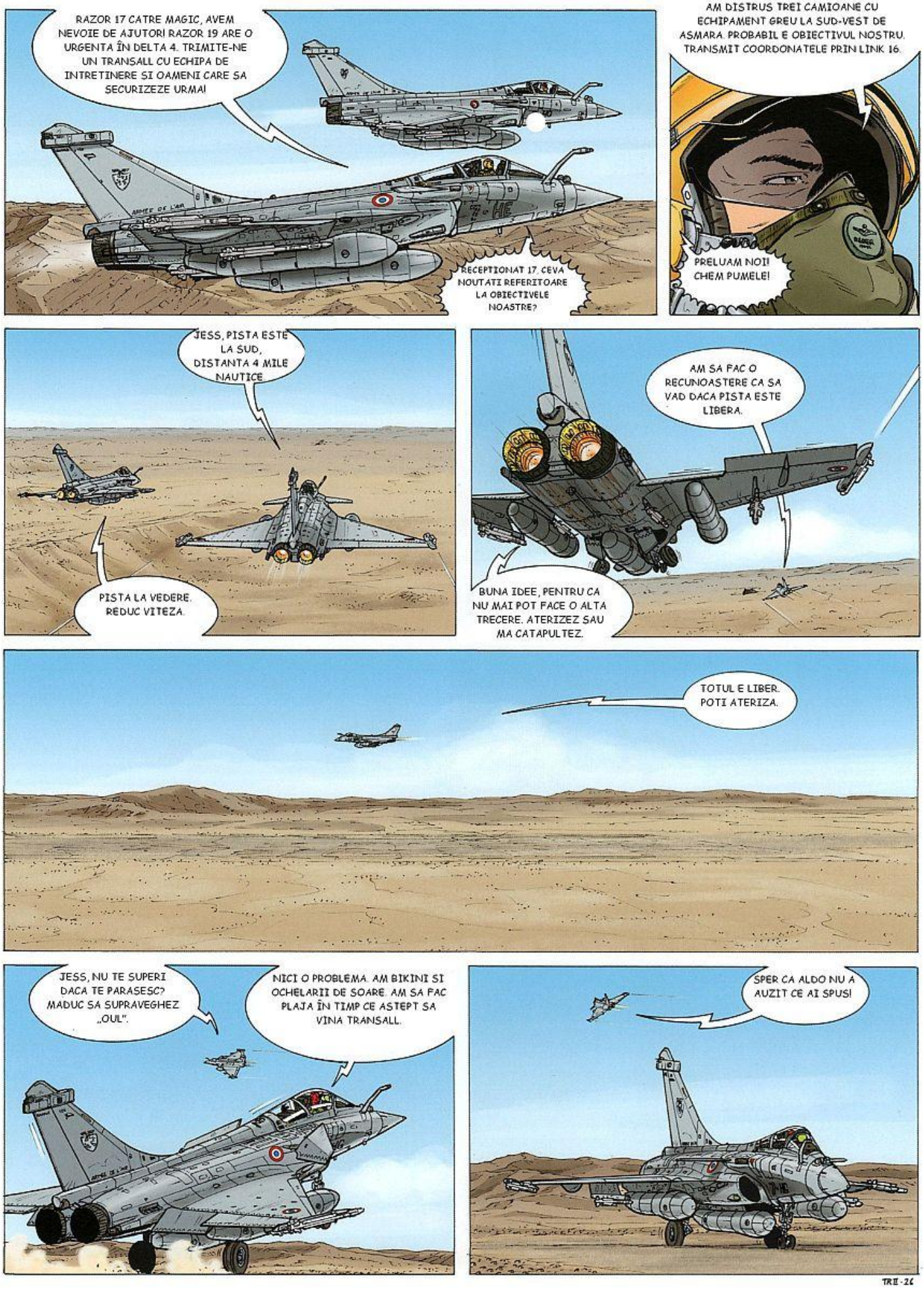
RAZOR 17 CATRE MAGIC, AVEM NEVOIE DE AJUTOR! RAZOR 19 ARE O URGENTA ÎN DELTA 4. TRIMITE-NE UN TRANSALL CU ECHIPA DE INTRETINERE SI OAMENI CARE SA SECURIZEZE URMAI
RECEPTIONAT 17. CEVA NOUTATI REFERITOARE LA OBIECTIVELE NOASTRE?
AM DISTRUS TREI CAMIOANE CU ECHIPAMENT GREU LA SUD-VEST DE ASMARA. PROBABIL E OBIECTIVUL NOSTRU. TRANSMIT COORDONATELE PRIN LINK 16.
PRELUAM NOI! CHEM PUMELE!
JESS, PISTA ESTE LA SUD, DISTANTA 4 MILE NAUTICE
PISTA LA VEDERE. REDUC VITEZA.
AM SA FAC O RECUNOASTERE CA SA VAD DACA PISTA ESTE LIBERA.
BUNA IDEE, PENTRU CA NU MAI POT FACE O ALTA TRECERE. ATERIZEZ SAU MA CATAPULTEZ.
TOTUL E LIBER. POTI ATERIZA.
JESS, NU TE SUPERI DACA TE PARASESC? MADUC SA SUPRAVEGHEZ „OUL".
NICI O PROBLEMA. AM BIKINI SI OCHELARII DE SOARE. AM SA FAC PLAJA ÎN TIMP CE ASTEPT SA VINA TRANSALL.
SPER CA ALDO NU A AUZIT CE AI SPUS!
TRII - 26

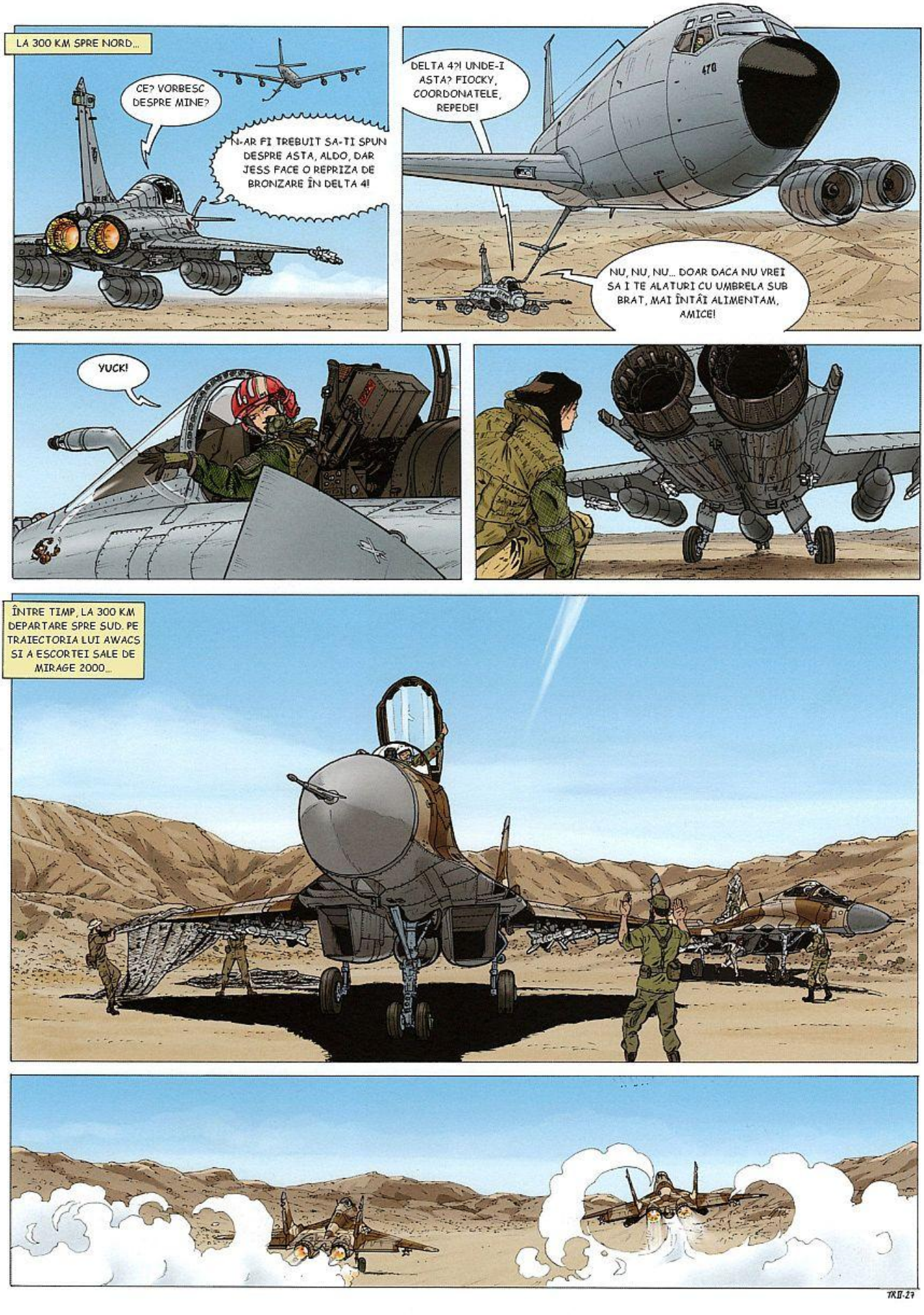
LA 300 KM SPRE NORD...
CE? VORBESC DESPRE MINE?
N-AR FI TREBUIT SA-TI SPUN DESPRE ASTA, ALDO, DAR JESS FACE O REPRIZA DE BRONZARE ÎN DELTA 4!
DELTA 4?! UNDE-I ASTA? FIOCKY, COORDONATELE, REPEDE!
NU, NU, NU... DOAR DACA NU VREI SA I TE ALATURI CU UMBRELA SUB BRAT, MAI ÎNTÂI ALIMENTAM, AMICE!
YUCK!
ÎNTRE TIMP, LA 300 KM DEPARTARE SPRE SUD. PE TRAIECTORIA LUI AWACS SI A ESCORTEI SALE DE MIRAGE 2000...
TKII-27

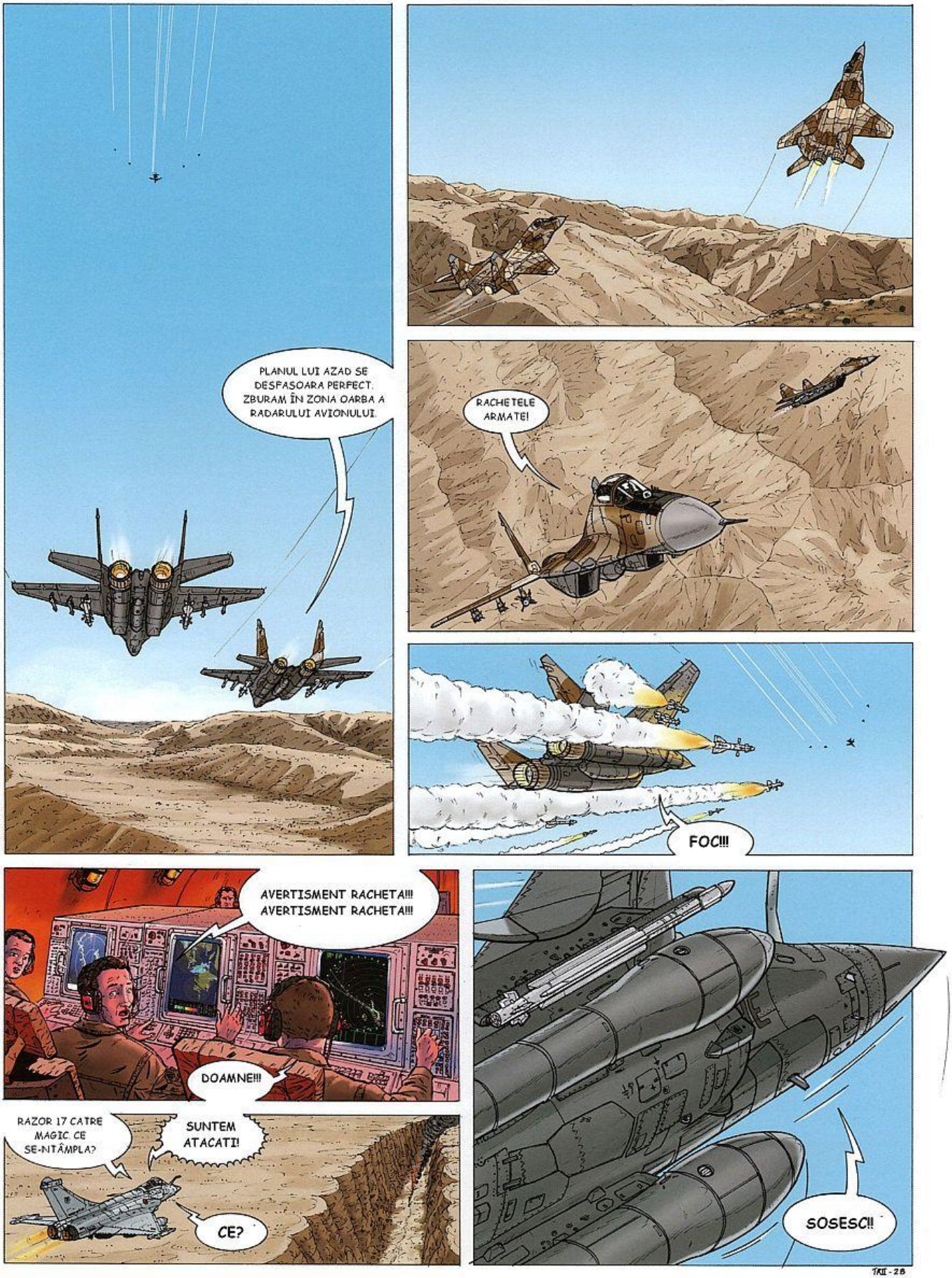
PLANUL LUI AZAD SE DESFĂȘOARĂ PERFECT. ZBURĂM ÎN ZONA OARBĂ A RADARULUI AVIONULUI.
RACHETELE ARMATE!
FOC!!!
AVERTISMENT RACHETĂ!!! AVERTISMENT RACHETĂ!!!
DOAMNE!!!
RAZOR 17 CĂTRE MAGIC CE SE-NTÂMPLĂ?
SUNTEM ATACAȚI!
CE?
SOSESC!!
TKII - 28

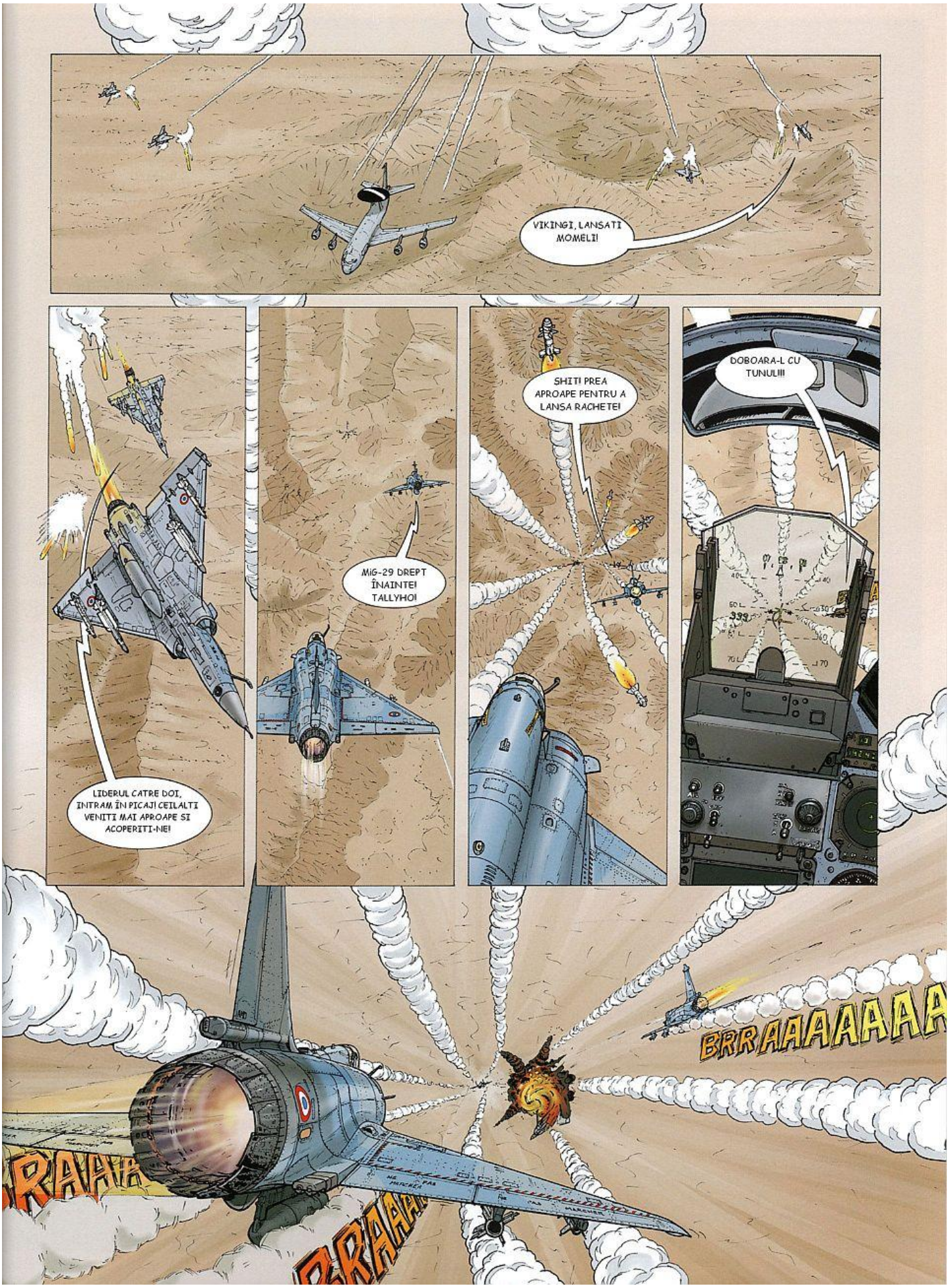
VIKINGI, LANSATI MOMELI!
LIDERUL CATRE DOI, INTRAM ÎN PICAJ! CEILALTI VENITI MAI APROAPE SI ACOPERITI-NE!
MiG-29 DREPT ÎNAINTE! TALLYHO!
SHIT! PREA APROAPE PENTRU A LANSA RACHETE!
DOBOARA-L CU TUNUL!!!
BRRAAAAAAA
BRAAAA
BRAAAA

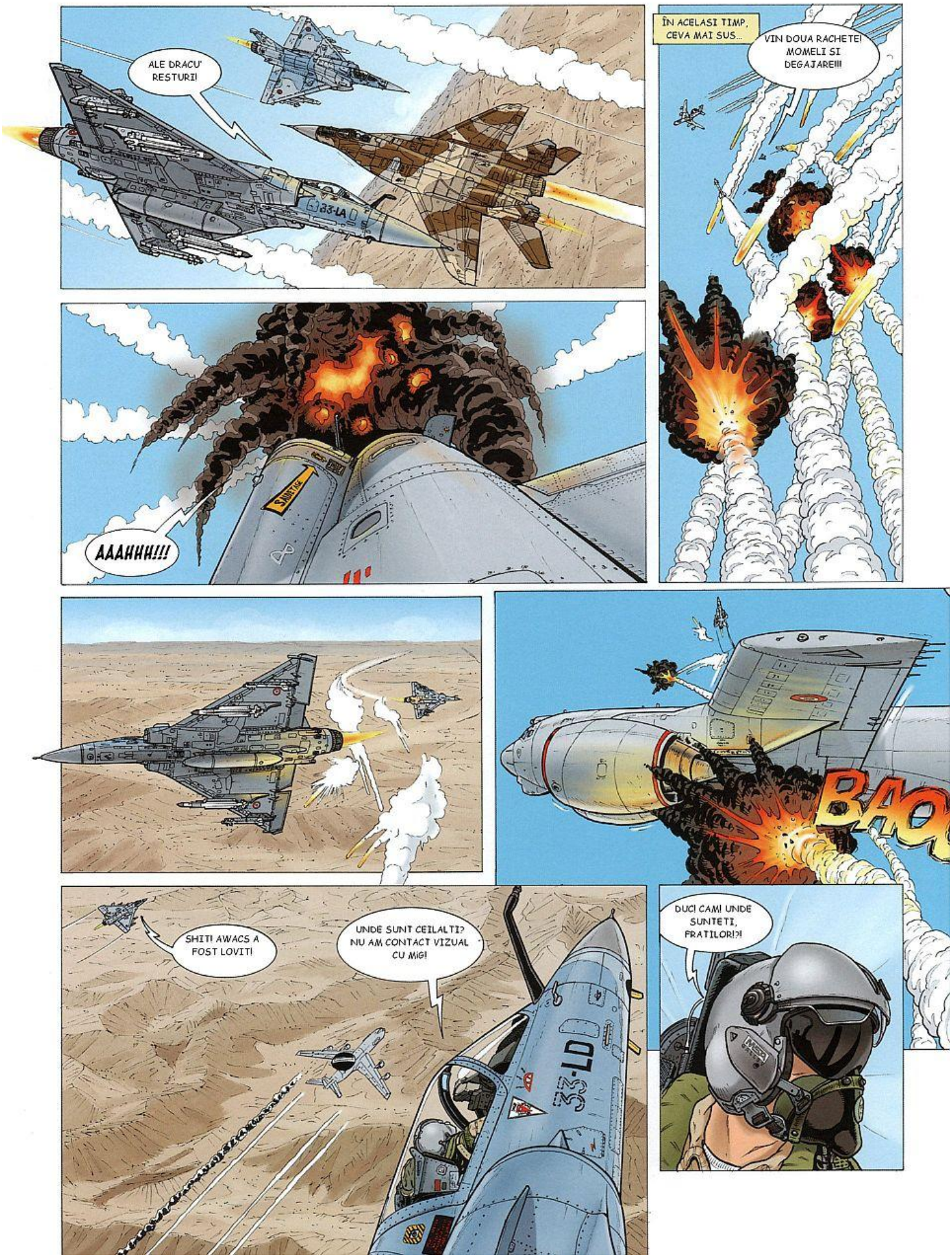
ALE DRACU' RESTURI!
33-LA
ÎN ACELASI TIMP, CEVA MAI SUS...
VIN DOUA RACHETE! MOMELI SI DEGAJARE!!!
AAAHHH!!!
BAO
SHIT! AWACS A FOST LOVIT!
UNDE SUNT CEILALTI? NU AM CONTACT VIZUAL CU MiG!
33-LD
DUCI CAM! UNDE SUNTETI, FRATILOR!?!

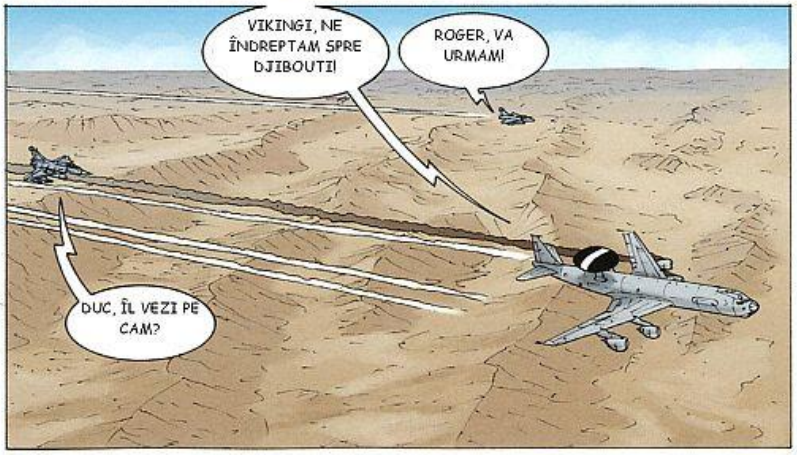

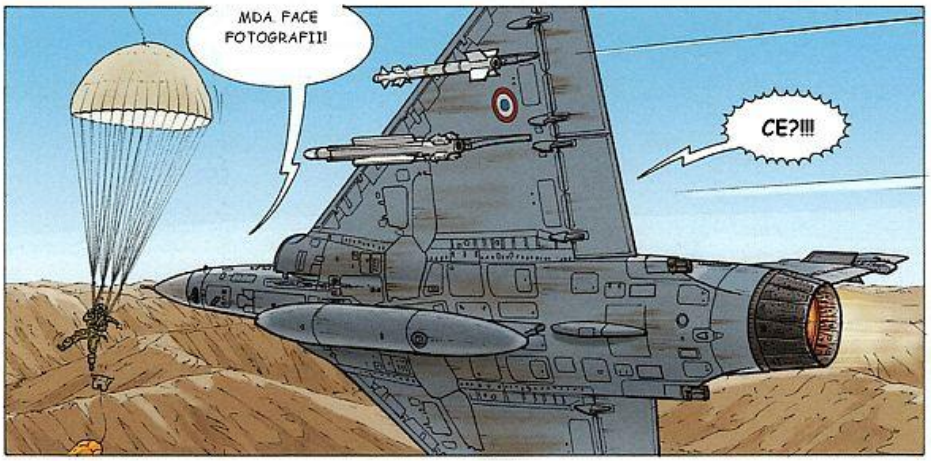

* FOTOGRAF AERONAUTIC FOARTE BINE CUNOSCUT DE CATRE MILITARI.

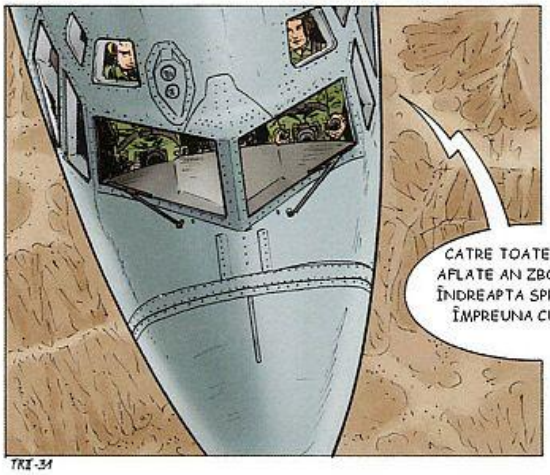

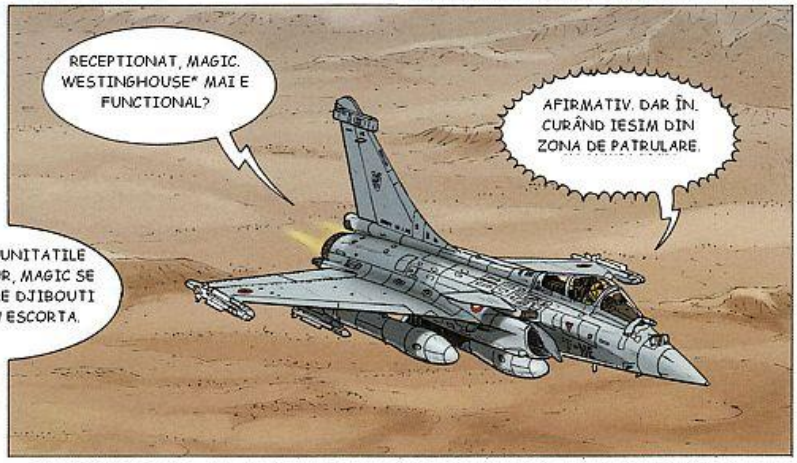

TRI-31

* WESTINGHOUSEAPY-2, RADAR AEROPURTAT CU O ANTENA CU DIAMETRUL DE 9 M, MONTATA ÎNT-UN RADOM DE FORMA UNEI FARFURII AFLATA LA PARTEA SIPERIOARA A FUSELAJULUI, FIXATA PE DOI PILONI DE 3 M. RADARUL ARE O RAZA DE ACTIUNE DE 400 KM.

CEVA NOUTATI ÎN LEGATURA CU MiG-URILE?

AU PLECAT. SUPRAVIETUITORUL ZBOARA SPRE SUD CATRE BOTSWALIE, DAR ESTE PREA DEPARTE DE POZITIA TA PENTRU A MAI PUTEA INTERVENI. AA... ASTEAPTA...

D-LE COLONEL, AM O URMA LA LIMITA DE DETECTIE. FOARTE DEPARTE SPRE NORD-VEST, IFF NEGATIV SI VITEZA MARE.

CINE ESTE CEL MAI APROAPE?

RAZOR 21.

RAZOR 21, AM O BOGEY PENTRU TINE. DIRECTIA 150 LA 100 MILE NAUTICE. SE ÎNDREAPTA SPRE NORD-EST ÎN MARE VITEZA SI LA JOASA ALTITUDINE. MAI TÂRZIU N-AM SA TE MAI POT TINE LA CURENT. IESE DIN RAZA DE ACTIUNE A RADARULUI MEU.

NICI O PROBLEMA, MAGIC. FACEM RELEU!

ACUM ESTE TIMPUL SA VEDEM DACA NOUL RADAR E BUN DE CEVA. ALDO, DU-MA PE DIRECTIA 150, TE ROG!

HO, HO... TOCMAI AM INTERCEPTAT EMISII RADAR ÎN MOD ACTIV. SA VEDEM SEMNATURA... MMM... TOPAZ NO-19P SLOTBACK. SUNT FULCRUM! IFF-UL LOR ESTE NEGATIV SI CAUTA TINTE! MIROASE A ARTIFICII, BAIETI!

ASTA E... O TOPARE LA DISTANTA MAXIMA. IA DIRECTIE 145 PÂNA CE CLARIFIC SITUATIA.

EI VIN DE AICI?!?

ASA SE PARE, CA AU DECOLAT DE PE O PISTA DIN MIJLOCUL DESERTULUI.

LA FEL CA CEI CARE AU TRAS ÎN AWACS. DECI ASTA E TREABA CU TOT CIRCUL DE AZI-NOAPTE!

FIOCKY, CE SE-NTÂMPLA CU MiG-URILE TALE?

TRII-32

RAZOR 17 CATRE MAGIC. AI VREUN MIRAGE 2000 PE APROAPE?
NEGATIV. TOATE 2000 SUNT DEPARTE, LA SUD DE TINE!
PUMELE N-AU NICI O SANSA ÎMPOTRIVA MiG-URILOR!
DEGAJEZ.
STAI... AAA... CRED... SHIT!
CE?
ZBOARA CU 600 NODURI CATRE CONVOIUL DEPISTAT DE TINE SI JESS!
SHIT! VOR PICA PESTE PUMA, IAR NOI SUNTEM PREA DEPARTE PENTRU A-I PUTEA INTERCEPTA.
SUS, BAIETI, SI DESANT!
MAGIC CATRE DRAKKAR. VESTI RELE PENTRU VOI. DOUA FULCRUM VIN PESTE VOI. SUNT DREPT ÎNAINTE LA 50 MILE NAUTICE. ÎNTOARCETI-VA IMEDIAT!
PUTEM FACE CEVA MAI MULT.
SA VINA, NOI ÎI ASTEPTAM!
TRB-33

Va Urma

CITITI !

Online sau in format pdf, epub, mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro